

Universitätsbibliothek Wuppertal

Scholia graeca in Aristophanem

Dübner, Friedrich

Parisiis, 1842

Nubes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5255)

1363, 31 legebatur ἔταν. — 32 ἐπὶ τῶν τρ. ἄπεκρεμμων Θ.

1368, 42 λιπόπυγας φησι Θ. Scribendum λισποπύγους cum Kustero ad Suidam s. Αἴσποι. DIND. τὸν et 44 ἐπὶ om. Θ., qui ὑπὸ τὴν πυγὴν. — 46 γὰρ αἱ Θ.

369, 48 ἐν τῷ καταλόγῳ om. Θ.

1375, 3 Ἀττικοὶ V. Θ. — 4 μυροπολίῳ V.

1377, 7 ἐπ' αὐτοφώρῳ θανάτῳ Θ. — 8 post μειράκια addit Θ. γο. τ' οὐκ ἀπέθανε.

1378, 12 ἐπιθείς Θ.

1381, 21 διὰ τὸ κατάλληλον Θ., qui 23 Ὀκλαδίας omittit.

1385, 26 ἐπειδὴ τοῖς, 27 ἄνορχιν Θ. Id est ἔνορχιν.

1389, 5 τὰ μετανοίας V., τὴν μετανοίας G. pro verbis μετὰ Εὐδ.

1392, 13 καὶ Ἀθηναίους om. Θ. — 14 οὖν αὐτῶν V. Θ.

1407, 26 οὐδ' ἔλ. Ald.

NUBES.

Argumenta desunt in Rav. In Ven. leguntur hoc ordine, II, IV, III, VII, V, I, VI.

ARG. I. 5 Ἀριστοφάνους. Sequuntur in Aldina et codice Regio 2712 (membranis Brunckii) quæ supra posita sunt inter Prolegomena de comædia, sectio VII.

ARG. II. 7 cod. et Ald. Μελίτου, 14 ἀστυκοῦ.

ARG. III. a Brunckio ex codicibus emendatum. — 25 φοιτήσαντος V. φοιτήσαντος Ald. — 30 mirum ni ἐκκυκληθείσης scripsit grammaticus. Ἐκλύειν de aperiendo dici non potuit. Et observat Dindorfius ἐκλυθείσης legisse grammaticum recentem qui Arg. X exaravit, p. 79, a, 24, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης. — 33 τελεῖ Ald. διδάσκει C. Brunckii. — 35 αἴερα, αἰθέρα καὶ τὰς νεφέλας ἀνακαλεῖται Mut. a. — 3 ἀποστᾶσαι V. — 4 μαθητῶν V. — 6 διὰ γων V. Mut. a. Ald. Deinde κατὰ β. V. — 8 καὶ διαγ. V. — 10 διδάσκει V. — 12 κατώρθωκός Brunck. κατωρθωκός Ald. Mut. a. — 14 προσκαλούμενος, 15 ἀπὸ V. — 16 σύγκρισιν Reg. 2712, Mut. a. Ald. — 18 Σωκρατιστῶν Brunck., non ex membranis suis (Reg. 2712).

ARG. IV. AP. ΓΡΑΜΜ. additum a Dindorfio. — 19 Σωκρ. προτρέπεται Ald. — 23 ὡς ἐπιλέγων V. — 25 «legebatur ὑπ' ἀνδρός. Ὑπὲρ ἀνδρός V., ortum fortasse ex ὑπ' ἀνδρός^{ερ}.» DIND. Præferenda videtur Hermanni conjectura ὑπ' ἀνδρός ἔτι κατ. Possis αὖ κατ. — Sequebantur verba τὸ δὲ δρᾶμα . . . τεχνικώτατον, quæ Dindorfius hinc ablata in fine Argumenti VII posuit. Trimetros versus esse animadvertit Meinekius Hist. Com. p. 48, superioribus adjungendos :

τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὄλης ποιήσεως
κάλιστον εἶναι φησι καὶ τεχνικώτατον.

Sic Aldina; in Ven. deest ταῦτο, fortasse etiam εἶναι. Idem codex φησι, sed φησί refertur ad fabulæ vers. 522, ut vidit Hermannus.

ARG. V. 28 ἐν ἄσσει, 29 μὲν ᾗ ἐνίκα V. — 30

διαρριφείς, 31 ἀναδιδάξας Ald. — 32 καὶ addidit Dindorf. Ald. καταμέμφεσθαι.

ARG. VI. I T. δὲ ταυτό Ald. — 2 αὐτῷ V. — 6 πέπλεκται Ald. — 7 sic Dindorfius. Legebatur ἂ δὲ ὄλοσχερῆ. Ven. ὄλοσχερῆς. — 8 αὐτίκα μάλα ἦ, 10 καὶ ἔτι ἦ V.

ARG. VII. 13 μὲν om. V. — 15 εἰσάγοντα V. — 16 καὶ om. V. — 19 Μέλitos V. De sequentibus v. dicta ad finem Arg. IV.

ARG. VIII. «VIII, IX, X recentiorum grammaticorum sunt Argumenta ex antiquioribus quæ supra exhibuimus composita.» DIND. — 21 Μέλitos Ald. — 28 ἐαυτοῦ Ernestius. Legebatur τούτου. — 32 ἐπ' ἐκείνου Hermannus. Monac. ἀπ' ἐκείνου. — 33 οὖν Monac. γὰρ Ald. — 34 ἐν ex Monac. et Arg. X additum. Ernestius ἐπὶ ex Hom. — 39 βουλήσει ex Monac. et Arg. X. Ald. νοήσει. — 43 Ald. γεγενῆσθαι. Sequentia in codice Matritensi (Iriart. Catal. p. 236) ita leguntur: διὰ τούτων δὲ δείκνυσιν Ἀριστοφάνης ἄθεον τὸν Σωκράτην, ὡς ἀφέντα τοὺς συνήθεις θεοὺς καὶ νομίζοντα Νεφέλας καὶ Ἄερα. ἔθεν καὶ Νεφέλαι ὀνομάσθη ἢ παροῦσα κωμωδία.

ARG. IX ex codice Matrit. editum l. c. — 6 τοῦ παιδὸς addidit Harlesius. — 7 codex φοιτήσαντος. — 15 codex μὴ καταγν. Correxerit Hermannus.

ARG. X edidit Dindorfius ex codice Taurinensi 34. Habet Regius 2821, confirmans emendationes l. 23 et 36 indicatas.

SCHOLIA.

1, 5 συν' Kusterus. Ald. σημ'. «Numerantur soli trimetri, omissis brevioribus versibus.» HERM. Reg. σζ' — 7 ἐν ἐκθέσει Hermannus, «i. e. posteriore parte horum colloquiorum inde a v. 222.» Legebatur ἐν εἰσθέσει. — 9 τρίτον, quartum in editis.

Scholia ad v. 1-3 hoc ordine habet R.: 2, 3, 1. Θ. orditur a verbis παρεπιγραφή· συγχ. περιβλ., l. 42-44. — 15 R. ἔστι δὲ σχ., et om. γάρ.

2, 21 νομ. τοῦτο V. — 24 μὲν om. R. — 26 ἐπὶ

τάς R. — 28 προθ. ἐλίσσεται καὶ τῷ ὑψόθεν, 3ο γρήμα
δὲ τὸ μέγ. V.

3, 39 διὰ τῷ τουτῷ R.

5, 3. In V. ad v. 4 adscriptum Ἀττικοῖς (scr.
Ἀττικόν) τὸ σχῆμα. — 4 οὐ om. R., μόνον om. V.
— 5 οἰκίαν καθεύδοντας ὡς V. καθεύδουσιν οὖν πάν-
τες, ὡς Ald. — 6 μὲν om. R. V. Deinde R. αὐτὸν
δὲ φροντίζοντα. — 7 καὶ pro δὲ R. Θ. — 10 V. βα-
θέως καθεύδειν, additis τοῦτο καὶ ὀριζόμενος δύναται
λέγειν, quæ in G. superius sunt adscripta ad v. 2.
— 15-18 habet R. πρότερον ἐν τῇ εἰρήνῃ. — 17 ὑπὸ
τῆν γεωπ., ut videtur, V. ὑπὸ τῆν περι τῆν Θ. ὑπὸ
τῆν Ald., quæ deinde ἀσχολίαν, ut Θ. ἀσχολοῦν-
τας G.

6, 21 σώματα αὐτῶν ἀπ. V. — 22 sic. codd. pro
vera scriptura Ἀργενούσας. — 24 ἐξόν R. — 25,
26 ἐργασαμένους εἰς τοὺς ἀγρούς V. — 27 ad 36
σῶσι habet codex Taurin., qui 3ο τοῖς ναυμαχοῦσι
... ἀπολαύσει. Ald. ἀπολαύσειν. — 34, 35 κολά-
ζειν τοὺς δούλους ἐν τοῖς πταίσμασι Taur.

8, 41 ἡμῖν γέγ. om. R.

10, 43 voci ἐγκεκαλ. præmittit Suidas ἐντετυ-
λιγμένος. — 46 τὸ addidit Dind. ex Suida, qui
ἐξέγον. — 48 τῶν βητορικῶν Suidas corrupte. —
49 κεφαλῆς V. et Suidas v. Ἐγκεκορδ., κεφαλῆ
ejusdem codices duo s. Νιδάριον, πρὸ κεφαλῆς ejus-
dem codex Leidensis s. v. Φακιόλιον. — 50 κιδά-
ριον Kusterus. In V. κιδάνιον. «Suidas νιδάριον,
quod vitium repetitur vv. Νιδάριον et Φακιόλιον,
quas glossas recte omittit codex Paris. A.» DIND.
— 51 ἀντὶ τοῦ additum ex Suida, qui ἐνελημμέ-
νος. Idem Suidas καὶ ἐγκρύψας, V. ἐκρύνειν sine καὶ.
— 52 δῆλον ἐκ τῶν Suidas. — 3 Rav. αὐτοῦς· σισύρα
δὲ παχὺ περιβλήμα. Scholium Tzetzae ad hunc
versum de σισύρα v. apud Kusterum ad schol.
Ran. 1459. τοιοῦτω addidit Dindorf. ex scholio
Aldino, ex quo corripuit sequentia Veneti συμ-
περιβεβλημένους, ὅθεν καὶ ἐμπεριβόλαια (i. e. ε' πε-
ριβόλαια) βεβλήσθαι. — 5-16 omittunt codd. R. V.
— 7 «σισύρας Θ. σύρας Ald. Neutrum ferri potest.
Scribendum videtur βαίταις, quod voc. Photius,
schol. Vesp. 1138, alique grammatici ad expli-
candum σισύρα utuntur.» DIND. — 8 inter πε-
ριβλήματα· ἰστέον in Ald. et Θ. ponuntur lin. 26-29,
14-16, 19-23, περιειλήμασιν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ βέγκω-
μεν. ἰστέον. — 15 ἐνείλημα Θ.

11, 20 μιμησάμενος τὸ σχ. τ. v. R. — 22 ἀποκρύ-
ψας V. — 23 περιειλήμασι Ald. Θ.

12, 30 ὑπὸ τῆς ἵππ. δοκεῖ R. ὑπὸ τῆς ἵππ. καὶ τῶν
ἀναλ. V. — 31 τὸ ἵπποτροφεῖν V. — 34 μέρει. Addit
Suidas: ἔστι δὲ αὐτῆ· Οἰκοδομὰ σε λάθει καὶ ἀμβολὰ
ε' τε ἵππος, καὶ ἅ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. — 35 προσ-
κεκλίσθαι Θ. — 36 τῶν χρ. R. Deinde π. vñ δηλοῖ
μὲν γὰρ V. — 37 sic G. παρὰ τὸ τῶν κ. V. ἀπὸ τῶν κ.

Ald. Δαπάνην δὲ om. V. Θ. — 38 δεσμάς V. ἐξῆς
καὶ ἀκολ. Ald.

14 om. V., 42 κλν τοῖς... et 43 om. R. φθονεῖτε
Θ. φθονῆθ' Ald.

15, 48 χρῆ π. ἵππ. ἔχει Θ. — 49 ὄν Hermannus.

16, 53 περινοεῖς V. — 1 καὶ οὕτως ἐσπούδακε τῷ
πράγματι R. καθεύδοντα V. καθεύδων τὰ ὄν. Ald. —
2, 3 ἄλλο δὲ ἔστι τὸ ὄνειροπολεῖν καὶ ἄλλο τὸ ὄνει-
ρώττειν· τὸ μὲν ὄν. R. — 5, 6 τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως
συμβαίνει, δόξασι Ald.

17, 11 τὰ δάνεια αὖξει τοὺς τάκους R. — 13-18
om. etiam Θ.

18, 20 παρεπίγραφα V. — 21 ἀβασθαί R. Ald. —
22 τὸ σύμβολον, ἐπ. Θ, qui 24 οἰμ. λογαριάσωμαι.

21, 26-29 Rav. τοῦτον ὡς ἵπποτροφὸν ἐμνημόνευ-
σεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο πάσχει.

22, 31 διαπορῶν Hermannus. Legebatur διαπο-
ρεῖν. — 32 τὸ ἐξ. V. G.

23, 38 Ald. et ut videtur V. ἐγκεχάρακτο. Κορρα
intelligitur, nec opus est correctione Salmasii
κ σημείον. — Ὡς καὶ συμφ. τοὺς ἔχοντας τὸ σ. R.

— 39 καὶ τὸ v Ald. et Suidas. — 40 «Addidi καὶ
κόππα. Rationem redditurus scholiasta cur συμ-
φόροι et κοππαταί, non σιγμοφόροι et καππαταί

dicantur, literas alphabeti σ et κ equis iustas
non σίγμα et κάππα, sed σάν et κόππα appellari
ait. (41) συζευγνυμένου duo libri optimi ap. Sui-
dam. Legebatur συνεζευγμένου.» DIND. — 42 ἀρ.

κατανοεῖσθαι Suidas. — 43 κόππα Suidæ codex
Paris. A. Scribatur τὸ κ. — γραμματισταῖς Suid.

Totum locum sic scripsit Scaliger ad Euseb.
Chron. n. MDCXVII: τὸ γὰρ σ καὶ τὸ π χαρασσό-
μενον συμπί ἔλεγον (sic etiam Hermannus) ...

τὸ σχῆμα τοῦ Γ ἀρ. δ. v., οὗ προηγείται τὸ π. Sal-
masius ad Solinum p. 626: ... καὶ τὸ Π ἀριθμοῦ

δ. v., οὗ προηγείται τὸ Γ. Quod recepit Herman-
nus. Dindorfius: «Hoc dicit homo ineptus, e
siguis koppa et san copulatis signum prodire
numeri nonagenarii (eujus figuras vide apud Cor-
sinum), cui designando tanquam proprium et
primarium adhiberi τὸ κόππα, nulla habita τοῦ
σάν ratione. «Bernhardus vere observasse vide-
tur: «quid ἀριθμοῦ ad naturam episemi, quidve
δύναται νοεῖσθαι ad figuram stata quotidianaque
ratione compositam?» et statuere lacunam. Vo-
luit grammaticus, si recte conjicio, monstrare
antiquam figuram koppa et san hoc modo: συνε-
ζευγμένου γὰρ τοῦ π καὶ σ (σάν) τὸ σχῆμα τοῦ π ἀρι-
θμοῦ [πεποίηται, ἐξ οὗ τὸ σχῆμα τοῦ σάν] δύναται
νοεῖσθαι. Ex sanpi vel vulgari nota numeri nona-
genarii facile posse colligi formam literæ san.
Præcedere autem literam ἐπίσημον sanpi alteram
koppa: sic enim (fort. καὶ γὰρ παρὰ τ.) docent

grammatici (vel calculones), et *κορρα* vocant notam ζ . Nam melius ex Suidæ codicibus optimis legetur, καλ. κόρρα τὸ ζ . Hæc fere Dübnerus. — 45 καὶ κολάζοντα V., om. Suid. — 46 sic Suid. Legebatur οὐδὲν ὄντως. — οὐ γὰρ Ald. et, ut videtur, V. — 49 οὗ τελευτήσαντος G. Θ. — 50 βουκέφαλον (— ἄλου Ald.) Ἀλεξάνδρειαν Ald., Suid.

24, 53 ἀντὶ τοῦ R. pro φησι δέ. — 54 πατάξας Ald. Pro l. 52-54 Θ.: ἀφηρέθην. παρὰ τὸν (τὸν etiam Ald. et fort. Ven.) κοκπατίαν δὲ παίζει εἰπὼν τὸ ἐξεκόπην.

25, 4 νεανίσκος om. V. — 5 ἀποφθ. Θ. ὄνειροπολῶν λέγει V. Deinde idem ὡς τὸν συνην., quod corrector codicis Θ. in τῶν συνηγορούντων mutat. — 7 τῶν αὐτοῦ ἴππ. V. — 8 θέοιεν ἐμποδίσεις V. θέη ἐμποδίσειν G. ὑποθέοι Θ. — 10-13 omitt. V., 11-13, τὸ δὲ . . . ἦν., om. Θ.

28, 19-21, 32-34, prope eadem leguntur in cod. Taurin., cujus in margine eadem manu: ὅτι τρεῖς δρόμοι μάλιστα ἦσαν πεζῶν ὀπλίτων [sic], ὁ δίαυλος καὶ ὁ δόλιχος. καὶ οἱ μὲν τὸν ὀπλίτην τρέχοντες δρόμον, ὃς ἐκαλεῖτο καὶ σταδιαῖος, πανοπλίας ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τῆς ἀφειτηρίας ἔτρεχον καὶ μεχρὶ νόμου καμπτήρος. οἱ δὲ τὸν δίαυλον θέοντες οὐ πανοπλίας ἐνδεδυμένοι, μόνως δὲ ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας καὶ δόρυ κατέχοντες ἀπὸ βαλβίδος μεχρὶ καμπτήρος ἀνήσαν καὶ τοῦ καμπτήρος πάλιν εἰς τὴν ἀφειτηρίαν κατέθεον. οἱ δολιχοδρομοῦντες δὲ ψιλῶς ἐπτάδρομον ἐποιούοντο τὸν δρόμον, τρεῖς μὲν ἀνιόντες, τρεῖς δὲ κατιόντες καὶ πρὸς τὸν καμπτήρα τὸν ἑβδομον δρόμον ἐκτεματοῦντες. οἱ δίσφοι δὲ καὶ τὰ ἄριστα δωδεκάκις τὰς καμπτηρίας ἐποίουν. — 28 ὁ ὀπλ. Hermannus.

30 R. habet κατέλαβέ με τί δὴ μετὰ ταῦτα. — 38 δὲ Θ.

31, 41 φρίσκους καλεῖ R. — 42 ἐφ' ὃ ἦν. R. — 43, 44 recte legitur in V. et apud Suidam, διὰ τὸ κούφος εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς. — 44 κατὰ τὸν ἀγωνιστικὸν Θ. — 45 Ἄμ. δὲ V. Ἄμ. καὶ οὗτος Θ. — 49 Ἄμυνίας Θ. Ἄμεινίας τῆς V. τοῦ Dindorfius. Ald. Ἄμινίας Προνάπου. Θ. πυνά. — 50-53 Ald. et Θ.: ἐκείνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας, παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερώς (ἐπεὶ νόμος π. τ. Ἄθ. μὴ φανερώς Θ.) ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμωδεῖν. Ἄμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἄμυνίαν (διὰ τοῦτο καὶ Ἄμυνίας εἶπεν οὐκ Ἄμυνίαν [sic] Θ.). — 51 ἐκώλυσε G.

32 habet Θ. εἰς τοῦπίσω — ἀπὸ τοῦ ἀλλῶ τὸ συναθροίζω. οὐκ ἠλισθῆναι ποιήσας, ὡς τινὲς φασί. — 4, 5 Hermann., « ἀλινδῆθρας », τὰ ἐγκυλ. Deinde κυλίσας posuit Dindorfius; codex κυλισθῆναι.

33 in Θ. glossæ sunt: ἐξέβαλε. πραγμάτων. ἀλλ' ὃ μέλλει: Ἀπὸ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ ἐλέους.

34, 10, 11 ἐπιτάσει χρῆται Θ., reliquis omissis. — 12 ἐπὶ τὸ ζ., 13 ἐπιτείνεται, 14 ἐπὶ τῷ Θ. Qui inferius hoc scholion addit: Δίκη ἢ παρὰ τοῖς Ἐλλησι σωματοειδῆς θεά. δίκη καὶ ἡ τιμωρία καὶ ἡ κόλασις. δίκη καὶ ἡ δικαιοσύνη. δίκη καὶ τὸ δικαστήριον καὶ ἡ κρίσις. — 17 om. Θ. — 18 τοῦ τόκου, 20 ἐνεχυριάσαι Θ.

35, 23 τοῦτο V.

36 om. V. In Θ. φροντίζεις, ἀγανακτεῖς· τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ φροντίδα τινὰ ἔχοντες.

37, 29-47 « partim ex Harpocrate illata partim aliunde. » DIND. Conf. Suidam vv. Δήμαρχος et Ναυκραρικά. — 29 τὸν x. ἢ om. Θ. — 31 χρῶν Ald. — 33 ἦνεχ. Dindorf. et Reg. 2712, qui habet l. 30-34. Legebatur ἔνεχ. — 34 Ἄρ. ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Harpocrat. Hinc sequentia ad 47 om. Θ. — 35 ἔχοντας Harp. ἐλόντας Ald. — 36 ναυκρ. Harp. ναυκλ. Ald. hic et ter deinceps. — 37 ἀντὶ τῶν et 39 πρότερον Hermannus. Ald. αὐτῶν . . . πρῶτον. — 45 ἄρχοντες post δῆμον lectum delevit Hermannus. — 47 παίζει. — 48 ψύλλα om. V. ὡς ἔλεγεν ἢ x. ἢ ἢ ψ. R. qui sequentia omittit. — 49, 50 δῆμ. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πρῶτη ναύκραροι καλούμενοι, οἳ ἐξῆν ἐνεχυριάσειν V. et Suid. δῆμ. οἱ ἐνεχυριάζοντες τοὺς Θ. In fine δοῦκα Reg. 1821.

38, 1 et 2 V. sic, κατακοιμηθῆναι, κυρίως δὲ καταδαρθεῖν τὸ ἐπὶ δ. κοιμηθῆναι. — παροξυτώνως Θ. — 4 κοιμᾶται. Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι καταδαρθεῖν [sic] V. ἄρχεται ὑπνοῦν Θ. Qui infra addit hoc scholion: κοιμηθῆσεσθαι· κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δερμάτων κείσθαι. ὄρω τὸ κοιμῶμαι καὶ κατὰ παραγωγὴν δρῆθω· δεύτερος ἀόριστος ἔδραθον καὶ κατὰ μεταθεσιν τῶν γραμμάτων ἔδαρθον καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δαρθεῖν.

41, 16 ἴδια τὸ φεῦ V. — 17, 18 ἢ προσ. ἢ προν. τὸν γάμον R. προμν. δὲ καλ. ἢ προν., ἦν νῦν προσενήτριαν φησὶν (φασὶν G.) V.

42 om. Θ. R. habet ἀντὶ τοῦ ἐχαύωσε καὶ ἠπάτησε. — 22 οἰκουργὸν φάσκουσεν V., sed recte Suidas. — 23 ἐχούσης Suid., qui initio scholii γῆμαι ἀνέπεισε addit.

44, 30 sq. ὡσπερ αὐ—ἀστικῶν om. V. — 31 αὐ Suidas s. Εὐρωτιῶν. οὖν R., qui τὸ δὲ om. — 33 κειμένου, 34 ὡσπερ νοτιζόμενα Θ., omittens lin. 35. Infra scholion habet hoc, σεσημμένος, ἀπὸ τοῦ εὐρώς ὁ σκώληξ. ἀνεπιμέλητος, ἀκαλλώπιστος. κορῶ γὰρ τὸ ἐπιμελοῦμαι.

45, 43 αὐξων καὶ πληθύνων Suidas s. Ἀκόρητος. — 44 κυρίως λέγεται om. Θ. — 45 ἐλαίων hic et 49 Θ. Legebatur περιπίσματα hic et paullo post. περιπίσματα bis Θ. Idem vitium correxi in scholio Equit. 803. DIND. — 46 ἀνάπαλιν om. Θ. — 47 τὸ Θ.

46 ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα a m. sec. habet V., om. G. εἰρωνευόμενος—αὐτὸς om. Θ., qui 2 διε-

βάλλετο δὲ. Inepta sunt quæ scholiasta de Megacle tradit, de quo v. Bœckh. Explicat. Pindar. p. 303. Servus ille non magis fuit quam serva Cæsya, quod traditur in scholio v. 64 et Pac. 450. DIND. ὁ ἐπὶ 5 παρ' Ἐρετριεῦσιν om. Θ.

47. Scholion totum habet Suidas s. Ἄγροικος. οὐκ ἀργῶς—(13)λεληθότως om. Θ. — 17, 18 δόξαν γυναικῶν ex Suida sunt (inquit Dindorfius) redintegrandæ, ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. ἐπειτα δὲ κάκεινθ' ἑραπεύει τὴν ἀντίθεσιν (scr. τῆ ἀντιθέσει), τῶ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῆ γυναικί. δεσπόζειν γὰρ εἰώθασι οἱ ἀνδρες τῶν γυναικῶν. Omittit hæc et sequentia Θ.

48, 23-25 om. Θ. — 24 ὑπέρογκον καὶ ἐπ' αὐτῆ μέγα φρονοῦσαν R. — 27-31 om. V. Θ. Hæc tantum habet R., κεκαλλωπισμένην. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν—τυραννεῖν. ἢ ἔθνος—μυσαρὸν ἢ om. Suidas. Qui 32 post τυραννεῖν addit, λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοῖς γὰρ, οἷα εἰκός, ἐκέχρητο καλλωπίσμασιν, τούτεστι νίμμασι καὶ τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς κοσμεῖσθαι γυναικῆς ἔθος. ἐγκεκοισυρωμένη οὖν οἷον τρυφῶσα, ἀπὸ Κοισύρας γυναικῆς πλουσίας, Ἀλκμαίωνος γαμετῆς. Θ. habet, ἱματίοις καὶ τῆ ἄλλῃ δαπάνῃ περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην τῆ Κοισύρα.

50, 37 τριῶν om. V. — 42 πόκων περιουσίας τούτεστι πλήθους G. — 44 sq. R. habet τῆς τοῦ οἴνου ὑποστάθμης—ψύχεται τὰ σῦκα.—45-47 ἢ ante ὄπου et καὶ ταρχεῦεται—καὶ τὰ ἐκείνης δέ om. Θ. — 53 R. habet περιουσίας τούτεστι πλούτου. Scholion excerptit Suidas s. Τρασία.

51, 7 et 8 om. V. Suidas, Καταγλωττίσματα: περιέργη φιλήματα, καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, ἢ περιπαλήματα· ἢ εἶδος φιλήματος περιεργότερον τὸ καταγλωττίσμα· ἢ κολάκευμα. In quibus verba καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, quæ nihil commune habent cum καταγλωττίσμασιν, ex scholio verborum præcedentium ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, illata videntur. DIND. Codex Taurin. καταγλωττίσμα κυρίως ὅταν ἐν καιρῷ—στόματι. ὁ δὲ λαφυγμός κατὰ μὲν τινὰς τὸ αὐτὸ ἔστι καταγλωττίσματι κατὰ δὲ—δαπάνῃ. κυρίως γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ φορῶ· ὅθεν παράγεται—γυναικῆς τοιαῦτα πράττουσιν ὑπὸ τῆς ἀγαν τρυφῆς. Κωλιάς δὲ ἢ Ἀφροδίτη οὕτως εἴρηται. ἀνὴρ γὰρ τις φθειράς κόρην ἐκ τῶν κώλων ἤτοι τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν ἐκρεμάσθη καὶ λυθείς ἐκ τῆς θεοῦ ἱερὸν ἰδρύσατο κωλιάδος Ἀφροδίτης ἐπονομάσας. Γενετυλλίς δὲ ἐκλήθη ὡς γενέσεως αἰτία. — 14-17 in Ald. scholio v. 52 ad λαφυγμοῦ sunt postposita. Mutatum ex scholiis Brunckiano et Taurinensi.

52, 18 Τῆς—ἀσωτίας, sic habet R. ἀθηφαγίας καὶ τῆς πρὸς τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, V. ἀθηφαγίας καὶ πολυτελείας, τούτεστι ἐκδηδητημένης πολυτελείας.

τροπῆ. Totum scholion om. Θ. — 19 λαφυγμὸν γὰρ—ἐσθίειν om. R. — 25 ἀπὸ additum ex scholio proximo. — 27 τῶν κώλων. Reizius τὰ κῶλα τῶν δεσμῶν. — 33 Τυρρηνῶν a Valesio positum. Ald. τυράννων. — 35 Τυρρηνοῦ Hermannus: τυράννου Ald. — 40 καὶ δεσμώτης δουλεύων παρ' αὐτοῖς V. et Suidas s. Κωλιάδος. δεσμῶ δουλεύων R. — 42 legatur οἰκίαν, correctum e libris Suidæ melioribus. Post οἰκίαν iterum τοῦ ἔχοντος addit R. οὕτως ἐλ. καὶ R. et Suidas. — 44 seqq. Κωλιάς δὲ ἐκλήθη ὅτι θύοντος τοῦ ἱερέως ἱερεῖον κωλῆς ἱεράς ἤρπαζεν καὶ ἐπέκεινα τῷ τόπῳ ἐπεκαθέσθη, ὅθεν ὁ τόπος κωλιάς ἐκλήθη. V. Eadem fere, sed post κατεπονεῖτο addita, habet Suidas, οἱ δὲ, ὅτι Ἴωνος θύοντος ἱερεῖον κωλῆς (scr. ἱερείου κωλῆν cum Hemst.) ἐξήρπασε (ἤρπασε codex Leid.) καὶ ἐπ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐκάθισεν. ὅθεν—ἐκλήθη. μέμνηται καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ.—5. corrige ἢ τὴν Κωλιάδ' ἢ τὴν Γεν.

54. Scholia ad hunc v. om. Θ. et ad reliquam fabulæ partem vix ulla habet: habet vero tenuia excerpta scholiorum et glossmata. Codex Taurin. σπαθῶν, ἀπὸ πάνου σπουδαίων γυναικῶν εἰληπται ἀπὸ τοῦ συντόμως κινεῖν ὑφαντικὰς σπάθας.—9 καὶ διὰ Ald. — 10 εἶπεν additum ex Suida. Post ἀργὸς ἦν sequitur in Ald. additamentum ex Gregorio Cor. p. 62 illatum, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηται λέξεσιν (καταλήξεσιν ex codd. quibusdam correctum apud Gregor.), ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ « κλυτὸς Ἴπποδάμεια.» καὶ Εὐριπίδῃς « τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεισά μοι γενναῖος.» — 12 ἐχρήσατο Suidas. χρῆται Ald. quod om. R. V.

57 πότης ὁ πολὺ ἀναλίσκων λύχνος V. a. m. sec. Omittit G.

59 om. V. ἀντὶ τοῦ ἐλλυγνίων. ἢ (ἢ delendum) ἀπὸ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύγνια habet R. Codex Taurin. Θρυαλλίς κυρίως ἢ ἑξαψίς τοῦ κατὰ τὸν λύχνον φωτός· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ κοινῶς λεγόμενον φυτίλιον. Corrigendum φυτίλιον ex scholio Thomæ M. ap. Ducang. Glossar. p. 1673: Θρυαλλίς τὸ x. λεγόμενον φυτίλιον· γίνεταί γὰρ ἀπὸ (τοῦ) φύειν τρίειον.

60, 35 ἐπιτιμῆσαι τὸν δεσπότην V. sine τῷ οἰκ. — 37 ἀλλ' ἀναγνωστέον F. A. Wolfius. Ald. ἀλλ' ἀναπαυστέον, quod om. V. — 39 οὕτως ὡς G.

62, 43 Ἐστασιαζόμεν ex Suida (v. Ἐλοιδοροῖμεθα) Dindorfius, qui hæc recte digessit. Ald. στασιαζόμενος. Suidas ὡς ὑπὸ τ., 44 τραπῆναν.

64, 47-49 sic R. V. μέγα φρονοῦσα πάντως ἐπὶ τῷ προγόνῳ Μεγακλεῖ τῷ νικῆσαντι τρεῖς Ὀλ. — 50 κατελθόντι τὸν ἵππον R., τοῦ ἵππου V. sine ἐκ τ. φ. — 52 malim ἔπειτα καὶ K., nisi hæc alius scholiastæ verba sunt. DIND. — 3 πλουτήσαι. Palmerius.

νικῆσαι Ald. — 7 οὖν om. R. — 8 ἐκονῶναι V. — 9 ἄρα om. V., qui ἦν φαμέν. Conf. ad v. 46. — 10 Περικλέους Μεγακλέους εἶναι μητέρα. τὸ ὄνομα δὲ τὸ Ξανθίππου V., qui ita pergit, νῦν δυνάμενον ἀμφοτέρους δηλῶσαι, omissis παρῴδηται—Μεγακλέους.

67, 18 τοῦτο—μέρος om. V.

68 scholion om. V. οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσπαίζειν τοὺς γονεῖς Suidas s. Ἐχορίζετο.

70, 26-28 sic R., ξυστίς λ. τὸ πορφυροῦν ἱμ., ὅπερ οἱ ἡνίοχοι χρῶνται ἐν τῇ ἵππικῇ. V. om. πομπέοντες.— 30 σουσάνιον ab aliis σουσάνιον dicitur: v. Ducang s. Σούσον.

71, 33 sq. αἱ δὲ αἴγες πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ ὀρεινότερα διάγουσιν Suidas s. Φελλέα. — 36 Ἄλλως, τόπος Ald., præmisso scholio inutili, τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλούμενη (hæc ex Suida sumpta, ubi est καὶ ἑορτὴ τις περὶ τὸν Διόνυσον Φελλός: καλούμενη.) ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ (c. 16), « φαλλοὺς, » φησὶν, « Ἑλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. » καὶ παρακατιῶν δὲ « ἐν τοῖς προφυλαγίοις τοῦ Συρίας θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἐστῆσιν, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο. » — 37 φελλέτας Suidas.

72, 40 sq. om. V. — 43 ἰσάλην corruptam esse ex ἰζάλῃ (i. e. *pellis caprina*: ab ἰζάλος, *capra*) recte monuit Casaubonus De satyr. poes. 1, 4, et ad Theophr. Charact. p. 147. Corruptionem tamen illam satis antiquam esse oportet: si quidem Galenus in Lex. Hippocr. jam meminit vocis ἰσάλην, eamque exponit διφθέραν, δέρμα. Apud Pollucem 4, 118, corrupte legitur ἰζάνην, pro ἰζάλῃν, vel ἰσάλην, ut a viris doctis jam observatum est. Vide etiam Foesium in Oeconom. Hippocr. v. Ἰζάλην. Kust. In fine γοῦνναν Reg.

74 R. habet ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἵκτερον ὄιον ἵππικὸν ἔρωτα ἢ νόσον ἵππικὴν. Codex Taurin. ἵππερον: ἵππικὸν ἔρωτα. ἔπαιξε τὴν λέξιν παρὰ τὸν ἵκτερον, ὡς κυρίως (ἕ: ἐστὶ Reg.) νόσημα, ξανθῆς χολῆς παρὰ τὴν τοῦ δέρματος ἐπιφανείαν περιγεομένου (scrib.— νης)· διὸ καὶ τὸ κατέχευε κατὰ λόγον ἐπέφερε. — 47 οὗτος δὲ καὶ τ. γρ. αὐτὸν ἐπιβ. φ. αὐτοῦ ἵππ. V.

80, 3 φιλίας R. Totum scholion om. V.

81, 12 scribendum δεξιᾶς, cum libris quibusdam Euripidis.

82, 24 ἰδοῦ Reizius. εἶδος Ald.

83, 31 ἄλλοι δὲ ἀφίδρ. Ald.

88, 40 ἱματίων post καὶ ἕκστρ. ponit R. et Suidas s. Ἐκστρεφον. καὶ ἕκστρεφομένων om. V. — 43 μεταβαλοῦ Ald.

91 sic Ald., ἐπεὶ οὐκ ἐπιτρέπει τὸν Ποσειδῶνα ἰμῶναι, μεταβαλὼν τὸν Διόνυσον ὄμνυσιν. — 48 τὸ δεῦρο R.

92, 51 αὐτὸ τὸ et πάντα τὰ τῆς φ. V. τῆς φ. εἰς πάντα Ald. — 52 τὸ δὲ—ἐλθέ om. V.

94, 6 ἐστὶ τὸ Hermannus. — 18 παῦλαν ἔχει κινήσεως καὶ ζ. Ald. quæ παῦλον ἔχον per typogr. errorem habet infra 21 post θᾶκος. Correctum ex Platone. — 20 ἢ συν. R. V. — 21 τῶν σοφῶν ἥτις καὶ θᾶκος V. Ἀττικῶς R. G. Ἀττικὸν V. — 23 Σωκράτην, ἐπειδὴ ἐφρόντιζον περὶ ἀλλήλων ἢ διὰ τὸ μηδ. V. περὶ om. Ald. ἀλλοτρίων Reizius.

96, 33 Κράτης Ald. Deinde scribebatur Ἰππῶνος. — 38 προθεῖς Kusterus. Legebatur προθεῖς. — 42 Dindorfius delevit quod post ἐγκλημα addebatur φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἰππῶν κομωδηθῆναι φθάσας (φαίνεται οὖν ὁ Ἰππῶν καὶ ἐπὶ τούτῳ κ. φθ. V.). Deinde legebatur τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ. Quod idem correxit adjuvante V, in quo ὁ δὲ τὸ ἐγκλημα τοῦ δὲ σύνολον ἐπ. φιλοσοφίαν. — 43 ἐπαγγέλλοντες V. — 44 ὡς om. V. — 45 τὸν φίλον V. Deinde scribebatur οἱ δ'. — 46 Dindorf. ὁ addidit. — 48 de Diphilo iambographo v. Meinek. Hist. Com. p. 449, qui de Bæda: « Nomen viri, sive illud Βοῖδας fuit sive Βοιδᾶς, Siculum vel Italum philosophum fuisse subindicat. » Adde Dindorfium in Thes. Steph. s. v. Ald. Βοιδαν. — 49 διὸ οὐκ εἰς Ald. Correxerit Hermannus, præeunte Reizio, qui δι' οὗ εἰς scripserat. — 50 ὁ addidit Reizius. — 53 sqq. Eupolidis versus sunt ex tetametris. Post ἐπίδειξιν exciderunt syllabæ duæ. DIND. Post Στητηγόρου Hermannus addidit πρὸς τὴν λύραν ex scholio v. 180.

98, 6 οὐδὲν ἔφασκε, 8 τὸ αὐτὸ τοῦτο γνωρίζαι V. — 9 ἂν om. V. — 10 τῶν περὶ αὐτοῦ V.

102, 12-18 τοὺς φιλοσόφους οὕτως ἐκάλεον. R. τὸ δὲ πόνηροι ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι R. V. τὸ δὲ ἀλαζόνας, ἰδίως ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας καλεῖ. εἰκότως οὖν καὶ τούτους οὕτως λέγει. V. Reliqua omittunt.

104, 21 λεπτόφωνος R.

105, 22 ὁ πρόσθους, 23 αὐτοῦ R. ἀληθῶς, 24 μηδὲν δὲ V. — 25 μηδὲ μειρακιῶδες om. V. — 26 ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι Ald.

106, 29 ὡς ἄγροικος om. V. Ald.

107, 34-37 τὸ δὲ σχασάμενος, ἀντὶ τοῦ καταπαύσας. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἀποσχισμένων καὶ διαχωμένων ὑδάτων. Ἄλλως, καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τοῦτου Ald. ἀντὶ τοῦ παυσάμενος τῆς ἵππικῆς, ἢ ἀποχωρήσας Suidas s. Σχάσον. — 37 σχάσαι γὰρ δεῖ (δὴ Suidas) καὶ Dind. addidit ex V. et Suida. — 39 καὶ Πίνδ. et sequentia om. V. — 40 σχάσας Suidas. σχάσαι Ald. σχάσον apud Pindarum. — 42 τὸ Hermannus. τὸν Ald.

108, 45 ὀμνύει R.

109 codex Taurin. : Φασιανούς ἵππους φησίν, ἀλλ' οὐκ ὄρνις. ἐλέγοντο δὲ οἱ ἵπποι φασιανοὶ ἀπὸ τοῦ τὸν Φάσιν ποταμὸν, ἀφ' οὗ οἱ ἵπποι ἐπωνομάζοντο, παραρρέειν τὴν Κολχίδα. — 51 Ἀρίσταρχον Ruhnikenius præfat. ad Hesych. vol. 2, p. vii. Ἀρχιλοχον Ald. et Suidas s. Φασιανοί. — 1 Μόρυχε τῶς Suidas. Μόρυχέ τε νῦν Ald. — 2 ἡ Kusterus. ἡ Suidas. ἡ Ald. — 3 τερπνῶς Suidas. τερπνὸν Ald. Meinek. Com. I, 2, p. 652. — 4 β' om. Suidas. — 5 φασιανοὶ δὲ οἱ ἔχοντες idem. Legebatur οἱ δὲ ἔχοντας. — 6 ἐν (ἐν om. duo codd.) τῷ μηρῷ φασιανὸν ἵπποι. A. Suid. — 7 πολιτευομένων idem. — 10 post ἵπποτρόφου addit Junt. Ἀθήναιος (9, p. 387, A) « καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔργωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοὶ,

τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.

δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεί. Non animadvertit Francinus verba illa Athenæo ab lectore quopiam esse illata ex scholiasta Aristophanis. De quo dixi in annotatione ad locum Aristophanis. DIND. — 11 imo ἐγκεχαράχμενοι. — 13 πολιτευσαμένων V. — 18 περὶ Ἀρχιλοχον codex.

110, 22 παρακαλῶ σε V.

111, 23 ἔμελλε Θ. ἔμελε Ald. — 24 θέλημος ἡ ὄφελος Θ.

112, 29 Αὐδηρήτης codex. — 32 εἶναι om. V.

120, 37 οὐ γὰρ ἂν V. οἶον οὐχ Ald. — 39 φιλ. ἀποκείρονται Kusterus. — 40 ἡμαυρωμένους. Addit Ald. αἰσχρὸς καὶ διεφθαρμένους γενόμενος. οἱ γὰρ ἵπποι ἐν γυμνασίοις καὶ παλαιστραῖς διέτριβον. οὐ γεν. V. εἰ γ. — 41 φησίν om. V. — 42 εὐχροὶ Ald. et Suidas s. Διακεκναισμένη. — 45 φθονεῖτε, 48 εἰ ἀπολιπὼν τὸ σῶμα κοσμεῖν V. — 50 unciis inclusa pertinent ad v. 124.

121, 3 φάγη, θρέψη V. θρέψει om. R.

122, 5 Ζύγιοι δὲ καλοῦνται ἵπποι V. 6 λέγονται R., qui οἱ—ζυγῶ post ἀριστερός ponit. — 7 ὁ μεσαριστερός καὶ ὁ μεσοδεξίος V.

123, 13 πείθειν V.

127, 28 δηλοῖ. εἶπη (scr. εἶποις) γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν V. — 31 νῦν μὲν εἶναι V. — 33 sqq. ἔμαυτὸν διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἔμαυτὸν λείπει τοῦ μ. οὐκ ἐπ. Ald. εἰπεῖν διδάξω G. διδάξας V. — 36 πρὸς ἄμφω τὰς διαθέσεις dicere debbat. Monuit Reizius.

129, 39 sqq. νῦν οὐκ ἐπὶ τῆς σωματικῆς κινήσεως εἶληφε τὸ βραδύς, ἀλλὰ V., ex quo νῦν additum. — ἀγρίνους εἶναι. ζῶνθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει Ald. Veram scripturam habuit etiam Suidas s. Βραδύς.

130 glossam λεπτολογίας habet V. — 43 ἰσχυῶν Junt. ἰσχυρῶν Ald. — 46 ἐξάσκησις conjecit Ku-

sterus. — 47 λόγων addidit Dukerus. — 48 τὰ λεπτά R. καὶ τῶν καλ. R. V. — 49 ὀξυτονεῖται R. τῶν ἄλλων πλαγίον cod. Taurin. et Reg. 2821. — 50 προπαροξύνεται V.

131, 1 σταλαγμός, καὶ κλίνεται στραγγός. ἀφ' οὗ κατὰ στραγγα οὐρεῖν καὶ στραγγεῖω βῆμα τὸ ἐκθλίβω, ἤγουν τὸ κοινῶς στραγγεῖω (στραγγίζω. Reg.) Taurin. — 132 scholio ad v. 133 postponit V. et Ald. — 10 ἔσω, ἀλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν Suidas. ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις Kusterus.

133, 14 Βοιωτῶν γὰρ ἀναστάτων—γενομένων V. Dativos ponit V. in scholio ad Pluti v. 604. In Regio 2712 est Βοιωτοῖς ἀναστάτοις—καὶ ὑπὲρ ἀπ. μαντευομένοις—ἐκεῖ κατοικῆσαι—τὸν παγαιτικὸν—περιπταμένους τοὺς ἱεροὺς—ἀπὸ μέθης—οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου φησὶ λέγεσθαι—τόποις ἐπὶ πλέον διατρίβει ταῦτα. — 15 μαντευομένων V. — 16 λευκοὺς κόρακας Ald. — 17 Παγαιτικὸν Wesselingius ad Diodor. 19, 53. Παγαιτικὸν R. V. Παγαιτικὸν Ald. ἴδον R. — 18 τοὺς τοῦ ἡλίου Ald. — 22 addit Ald. Ζηνόδοτος (scrib. Ζηνόβιος) δὲ ὁ τὰς Ταβραίων καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών, « Βοιωτοῖς, » φησίν, « Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προεῖρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι, λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δὲ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφήκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ὄκησάν (ὄκησάν Wolfius) τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκίαν οὔσαν· καὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας μεθιστάσι εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους. » Quæ Musurus ex Zenobii Proverb. 3, 87 intulit.

134, 23 Κικυνῆς R. κικυνιστὰ Ἄκ. V. — 24 Ἀπολλώνεια Ald.

136 διόπερ et sequentia om. V.

137 codex Taurin. : Ἀμβλοῦν λέγεται τὸ τὸ ἔμβρου ἐν τῇ γαστρὶ φθειρόμενον ἐξίον (scrib. ἐξωθεῖν vel ἐκβάλλειν ἐξίον) τῆς μήτρας μήπω τελεσιουργηθέν. ἀπὸ τούτου λέγεται καὶ τὸ ἀμφλωτρίδιον (Reg. ἀμβλωθρίδιον). ἐνταῦθα οὖν διὰ τῆς λέξεως ταύτης κωμωδεῖ Σωκράτην λέγοντα τέχνην ἔχω μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους κύματα (ἀποτίκτειν κυήματα Reg.) τῆς ψυχῆς εὐγενῆ. — 35 δὲ ἰδίως Ald., Suidas s. Ἐξήμβλωκας. — 38. Usitatum est ἀμβλωθρίδιον. DIND. ἰδίως—(44) ἐξήμβλωκας om. V. καὶ σκέψιν. ἰδίως δὲ R., qui hoc scholion postponit scholio v. 138. — 40 προεῖπομεν R. — 43 τοῦτο Reizius. τοῦτον Ald.

138, 48 πρὸς om. R. σχ. ὅτι οὐ χρ. πόρρω τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἀγροῖκος εἰμί V. — 49 ἄδηλον δὲ Ald. sine Ἄλλως. — 50 πόρρω ἀγροίκων αὐτὸς Ald. — 51 μακροῖς V. — 52 παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ V.

140, 8 τῶν om. V. — 9 οἷς G. οὐ V. πολλοῦ om. Suidas s. Ἄλλ' οὐ. — 10 εἰ μὴ τοῖς μαθηταῖς habet V. om. G.

144, 12 ἐπόθετο om. V. — 18 αὐτοῦ δοκεῖ σώζεσθαι Suidas s. Χαιρεφῶν. — 19 πάνυ θερμὸς Suidas. — 22 συμφρονοῖεν V. σωφρονοῖεν Ald. συμφρονοῖεν Suidas cum Xenophonte. — 23 τοῦτο V. — 26 σοφὸς δ' ἀπάντων Σωκράτης ὁ Θηβαῖος V. σοφώτερος R. ἀπάντων—σοφώτατος Pseudo-Lucian. Amor. c. 48. — 27 τούτου Ven. — 28 legebatur φησὶ τὴν Πυθίαν τοὺς γ. — 29 καὶ εἰ ἔστι δὲ V. — 30 εἰ Suidas s. Συγχρωτίζεσθαι et Diog. L. 7, 2. πῆ Ald., quod om. V., in quo εἰ inter καὶ ἔστι legitur, loco alieno illatum. Ald. V. πῆ συγκεχωρησθαι (συγκεχωρήσθαι V.) τῷ χρησμῷ δύναται. Correxerit Toupius Emendat. vol. 2, p. 207, ex Diogenes Laert. 7, 2 : χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Zenonem dicit) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ἔθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. — 32 δηλονότι V., quod correxit Dindorfius. — 40 Ναπαίου Lobeck. Aglaoph. p. 267. Legebatur γονναπαίου. Apollinem ναπαῖον ab Lesbii cultum fuisse constat ex Macrobbii Saturn. 1, 17, et Suida s. Ναπάται, quam gl. om. codd. Paris. A et Leid. — 41 Suidas, ἀνάθημα : πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. « αἰτουῦντος (libri deteriores αἰτουῦντι) τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια ἔχρησεν, ὁ βούλομαι δὸς, μὴ δίδου δ' ἢ μὴ θέλω. » — 42 παρέχοντι Suidas. παρέχοντα Ald. Deinde « scribendum ἔστι δ' οὗτος vel ἔχει δ' οὗτος. » DIND.

145, 47 καὶ vel delendum vel in γὰρ mutandum. Præcedit in R. ἐπινοημένην, quod retuli ad v. 137, ut factum est in V. DIND. — 51 νῦν addidit V. — 1 τοιοῦτο R. Ald. — 3 ὄλλον δὲ et sequentia om. V. ὅτι ταῦτά φησι Ald. σῦραι R. — 4 μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ Ald. — 6 αὐτὸ R.

146, 9 παρελήφει V. τοῦτο. διὰ τοῦτο οὐδὲ R. αὐτικά δὲ G. — 10 τινὸς et ἡ τοῦ—γελοίου om. V. ἡ τούτου R., et, omissis ἐν ἑκατέρῳ γελοίου, pergit, ὁ μὲν γὰρ Χαιρεφῶν βαθείας ἔχει τὰς ὄφρας, ὁ δὲ Σωκράτης φαλακρὸς ἦν. ὁ Χαιρεφῶν et ὁ Σωκράτης om. V.

150, 13 δυϊκῶς, 14 ἱστορεῖ καὶ πόδας ἔχει V. — 15 ψυγείση δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

151. *Ἔστι. In Ald. præcedit, εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὄνομα ἔστι Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου, scholion novitii grammatici. Herodotus memoria errore nominatur, fortasse propter 1, 195, ubi Babyloniorum ὑποδήματα memorantur. DIND. — 17 ὑποδήματα τι R.

152 sic Ald., ἀδύνατον. οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται

φορέσαι φύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ ὑποδήματος, ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτω ἐπὶ γαγεν. οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φύσαι φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς φύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατόν ἦν ἐξελεῖν καὶ διαμετῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ δ. τοῦ ὑποδήματος. — 21 αὐτὴν V. — 22 ἐξέλακεν R. τοῦτο R. V.

157, 27 διαλογίζεται Ald. — 28 verba οὗς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν habet R., V. autem in fine scholii v. 158, ἐμπίδες δὲ καλοῦνται ἅς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν. Codex Taurin. ἐμπίδας τινὲς τοὺς κώνωπας φασιν· οὐχ οὕτως δὲ ἔχει, ἀλλ' ἐμπίδες εἰσὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα κανάρια. γίνεται δὲ ἐμπὶς ἀπὸ τοῦ ἐμπεῖν (ἐμπνεῖν recte codex Regius 1821) ἦτοι ἄδειν.

158, 32 καὶ βοᾶν Ald. τοῦ οὐροπυγίου (οὐροπ. G.) V., i. e. τοῦροπυγίου. Codex Taurin. et Reg. 1821, ὄροπύγιον κυρίως τὸ ὀρθοπύγιον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κολουράδης. ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ πρωκτοῦ εἴρηται. — 33 μὲν om. V. — 35 ἰδεῖν ἂ Ald. — 38 προϊέναι V., quod om. G. ἐὰν οὖν V. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοι καὶ οὔτε φθέγγεται τὸ ἐγχελαδον οὔτε Ald. — 39 καὶ καλὸς om. V. — 41 seq. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα καλεῖται τὰ ἔντομα κατὰ V. — 42 βομβύκια. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 373. ἐντόμια Ald. — 43 ἐντέτμηται Kusterus. ἐκτέτμηται Ald. οὖν διατέτρηται V. — 44 καὶ καλάδων V.

163 καὶ προστενῶ τῶν ἐντέρων V. προκείμενον uterque.

165 τοιαύτη γὰρ ἡ σάλπιγξ, κατὰ τὸ ἄνω στενὴ καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη R. μὲν, δὲ et διὸ καὶ ὄξυ ἄδει om. V.

166, 54 τοῦ εὐρέματος om. R. περὶ G.

169, 9 codex Reg. 2712 ἐκ. λέγεται, ἄσκ. καὶ γαλειώτης. μυγαλῆ ἀπὸ τοῦ ἀλίσκεν τοὺς μύας, ἄσκαλαβώτης ἀπὸ τοῦ δίχα σκάλας βαίνειν. Codex Taur. et Reg. 1531 ἄσκαλαβώτην καὶ γαλειώτην ἐνταῦθα τὸν αὐτὸν φησιν, ἦρουν τὸν μῦν. ἄλλοι δὲ ἄσκαλαβώτην πᾶν ζῷον φασὶ τὸ χωρὶς κλίμακος ἀναβαῖνον ἐπὶ τὰ μετέωρα τῶν οἰκίῶν. γαλειώτην δὲ οἱ μὲν τὸν μῦν φασιν, οἱ δὲ τὴν κάταν· ἄλλην δὲ τὴν νυμφίτζαν, ἦν καὶ μυγαλῆν φασιν.

173, 11 καὶ ὄροφη καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὄροφος R. καὶ ὄροφη δὲ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος. V. — 14 τὸν Πέρσικα V. Scribendum τὸ Περσικά.

175, 22 εἶχεν V.

176, 23 τοῦ om. R., qui τὸ δὲ—ἀντὶ τοῦ omitit. — 24 ἐμηχ., ἐνόησεν V.

177, 28 λεπτήν. καὶ γὰρ τὴν ὄμ. V. λέγει post ἀλφίτων addit G.

178, 33 ὡσπερ ὀγκίνων εἶδει Ald. i. e. ὀγκινοειδῆ. DIND. — 36 ὀπτῆσαν et ἐπῆσαν (ἐπεισαν G.) V. —

37 μὲν οὐκ ἦν G. — 38 πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν Ald. — 39 τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρ., ἔτι δὲ μελλῶν εἰπεῖν ὅτι ὑφείλετο, ὀρθὸν Ald. — Et 41 seq. τοιαῦτα βούλονται om. V. — 43 κάμψας R. — 46 διαθήτης δὲ ἐστὶν ἐργαλεῖον V. — 47 εὐχρηστος τέχναις πολλαῖς R. et παρεικίως. — 48 περιάπτοντες V. παράπτοντες R.

179, 1-3 scholio proximo postponit V., sequentia autem ἐμφαίνει-ὀρθή postponit scholio v. 186. τοῦτο om. R., ἐπὶ om. G. — 4, 5 ἐμφαίνειν διὰ τούτων βούλεται ὅτι παιδεράστης ἦν Σωκράτης καὶ ταῖς παλαιστραῖς τὰ πολλὰ ἐξ., ἵνα τοὺς παῖδας ὀρ. V. — 7-12 παρ' ὑπ. εἶπεν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατέγραψε τι ὁ προσέχοντες οὐκ ἐπινησάμεν, ἐπήνεγκεν R. — 8 αὐτὴν εἰς τὰ ἀλφ. V., qui sequentia omittit.

180 sic Ald., οὗτος ἐγένετο τῶν ἐπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὁς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανῶν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Θαλῆς, ὡς Ἐρμῆς, Ἐρμῆν, Θαλῆν, καὶ Ἐρμέας, ὡς Θαλέας. διγῶς δὲ τοῦνομα ἐκφωνητέον· βαρύτονον μὲν, Θαλῆς, ὡς Χρέμης· οὗ ἡ γενικὴ Θαλῆτος, ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θαλῆτα. ὡς τὸ, «Θάλητα χρημάτων ἐλευθερον.» εἰ δὲ καὶ περισπωμένους Θαλῆς, ὡς Ἐρμῆς· καὶ Θάλου, ὡς Ἐρμού. De illo Θάλητα χρημάτων ἐλευθερον, quod ab recentissimo grammatico additum videtur, recte iudicat Dobræus: «Legendum videtur Θαλῆς Θαλῆτα χρημάτων ἐλευθεροί, errore scholiastæ pro Κράτης Κράτητα. Vide Menag. ad Diog. Laert. 6, 87, et Boissonad. MSS. du Roi vol. 10, p. 164, 289.» DIND. — 22 ἰστέον δὲ ὡς V. τῆς Θαλοῦ idem (non G.) — 23 ἐκλίνας dedit Suidas s. Θαλῆς. V. ἐκλίνας, qui ἐκφωνητέον omittit. — 25 Ἐρμῆς. Sequitur in Ald. ἄλλως. ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄρκος μηχανικός ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κύρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἄλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανῶνται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἐτέρωσε ρεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ βεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἐν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλῃς εἶχε τὴν στρατιάν (δὲ πρὸς τὰ ὀπίσθεν μέρη τῆς στρατιᾶς codex Reg. 2821, qui hoc scholion habet). καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν (Reg. καὶ οὕτω σμικρυνθέντος τοῦ βεῖθρου, ἡ στρατιὰ διέβη βραδίως τὸν ποταμὸν). ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομῆν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθῶσιν Narratio ducta ex Herodoto 1, 75. — μαθητιῶ δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

184, 29 καθεμιμένους Ald. — 30 ἔχοντας G. Ald. ἐχόντων R. V.

186, 35. Πύλος V. pro Κλέων. τοὺς τριακοσίους τούτους R. In V. et apud Suidam s. Ἐοίκασι solum τοὺς est. — 36 Ald. addit προκινύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νίχιου. Conf. schol. Equit.

55. — εἰκότως R. — 38 διὰ τοῦτο V. πολιορκεῖσθαι R. V. — 39 καὶ om. V. et Suidas. — 41 δυσειδεῖς Suidas. Legebatur δυσώδεις. — 42 δὲ om. V. ἔχει ὁ τόπος R. — 43 Κορυφάσιον. Geographi veteres sibi non constant, dum alii Pylum etiam Coryphasium appellatum fuisse tradunt: alii vero diversa ea fuisse loca et Coryphasium prope Pylum situm fuisse scribunt. Vide Steph. Byzantium v. Πύλος et v. Κορυφάσιον, et Luc. Holstenium ad utrumque locum. KUST. — 45 Ἀάχης. Demosthenem recte nominant scholiastæ Equit. 1050, 1053, 1057. Monuit Reizius. — 49 ἐπτακοσίους. Apud Thucydidem 4, 8, numerantur quadringenti et viginti, præter Helotas. HERM. 190 Ald. ὡς ἀγρ. φησιν εἰδέναι τῶν π. Σ. ἀκριβέστερον, ἐνθα οἱ β. φύονται. — 13 Σ. διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ V.

193, 25 ὅπερ κάχ. V.

195, 32-34 Ἄλλ. om. V. — 35 ἀντὶ τοῦ δνόματος παραλαμβάνουσιν οἱ ποιηταὶ Suidas. s. Ἐκεῖνος ὀνομάτων παραλαμβάνουσι Ald. — 36 που om. Suid.

200, 44 legebatur ζωγραφίαν. Conf. schol. ad 207. Hermannus γεωγραφίαν.

203, 50 πολεμίαν πόλιν V. — 52 κλήρω τὴν γῆν Ald. αὐτῶν V. — 1 Αἰγυπτίους. Ægyptios geometria usos forsitan volebat scholiastes. DOBRÆUS. Fort. γεωργούς vel γεωπόνους. DIND. Locum Herodoteum 2, 6 male fidæ memoriæ mandatum videri respici ab hoc scholiasta, et scribendum esse τὴν αὐτῶν γῆν εἰς γεωργίαν ex Regio codice 2821 monuit Dübnerus.

212, 18 addit Ald. ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρης αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο. διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακρικός. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὗτος λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρης καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἰκαρος· ἀπ' ἧς νομιζοῦσι τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Quæ Musurus intulit ex Eustathio ad Dionys. Perieg. 520. DIND.

213, 24 τῆς λέξεως Ald. Correxī ex V., qui τῆς θέσεως post αὐτῶν ponit. DIND. — 25 Ἄθ. καὶ διὰ V. — 26 πρὸς τὸ est alius scholii initium. οὕτω πρὸς τὸ Ald. καὶ οὕτω πρὸς τὸ V. Delevi καὶ οὕτω, quod nihil aliud est quam quod alibi ἄλλως vel ἢ καὶ ἄλλως scholiis præscribitur. DIND. παρατέταται Kusterus. περιτέταται Ald. παρὸν τέταται V., qui 27 seq. om. ἐπήνεγκε τὸ παρετάθη. — 28 οὐ προσέκειντο V. ὅτι πρ. R. (?) — 30 præstat Περικλέους γὰρ. DIND. — 32 καταστραφῆναι, Ἐστιείον V. Conf. Thucyd. 1, 114: καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὐβοίαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγούντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἡμολογία κατεστήσαντο, Ἐστιαῖς δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. — 34 νικήσας Kusterus. νικήσαι Ald. — 42 φόρους codex Brunckii (Reg. 2821, qui 37-45 habet). πόρους Ald.

215 om. V. In Ald. ita, τοῦτο πάνυ φροντίζετε: τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίους. (De his verbis dictum ad v. 213.) γράφεται μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε, ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. ἐγγὺς δὲ ἡμῶν διὰ τοῦτό φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες. — 48 ex hoc loco habet Suidas. — 49 μεταβουλεύεσθαι R.

218 Ἀντὶ τοῦ ὑπόθου om. V. ἀ. τῆς ὑπὸ Ald. Correctum ex Suida, qui φέρει interpretatur ὄιον ὑπόθου, εἶγε οὖν. — 1 ἀρχαία δὲ Suidas, δὲ om. V. — 2 ἥς προτάσσεται et τὸ φέρει om. V. — 4 Ald. ὡσπερ Δημοσθένης. Ib. ὡσπερ Δημοσθένης, εἰ δίκας ἀπιτήσειεν (sic) V. ἀν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν Ald. Apud Demosthenem εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήσιαν. — 5 παρήκατε G. παρήκασθε Ald. — 6 λέγειν, οὕτω δὲ ὑποθέμεθα V. Hic addit Ald. κρεμάθρα δὲ λέγεται, διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμασμένην. ἔστι δὲ σκεῦος, εἰς ὃ τὰ περιτεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι. Ἄλλως om. V. qui ib. παρεγκύκλημα δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κρεμάθρας. δεῖ. — 11 νῦν μὲν τὰ R. ἐν αἰς μέντοι οὕτως αὐτὴν νῦν G. αὐτάς R. — 12 τοῦ δὲ γελούου γ. V. τῷ om. R.

219 τιμῷ G. τίω V.

220, 17 τοῦτο ὄιον om. R. — 18 ἀλλ' αὐτὸς β. V., qui μέγα om.

223, 19 ὑποκοριστικῶς R. — 24 τὴν ὄψιν om. V., Suidas s. Ὠ' φήμερε. Ib. σελήνη παρ. V. παρεμπερῆς εἶναι Suidas. — 26 φωνὴν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ Suidas. φωνὴν τὴν παρὰ Πινδάρῳ σελήνιον V. Legebatur ὄιον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν. — 27 παράγων τὸν Σειληνὸν Suidas. παρόγοντος Σιληνοῦ V. παραγαγὸν Ald. — 28 Ὀλύμπῳ Suidas. Legebatur Ὀλυμπίῳ. — 29 ἐφάμερε Hermannus. Vulgo ἐφήμερε. νήπια Kusterus. νήπιε libri. Ib. χρήματά μοι διακομπέων om. V. διακομπέων Ald. et Suidas, quod correxit Hermannus. — 32 οὕτω τὸ ἐφ. Suidas. οὕτως ἐφ. Ald.

225, 36 sq. τὸ δὲ—δρόμον om. V. ἀντὶ τοῦ περιεργάζομαι τὸν ἥλιον, τὸν τοῦτου δρόμον. ἐπιθαίνω τῷ ἀέρι. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ—καθήμενον. ἐγκείται δὲ ἄμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως. ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ Ald. τὸ δὲ περισκοπῶ R. — 40 ὑπερφρονῶ Ernestius. περιφρονῶ Ald. καταφρονῶ recte codex Reg. 2821.

226, 47 sq. Ἀττικοὶ τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα ταλάρους τοὺς καλὰθους καλοῦσι V. Ἀττικῶς, τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα. τοὺς γοῦν καλάμους τοὺς γεωργικούς ταλάρους καλοῦσι Suidas s. Ταρροί. — 49 νῦν δὲ et sequentia om. V. — 51 αἱ ἀλεκτορίδες, 53 κρεμάθραν Suidas.

227, 4 post τῆς γῆς pergīt V. εἶπεν (scr. εἶπερ) ἀνθρωπῶν ὄντα (adde δεῖ) διαγνῶναι τὸν ἥλιον καὶ τοὺς θεούς. ἐπὶ δὲ τῆς γῆς βεβηκῶς ἀπολογεῖται πρὸς

— ὁ Σωκράτης. ψυχρὰν — λύσιν. ἐξεῦρον — λέγει.

228 Ald. ἐξεῦρον ὀρθῶς· ἀκριβῶς. τὰ μετέωρα: τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια. — 8 περι—ζητήματα om. V. Uncis inclusa Hermannus refert ad v. 231, Eī δ' ὄν χαμαί.

230. Codex Reg. 2821: Eīs τὸ Eī μὴ κρεμάσας κάτωθεν λάμβανε τὸ ἐσκόπου, λέγων οὕτως· εἰ μὴ ἐσκόπου κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα· καὶ γὰρ ὁ τὸ σῶμα κρεμάμενος καὶ τὸν νοῦν κρεμάμενον ἔχει, καταμίξας αὐτὴν εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα λεπτήν. ἢ λάμβανε ἔξωθεν τὸ ἑμαυτὸν, λέγων οὕτως· εἰ μὴ κρεμάσας ἑμαυτὸν ἐσκόπου καταμίξας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτήν εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα· ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα τῇ φροντίδι διὰ τὸ τὸν νοῦν ἀσώματον εἶναι. — 15 περιθεωρεῖν Kusterus. περιθεῖν Ald.

232 R. τὸ οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ Ἀττικῶς. V. ἀντὶ τοῦ καὶ Ἀττικῶς. Totum scholion habet Suidas s. Oū γάρ.

234, 30-35 habent codices Taurin. et Reg. 2821. — 37 Εἶδος—Περσ. om. V. — 38 σφάκον Kusterus. σκάφον Ald. τὰ καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν R. — 40 τοῦ ὑγραίνεσθαι R. ἐπισπώμενα ξηρὰ ταῦτα καθίστησιν Reg. 2712.

236, 42 δέον δὲ V. et om. δὲ. R. ἔλκει ἢ τὰ κ. — 45 ἀμαθίαν Θ. ἀμάθειαν Ald. ἀγνωσίαν Reg. 2821.

239, 49 γὰρ τούτων V. φθάσαντι. Inepte. Nam Nubes editae sunt olymp. 89, 1, Pax ol. 89, 3. DIND.

240, 53 δανειστῶν κακῶν. χρήστας γὰρ ὁ V. — 1 μὲν om. R. — 2 χρ. λ. om. V. — 7 φεύγει, pro quo φεύγειν apud Suidam est s. Χρήσται, scholiastae esse additamentum animadvertit Ernestius. Deest initium et finis versus. In initio fortasse μηδέποτε fuit. — 8 μὴ σέ γ' Suidas s. Ἀπαιτέων, ubi Paris. A μὴ γε, duo alii μὴ γε σε. μὴ σ' Suidas s. Χρήσται, ubi Paris A iterum μὴ γε. — Codex Taurin.: Χρήστας καὶ δανειστής διαφέρει δανειστής μὲν γὰρ ἔστιν ὁ πρὸς τὸ λαβεῖν τόκους ἢ καὶ ἀνευ τόκων δανείζων χρήματα, χρήστας δὲ ὁ διδούς τινα ἱμάτια ἢ σκεύη ἀργυρὰ ἢ τοιαῦτά τινα πρὸς χρῆσιν βραχεῖαν, ἵνα πάλιν ἀπολάβῃ ταῦτα συντόμως. Addit Reg. 2821, ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ παράχρησιν χρήστας τοὺς δανειστάς φησιν.

241 εἰς ἐνέχυρον habet R.

242, 19 ἔτρυψεν. V. ἐπέτρυψεν G.

247, 33 κατὰ τὴν V. — 34 ἡσέβει Ald. ὁμνῶναι V. Ald. — 35 καὶ πρ. τ. πλάτανον om. V. προσκυνῶν om. Ald. — 36 ἀπομνήμασι V. Voluit fortasse ὑπομνήμασι. DIND. — 41 ὡς Hermannus. εἰς Ald. ὡς εἰς Kusterus. — 43 lacunam indicavit Kusterus. φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν inserit Reizius. — 46 Οὐρανίονας, καλεῖ addit Hermannus. — τοὺς Wolfius addidit: qui locum de iis intelligit, qui in gratiam Jovis imperium eorum, qui ante

regnauerant, everterunt. Ernestius κατανύσαντας. HERM. — 48-52 proximo scholio postponit R. — 48 ἀσυναρτήτων, 49 θήσεν R., qui 51 om. ἀλλ' ὅτι—θεοῦς.

249, 3 χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ Ald. ἐξεδέξατο V., qui om. 5 ἔδει—νομ. — 6 λεπτοῦ δὲ νομίσματι Suidas s. Νόμισμα. — 10 legebatur σιδάρεοισι νομίσμασι. Delevi νομίσμασι. σιδάρεοισι autem genere masculino dictum est, quemadmodum οἱ χαλκοῖ dicuntur. DIND. Hermannus et Meinekius ex Reisigii emendatione, petita ex grammatico De constr. verbor. p. [384] Herm. et Georgio Lecap. in Matthæi Lectt. Mosq. p. 71, ὅπου σιδάρεοις νομίζουσιν. Suidas : Νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ νομίσμασι γρῶνται. — 11 Ἄλλως om. V. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φλυότατον, ἄτε σιδηροῦν ὑπάρχον Ald. ἐδόκει δὲ φαῦλον εἶναι τὸ νόμισμα τῶν Βυζαντίων ὡς σιδηροῦν V. — 12 malim τῆς ὕλης : nisi ὑπάρχον scribendum cum Ald. DIND.

250, 15 οὐχὶ θεοῦς V. — 17 ἀλλ' οἱ τὰ V. ἀλλὰ τὰ G. — 19 ἄτινα G. τίνα V.

253, 22 Ὡς — σκιαῖς om. V. — 23 ταῖς ἡμῶν θεαῖς om. R. τὰ γὰρ—(25) ἀπορ. καὶ σκιάς om. V. καὶ νεφέλας σκιάς ὄνομ. R. ὀνομάζομεν Ald.

254. Suidas s. Σκιμπος, ἱερὸν σκιμποδὰ φησιν Ἄρ. ἐν N. ἢ τὴν τῶν φιλοσόφων καθέδραν ἢ τὸν κράβατον. — 30 τὸν κρ. σκ. λέγει Ἀττικῶς R., quæ om. Suidas. — 31 σχολοκράβατιον V. σχολοκράβατιον G. γωλὸν κράβατιον Ald. Recte Suidas γωλοκράβατον, pro quo duo codd. γωλοκράβατον. — 32 σκιμμάζειν Suidas. Scribebatur σκιμμάζειν. Ib. γολαίνειν V. — 33 τὸν Suidas. τὸ V. Ald. et Suidæ codex Bruxell. σκιμβός Ruhnkenius (collato Hesychio, Σκιμβός, γωλός). σκαμβός V. Ald. Suidas, qui ἔχοντα. ἔχειν V. Ald. ἔχον G.

257, 7 σέσωστο duo codices Regii. — 14 καὶ μέλλοντα V. — 22 vocabulum inter Ἀθάμας... ἀλλ' oblitteratum ἐτύθη haud dubie fuit. DIND.

258, 24 περιβάλλει V.

260 habet V., περιτετριμμένος ἐν λόγοις, εὐγλωττος, εὐστομος. παιπάλη δὲ ἀντὶ τοῦ τραχὺς, δυσκατάληπτος, ἐπεὶ παιπάλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων ἡδύματα (scrib. δύσβατα). — 36 ταῦτα μὲν λέγων ὁ Σ. R. — 37 legebatur Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὄρεινους λίθους καὶ κρούων. Correxuit Dindorf. ex R., in quo est Σωκράτης παρατρίβων οπω... λιπωρίνους καὶ κρ.—41 post τρίμμα μὲν perguit R. αὐτὸν ἔσσεσθαι λέγει παρὰ τὸ τρίβειν καὶ θίγειν (fort θλίβειν) πρὸς ἀλλήλους τοὺς λίθους, reliquis τὴν ἀπὸ—κρόταλον omissis. — 43 περιτρίμματα Hermannus. πολυτρίμματα Ald. — 2 codex ἐντρίβος, ut videtur.

261, 6 παρακελεύεται αὐτῷ σιωπᾶν καὶ εὐφημεῖν,

ἵνα εὐξῆται μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν V. Quæ sunt ex scholio v. 263. — 9 σωκρὰ codex. — 14-21 om. V. — 15 αἱ N. διέχθωσιν [sic] R., quod correxit Dindorf. Legebatur ἐλθωσιν αἱ N.

263, 34-36 om. V., de quo v. ad 261.

264, 42 ἐδογματίσαντο Ald. — 48 ὅτι πλάτεια δ' υἱὸς ἠνιοχεῖται ἐν τῷ ἀέρι V. In R. hic est ordo scholiorum vv. 264, 265, ὁῶσα τις — ἀέρι. ἰδίως — εἰπών. ὅς παρείληφας — λαχοῦσα τόπον. ἀκατάληπτε — διωρίσαντο εἶναι.

265, 50 τὸ τοῦ ἡλίου Ald. — 53 αἰθέρα λ. εἰπών om. V. — 2 Ἐρινῦς G. Ἐρινῦς V. — 4 νενομίσται Ald. — 5 ἀλλήλων γὰρ προσερχομένων Ald. Correxuit Kust. Hoc et seqq. om. V. — 7 τῷ συνθέτῳ, 10 ἀστράπτει ἢ ὅτε σκηπτὸς ἐπιπέμπει Ald. καὶ ἄλλως R.

267, 22 ἐπναδίπλωσις, 24 χρῆσθαι ἐμφανῶς Ald. χρᾶσθαι V., qui omittit ἐμφανῶς et sequentia. — 25 φασίν R. — 27 γὰρ ἐορτῇ Wolfius.

268 περιεφραλαίαν ut glossam habet R.

271, 49 λείπεται hic et mox iterum G.

272, 53 κατ' αὐτὸν G. — 1 Αἰγύπτιος. Idem ex Heliodoro Atheniensi narrat Athenæus 9, p. 229, E. Est hæc inepta, si qua alia narratio : sed longe ineptior scholiasta est, qui propterea Nilum hic memorari autumat. DIND.

273 V. αὐτὴ Σκυθίας ἐστὶ λίμνη. περὶ ταύτης καὶ Πρόδοτος ἱστορεῖ. σκοπελὸν (ἐν ἧ καὶ σκοπελὸν G.) καὶ νιφόεντα ψυχρότατον αἰεὶ νιφόμενον, et habet glossam ὄρος Θράκης. Θράκης etiam Suidas. Est vero Ionie.

275, 31 τὸ ἰς' Hermannus. τῷ ἰς' Ald. — 38 αὐταῖς V. — 43 παχυνομένη σωματοειδῶς om. V. Hæc in Ald. sic, δρᾶμα Νεφέλαι ἄτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ἀέναι δὲ διὰ παντὸς νάουσαι, ὡς ἀέναις ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως βέων. — 44 περιόδους Ald. Correxuit Spanh. Conf. schol. Vesp. 270. — 47 sq. ἀρθῶμεν δὲ ἀναπ. om. R.

278, 12 εἴτ' ἐπ' Ὡκ. V. — 15 δυνηθῆ om. V. G. ἄτε τὴν ἑαυτῶν γένεσιν γινώσκουσαι εὐθὺς διωρίσαντο πόθεν εὐρεθῆναι δεήσει V. — 17 βαρυηχέος V.

280 in V. est ἔφαμεν ὅτι τοῖς — ἐπικάθηται αἱ νεφέλαι (ut R). δενδροκόμους δὲ ταῖς κομούσαις (scr. κομώσαις) κορυφαῖς τοῖς δένδροισι. τηλεφανεῖς δὲ ἀφ' ὧν — καταφανῆ γίνεται.

283 ἄγαν θείων habet V. et ἡγήματα. Victorianus videtur Κρότους, βοὰς scripsisse. DIND.

287, 48 ἀποβαλοῦσαι om. V.

289, 52 ἀθανάτας Hermannus. ἀθανάτης Ald. — 3 legebatur ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψομεν et post τοῦ χοροῦ addebatur ἐπίδωμεν καὶ σκεψόμεθα. Illud ἐπιφανῶμεν glossema est verbi ἀρθῶμεν v. 276. DIND. — 4 om. V.

292, 14 μηχαναὶ addidit Nagelius e scholio ad

v. 294. Vide de his machinis Heron. in Mathem. vet. p. 263. DIND.

293 glossas προσκυνῶ et ἀντηχῆσαι habet V.

294, 28-32 om. V. — 29 ἀμφορεύς libri meliores Suidæ s. Βροντή. — 30 ἔχων ἢ θαλ., 31 κυλιόμενοι R. In codice Reg. 2821 hoc scholium ita scriptum: Φασὶν εἶναι ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήματα, βρονταῖον (sic) καλούμενον· οὗ ὁ κτύπος εἰς βροντῆς ἀπήχησιν ἐσχηματίζετο. ἦν δὲ ἀμφορεύς ἡ λέβης χαλκοῦς, ψηφίδας ἔχων ἐντὸς, ὃς κυλιόμενος ἤχον ἀπετέλει. πρὸς τοῦτο οὖν μηχανήματα ἀποβλέπων ἔφη, ἥσθου φωνῆς καὶ βροντῆς. — 34 τῇ λέξει V.

295 R. habet gl. εὐσεβές ἐστι καὶ μή. — 37 ἑαυτὸν ἀνασχέιν Ald. — 39 μεῖζ. ἀνάγει ἐξαγόμενος V. Idem om. δείκνυσιν.

296, 44 αὐτοῦ Ernestius. αὐτὸς Ald. — 53 πολλῇ τῇ Hermannus. — 5 addit Reg. 2821 χάριν τοῦ μή γινώσκεισθαι.

297, 7 Suidas, Σμῆνος, πλῆθος μελισσῶν, οἰονεὶ ἐσμῶς. ἰδίως δὲ σμῆνος καλεῖται etc. — 12 ὠδῶν. Interpretatur quasi αἰοδῶν scriptum sit. DIND.

298 R. habet glossam ὄμβρον (scr. fortasse ὄμβρου) γέμουσαι. — 22 ὑφέν V. — 25 συζευγνύμαι, 31 ἐπισπύσωμεν, 33 γρη Ald. — 34 ἔφημεν V.

299 R. habet glossam τὰς Ἀθήνας. — 41-45 λιπαρὰν δὲ τὴν εὐθνήαν οὐκ ἀπ. σοῦ καλ. (sic scribit) — δαίνονται post locum Pindari ponit V. — 42 δόξη V. — 43 καὶ om. V. ἡμετέρων V. — 44 τὸ ὑπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν om. V. — 47 Ἀθῆναι Ald. V., qui sequentia omittit.

301 ad Κέκροπος V. repetit scholium Pluti v. 773.

302, 2 σεβάσμια Ernestius. — 3 ἐξαγγέλεισθαι R. V. — 5 ψηφίσματος Μεγαρέων, i. e. contra Megarenses. Sic Thucyd. 1, 140: εἰ τὸ Μεγαρέων ψηφίσμα μὴ καθέλοιμεν. Vales. ad Harpocrat. s. Ἀνθεμόκριτος citat Ernestius. DIND. Addit Ald. ἄλλως. εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνα. κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεάς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορᾶς, καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὐταὶ δὲ τὸν Ἰαχρον ἐχόρευσαν ταῖς θεαῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ, πολλὸν λειπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχεῖσθαι Ἀθηναίους τὰς θεάς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδεικταμένηας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον. μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἤξειν, πρῶτον μὲν πλείστον ὅσον κοινοῦτον, αἰρόμενον ἀπὸ Ἐλευσίνας ἐπὶ τὴν συμβολὴν, παντὶ τῷ στρατῷ δῆλον γενέσθαι. εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνιέντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἰαχρον βοᾶν. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόρητα μυστήρια. λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλεισθαι ταῦτα ἐσπούδαζετο. Quæ emendatius scripta adjunguntur scholio v. 304, auctore V.

303, 7 τοὺς om. R.

304, 12 ἀγιοτάταις V. — 13 τοῖς om. R. — 15 τινα om. V. — 16 pro τελειουμένων V. ἐπιτέλους. ἐπιτελουμένων; conj. Dindorf. — 17 τὸ βρέγειν, et ὄμβρου, 18 βρέγειν ἢ γεωργεῖν V. (hoc non in G.) — 19 Ἰαχρον om. V. — 29 sq. διὰ τοῦ στρατοπέδου μέσου παρίπτασθαι τὸν Ἰαχρον βοῶν V.

305, 32 τῶν οὐρανίων θεῶν ἢ Δημ. V. τοῖς οὐρ. R. V. καὶ θ. R., qui ὑπερβαλλόντως om. — 34 τι om. R. — 36 τιμῶσι post πάντας ponunt R. V.

307, 43 καὶ θρησκεία περὶ τοὺς θεούς R., om. V., sed habet glossam θρησκεία.

308, 48-50 εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ ἀναδεῖν τοὺς νέους, πληροῦν δὲ τοὺς βωμοὺς ἱερῶν καὶ θυσιῶν V.

310, 3 τοὺς ὀπίσθους θύουσι R.

311, 6 Βρομία — χορῶν om. V., sed scholio proximo subjungit, ἄλλως. οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ τῶν χορῶν (adde ἀμιλλαι).

312, 9 Ald. προσηύλουν γὰρ τοὺς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουν δὲ προηγουμένων τοῖς κυκλίους χοροῖς. εὐκελάδων δὲ τῶν εὐμούσων. — 11 κυκλίους Bentleius. κυκλικούς R. V. Ald. — 13 ὑπόγ. α. π. om. R., qui 14 δράματα αὐτῶν.

314, 18 εἰσθεσις Hermannus. Ἐκθεσις Ald.

315, 25 φησὶ om. G. σεμνὸν γὰρ τὸ R. — 28 τὸ δὲ ἡρώνα (id est ἡρῶνα: nam codex 1 ubique adscriptum, non subscriptum habet. ἡρῶνα G.). Ἀττική ἐστὶ συναίρεσις ὡς ἡίθεοι (ὡς ἡίθ. om. G.) V. Reg. 2821 addit ἡῖόνες, ἡόνες. — 30 αὐτοῖς, Atticis.

316, 32 τοῖς σοφοῖς V.

317, 50 excidit fortasse καὶ πέρα. DIND. — 14 ἀγροικότερον. Sic etiam Suidas habet. Sed vera lectio est ἀδρότερον, quod verbum proprium est in hac re rhetoribus. RUHNKEN. — 21 κρούσιν addit Ernestius. — 23 legendum est, τὰ σαθρὰ κρούμενα. Nam verbum κρούειν Græci scriptores adhibere solent de vasis, quæ pulsando explorantur, an solidum crepent, ut cum Persio loquar. Lucianus in Parasito c. 4: καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγεται. Plutarch. Moral. p. 64, D: ἂν διαπειρώμενος κρούσης (sc. τὸν κόλακα), σαθρὸν ὑπηγεῖ καὶ ἀγεννές. Scholiastes ad Ran. v. 78, ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν: ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. KUST. — 25. Eandem artis definitionem tradit Lucianus in Parasito c. 4: Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων (rectius scholiastes noster, ἐκ καταλήψεων) ἐγγεγραμμασμένων, πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Et paulo post: δεῖ τοῖον εἶναι καὶ ταύτην, ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. Quintilianus Instit. orat. 2, 17, *Artem dicit constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem utilem vitæ*. Ad verbum nimirum dictam

definitionem Græcorum expressit. Vide etiam Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 66, ubi eadem *Artis* definitio traditur. KUST.

319, 30 λείπεται codex. — 32 τὸ δὲ πεπότηται ἀντὶ τοῦ ἀνέστη καὶ V. om. R. — 33 ἤδη om. R. [V. ?]

34 ο, 37 seq. παρὰ τὸ μεταρσιολεσχεῖν δὲ τὸ στενολεσχεῖν εἰληπται, καὶ τὸ μηδὲν Ald. Correctum præeunte Suida s. Στενολεσχεῖν. — 38 τὸ μεταρσιολεσχεῖν — ἀπολογίσονται om. Suidas, qui sequentia excerptis s. Λεπτολογεῖν.

321 ἀντὶ τοῦ om. et συνάψας post ἀντιθεῖναι ponit R.

323, 5 ο βλέπει νῦν ἡσύχως δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα V. — 51 Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς τὸ, ἐς κόρακας ἤξω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθα ὄλον· καὶ θηλυκῶς ὡς ἐνταῦθα Ald. Quæ Musurus interpolavit ex Stephano Byz. s. Πάρνης.

324, 7 πάνυ πολλαὶ om. V., qui deinde καὶ loco πρὸς præpositionis. — 9 τὰ ὑπὲρ τῶν κρινομένων V.

327, 15·23 om. V. ὁρᾷς αὐτὰς δηλονότι R. — 16 κολοκύνθας R.

328, 26 κατέχουσι G. Verbum om. R.

331, 28 σοφιστὰς πάντας τοὺς πεπαιδευμένους V. 31 ἀγορεύειν Ald. Correctum ex Suida s. Σοφιστῆς, qui προσαγορεύειν ὠκνησεν (sic) οὕτω. — 34 καταχρηστικῶς Suidas. καταχωρῶν Ald. — 35 ἐπὶ Dind. addidit ex Suida, qui ἐπὶ π. τέχνης ἔλαβε.

332, 40 ἀπὸ δὲ τοῦ γενικοῦ προήλθεν εἰς τὰ ἰδικά V. Cum Ald. consentit Suidas s. Θουριομάντις. — 41 sqq. V. habet τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας πόλιν Σικελίας παρὰ Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ κτίσει αὐτὴν. — 42 καὶ τάντας om. Suidas. — 49 post Θουρίας Stephani Byzantii verba (s. Θούριοι) inseruit Musurus, ὕστερον δὲ Ἀπία (Κωπία ap. Steph.). λέγεται καὶ Θουρία καὶ Θούριον· ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι «Ἡρόδοτος Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανάοντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρῦτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἀπο, τῷ γὰρ ἀπλητον μῶμον ὑπεκπροφυγῶν, Θούριον ἔσχε πάτρην.» τὸ ἔθνικόν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί. καὶ Θουρίνος οἶνος, ὡς Στράβων. Πausanias δὲ Ἀνθισιαν αὐτὴν καλεῖ. — 50 μάντεων Ernestius. εἰς Θουρίαν Ald. — 1-3 habet Suidas s. Ἰατρός, qui post ἀέριον addit ὄρεων. Est fortasse dittoграфия præcedentis vocabuli. DIND. — 5 κεκοσμημένους V. — 7 ἐπιμελεῖα G. — 8 αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐγκαλύπτειν, 9 μόνοι V. «Tibicines intelligit Lessingius in Epistolis antiquariis, ep. 23. Vide Plin. H. N. 37, 3.» HERM.

333, 11. De Philoxeno propter temporum rationem cogitari non posse ostendit Meinek. Hist. Com. p. 89, qui de Cinesia quoque dubitat p. 228. Itaque illud quoque falsum est quod schol. ad v. 335 vocabulum στρεπταίγλαν ab Aristophane ex Philoxeno afferri credit. Errores autem hi scholiastarum fortasse eo sunt orti quod, quum

hujusmodi locutionum exempla ex Philoxeni dithyrambis cognoscent, ad hæc respicere Aristophanem conjecerunt, quem antiquiorum poetarum dicta in mente habuisse temporum ratio docet. Nam Philoxenus quo tempore Nubes acta sunt duodecim annorum puer fuit. DIND. — 13 κυκλικῶν V., qui ἄσματοκάμπτας δὲ, ὅτι om. — 14 διὰ δὲ V. — 17 διὸ καὶ Ald. et Suidas. s. Κυκλίων.

19 προσελθὼν μᾶλλον αὐτ. V. — 22 τὰς κατὰ Φρῦνιν om. V. — 24 καὶ Καλλ. V. — 26 νόθαι Suidas. Callimachi verba om. V. — 27 διθυραμβοποιούς Hermannus. ἄσματοκάμπτας φησὶν addit V. καμπτὰς G. R. — 35 φεν. γὰρ ἔστι τὸ ἀπατᾶν V. [?]

335, 38 λείπεται G. — 39 δὲ ἐν διθυράμβοις V. στρ. δὲ τὴν om. R. — 40 αἶγλαν V. et Suidas. s. Στρεπταίγλαν. εἶπεν non clare scriptum. — 45 sq. τοῦτο δὲ Φιλόξενος διθυραμβοποιός εἶπεν ἐν διθυράμβῳ τινὶ V. et, omissis ἐν διθυράμβῳ τινί, Suidas. — 46 οὗτος Hermannus. αὐτὸς Ald. — 48 τοιαύτων V. — 49 διὰ τὸ ἐξεστραμμένον Suidas. τῷ ἐξεστραμμένῳ Ald. ἐξεστραμμένη διὰ τὴν V. — 50 τούτων τῶν ἐν Suidas. ἐκείνων ἐν V. ἐκείνην ἐν G. Correxit Dindorf. ex scholio Ravennate. ἐν τοῖς συνθέτοις om. V., habet Suidas cum schol. Rav. — 1 ἐνικὸν Dobræus. ἐνὸς Ald.

336, 5 V. habet συστροφὴ ἀνέμου ἢ θύελλα — 6 ἀντὶ τοῦ om. R. V. — 7 λαύρως V., qui 8 μέσον ἴστιον om.

337, 10 γ. δὲ τοὺς πλαγίους. λέγει δὲ τὰς νεφέλας V. — 13 addit Ald. Ὅμηρος, οἰωνοῖσίν τε πᾶσι. — 14 ἀερονηχεῖς δὲ τὰς V.

339, 23 ἀλλ' οἱ μὲν τὰς Suidas. s. Κεστρᾶν. — 24 οἱ δὲ οὐ ταύτας, ἀλλὰ τι διάφορον ἄλλο γένος ἰχθύων Suidas. — 25 κεστράς δὲ καλοῦσιν ἰχθύς τ. κ. V. — 29 δὲ V. πυρῶν Suidas. s. Κεστρᾶν, πισῶν s. Τεμάχη. Parum accurate hic grammaticus præcipit: recte Phrynichus p. 21: Τεμάχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ τις, ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος· τὸ δὲ τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται. — 30-39 sic in V. κιχηλᾶν δὲ ἀντὶ τοῦ κιχλῶν δηλονότι. καταχρηστικῶς καὶ ἐπ' ὀρνίθων κρέα εἶπε. βέλτιον οὖν καταχρηστικῶς αὐτὸν (αὐτὸ G.) νῦν ἐκδέχεσθαι καὶ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν κρεατορνίθεια, ἵνα μόνος μνημονεύειν δοκῇ ταῖς νεφέλαις προσικειωμένων — πτηνῶν. τοῦτο δὲ εἰς τοὺς εὐωχομένους ἐν πρυτανεῖῳ διθυραμβοποιούς τείνει καὶ πρὸς τοὺς ἐστιωμένους παρὰ τοῖς χορηγῶσι μάντις καὶ χρησμολόγους.

344, 1 οὖν ὅσα ἐν, 3 ἐστῶτες καὶ κρυπτόμενοι, 4 ἤχοῦτο V., — 5 καταστᾶσαι G. μήπω V.

346, 8 γίνεσθαι om. V. — 9 διηγήσατο V., qui pergit π. γὰρ ἰδεῖν φησὶν παρωμοιωμένας ζῶας τιτίν ἢ φυτοῖς ἢ ἀνθρωποειδεῖς γινομένας ἢ ἀλλήν τινὰ τοιαύτης ὅπως εἰκόνα φαινούσας· φησὶν οὖν. — 14 τούτων δὲ μόνων ἐμνημόνευσε δι' ὧν, 16 λέγεται V.

348, 17 habet Suidas s. Κλείτος. — 18 κολλοποδιώκτας Ald. Vide Eustath. p. 1915, 16. — 19 Ἰερώνυμον et sequentia om. V. — 20 ἦν υἱὸς Suidas. π. δὲ παιδάς R.

351, 34 sq. Reg. 2821 ὁ Σίμων οὗτος τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐπιμελητὴς ὢν, πολλὰ ἐσφαιτέρητο. — 36 χρήματα V., qui sequentia omittit.

353 V. habet ὁ Κλεώνυμος ὡς δειλὸς ἐν πολλοῖς κωμωδεῖται. — 44 διαβ. πάντες Ald. αὐτὸς Hermannus. ὁ αὐτὸς Ald. — 48 ὑπόγυα R. et Suidas s. Κλεώνυμος.

355, 1 Κλεισθένη Ald. — 5, 6 Ald. et codices λ. ἔχων. γράφ' αὐτὸς (γράφων αὐτὸν vel αὐτῶν vel αὐτ' Suidæ codices) ἐν ἐπεισοδίῳ, γελοῖος ἔσται Κλεισθένης (Κλεισθένης Suidas) κυβεύων (hic desinit Suidas) ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ. Piersonus ad Mœrin p. 391, probante Hermannus, verba ἐν ἐπεισοδίῳ post λέγων οὕτως posuit. De ἐπεισοδίῳ in comœdia Meinekius Com. I, p. 757 sq. præter alia memorat grammaticum Bekkeri Anecd. p. 253, 19: Ἐπεισοδίων κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῶν δράματι γέλιωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως, παραχρηστικῶς δὲ ἀπλῶς τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Verba poetæ ληρεῖς — ἀκμῇ constituit Bentleius. « Sed quaeritur, inquit Dindorfius, quid illis γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ faciendum sit, de quibus operæ pretium est Bergkii commemorari conjecturam in Commentationibus de comœdia Att. expositam p. 206: « Scripsisse videtur Cratinus:

« Α. ληρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν
« ἐν ἐπεισοδίῳ. Β. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
« ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ.

« Ita enim tanquam homo effeminatus et profligatus irridetur. Ipse poeta explicans « verba prægressa ἐν ἐπεισοδίῳ dixit ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ: de illa voce v. Pollux 2, 170, 174 « et 224, Etym. M. p. 363, 56. Ἐπεισίον autem, « non ἐπίσειον vel ἐπίσιον scribendum esse et « optimi codices probant et Lycophronis versus « 1385 arguit. Tale autem quid requiri, suadet « vel similitudo alius versus ex hac ipsa fabula, « ubi Hyperbolus, quoniam lucernas vendebat, « pariter vexat; legitur autem hic versus ap. « schol. Aristoph. Pac. 691: ὅτι λυχνοπώλης ὁ « Ὑπέρβολος—καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Πυτίνῃ.

« Ὑπέρβολον δ' ἀποσθέσας ἐν τοῖς λύχνοισι γράψων.

« Hinc satis superque perspicitur supra quoque recte restitutum esse γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ. Ingeniosa hæc, sed falsa tamen Bergkii conjectura. Miro enim et incredibili modo dictum γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ, perversaque sententiarum consecutio est, quum non appareat quomodo ei qui Clisthenem pudendo muliebri adscribi vo-

luerat, responderi ab altero potuerit ineptum esse qui Clisthenem, florente ætate virum, tesserarum ludo vacare velit. Recte vero procedet sententia verbis γράφ' αὐτὸν ἐν... post ἀκμῇ transpositis: ex quo sequitur neque ἐπεισοδίῳ neque ἐπεισίῳ scripsisse Cratinum, sed reconditiore quodam usum vocabulo, qualia plurima in Cratini fabulis fuisse constat, et ad rem præsentem accommodatissime ficto dixisse, γράφ' αὐτὸν ἐν σποδείῳ. Dixerat aliquis Clisthenem κυβείῳ adscribi oportere. Huic alter respondet, Ineptus es qui Clisthenem tesserarum ludo in flore ætatis oblectari vis; lupanari eum adscribe. Hoc enim convenit viro juveni, tesserarum ludus seni imbecillo, ad oblectamenta venerea inertia. Σποδείῳ quum σποδίῳ scriptum esset, facillime in ἐπεισοδίῳ corrumpi potuit. Verba autem ἐν σποδείῳ haud dubie ipsa terminationis similitudine ad ἐν κυβείῳ relata fuerunt, quibus alterius personæ sententia finita fuit, velut hoc modo, τὸν Κλεισθένη δ' ἐγὼ γράφω τὸν λεῖον ἐν κυβείῳ. Κυβείου nomen ex uno adhuc cognitum fuit loco Æschinis et glossa Hesychii: Κυβείον, τόπος εἰς ὃν συνῆσαν κυβεύσοντες. Confer ἑταιρεῖον et πορνοβοσκείον. Ceterum κυβείον et σποδειον apud Cratinum de Σκίρω vel σκιραφείῳ intelligenda videntur, de quo loco Steph. Byz. s. v. Σκίρος, Ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἤρωος· ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρνοι ἐκαθέζοντο· ἴσως καὶ τὸ σκιραφείον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον εἰς ὃν οἱ κυβευταὶ συνίσταν· quocum comparandi aliorum scriptorum loci ab Hemsterhusio collecti ad Polluc. 9, 96 et Gaisf. ad Suidam s. Σκιραφείον. Σκιραφία, τὰ κυβία apud Photium p. 520, 22 scriptum pro Σκιραφεία, τὰ κυβεία. Quæ præclare disputata sunt. Sine transpositione Meinekius ad Metagenis fragmenta p. 758 ita scripsit:

Ληρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν
ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ.

Moneri Cratinum, ut Clisthenem in episodio describat et spectatorum risui exponat. Probat enim Fritschii sententiam hæc Comœdiæ verba esse conjicientis.

358, 11 sq. τοὺς γὰρ — ἔλεγον om. V. — 12 παλαιὸς πρεσβύτας Ald.

361, 26–49 hoc ordine habet V. ἐπὶ καθαιρέσει—μετεωρολόγος Κίος τὸ γένος. ἤκμασε—ἠδονῶν. — 27 Κεῖος Suidas. Κίος V. Χίος Ald. — 28 πεντηκοντάδραχμον Suid. — 33 pro τόνδ' legēbatur τούτων. Hermannus et Bergkiius τούτων τὸν ἄνδρ' ἢ β. διέφθειρεν G. Ald. et Suidas. — 36 κλάειν Suidas. κλάειν Ald. κλέων V. — 39 οὗτος om. Suidas, Ald. — 40 καὶ γὰρ—ποσί om. Suid. — 44 καλούσας Suidas. — 47 πλὴν μόνου Προδίκου

ἐπὶ καθ. R. — 48 διαφερόντως Ald. δὲ καὶ V.

362, 50 ἤγουν ἀπος. R., in quo hæc ἤγουν—
δρᾶς scholio proximo inserta sunt post μέγα
φρονεῖς. Omittit V., nisi quod ταυρηδὸν (παρ' ὀδὸν
G.) δρᾶς in fine scholii proximi habet post καρ-
πουμένου. — 51 μεγαλοφρονεῖς V. — 1 ἐπίδεδωκότες.
Intelligit scholiastes inflatos, quoniam hi quasi
se ipsos augment. HERMANN. ad Viger. p. 738,
n. 132. ἀποδεδωκότες V. et Suidas s. Βρενθύεσθαι.
— 3 κενὴν ἡμιν V. et Suidæ codices omnes, x.
μόνον ed. Mediol. — 4-8 om. V. — 5 ἄνθρωποι R.
— 8 περι-εἰώθει addita ex Suida s. Τῶφθαλμῶ.

371, 15 τὸ ἄρχεν G. — 16 τοῦτο ἦν ἔργον om.
V. — 18 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Videtur ad scholia
fabulæ deperditæ respicere. Nam in Pluto v. 1130
αἰθρίαν correpto iota legitur. DIND. — 19-27 ex-
cerpsit Suidas s. Μύσκελλος. Conf. Diodor. Exc.
Vatic. p. 9, 10 ed. L. Dindorf. — 35 καὶ ἀμχανῶν
Dobràeus. Frustra, ut videtur Dindorfio. Postre-
ma hujus scholii pars in cod. Leidensis sic scripta,
παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περι τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχα-
νωμένου περι τὴν κτίσιν, παρακαθίσας τὴν παλλακίδα
δακρύουσαν καὶ ὀδυρομένην. καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν
χρησμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε τὴν πόλιν. — 36 ἰδὼν
addidit Dobràeus.

374, 43 τοῦ φοβεῖσθαι καὶ τρέμειν V., qui se-
quentia omittit.

380, 2 Ἀναξαγορείων Ald. «Vide Wielandi
Museum Atticum 2, 3, p. 62.» HERM.

380, 3 Ἐγγύθεν δὲ R. Totum scholion om. V.

385, 19 vide Apollon. Alex. De syntaxi 2, 19,
20, HERM.

386, 23 ἐν om. R. V. — 25 προειρηκάμεν (παρὰ
πάντων ἄδεται Ald.). Hic quoque ad scholia fabulæ
perditæ respicitur. DIND. — 26 οὖν παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις, 27 τελευτούμενον V.

387, 43 εἰλίξ Ald. εἰλίξ Suidas s. Διεχορκορύγησε.
— 45 κορκορύσσειν λέγει V. λεγ. R. — 46 ἐμμησάτο
δὲ Suidas. μόνον δὲ ἐμμι. V. ἢ ἐμμι. Ald.

392, 53 φησὶ θαυμάζειν V. — 2 τῶν πνευμάτων
V. sine γίνεται.

397, 17-19 sic R. Legebatur οἷον ἀρχαίχῃς εὐη-
θείας ὀδωδός. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἑορτὴ
τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια ἢ Ἀπα-
τούρια, postremum absurde. Buttmanum in Com-
ment. Acad. Berol. a. 1814, p. 183, citat Her-
mann. — 20. Ad βεκκεσέληνε in Ald. hoc exstat
scholion, Σεσόγχωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων
κοσμοκράτωρ γεγωνὸς ἠθέλησε γυνῶναι τοὺς ἀρχαιότε-
ρους τῶν ἀνθρώπων. καὶ τροφὸν τινα γλωττοτομήσας
ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοδίντος
βέκ, ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀρχαιότεροι
ἦσαν οἱ Παφλαγόνες. παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βέκ λέ-
γεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσελήνε· ἐπεὶ

καὶ οἱ Ἀρκάδες προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος
« Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληναῖος ὑδόνται. » τοῦτο
δὲ τοῦπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταρραῖον καὶ
Σοφύκλειον καὶ Θέωνα ἐρμηνεύοντες, τάδε φασίν· οἱ
Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγενῆσθαι· ὡς καὶ
Εὐδόξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ
δευτέρᾳ, ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας
πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀρι-
στίας ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκι-
δεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως, καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας
Σεληνίτας εἶναι· Μνασέας δὲ φησι Προσέληνον Ἀρ-
κάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν
πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ὤκησαν,
οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ
ἐπιτελεῖν τὴν σελήνην. διὸ καὶ προσωνομάσθησαν
προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῳ τῶν
Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησὶν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία κα-
λεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκα-
δίας Ὀρχομενόν. τινὲς δὲ φασὶν Ἐνδυμίωνα εὕρηκε-
ναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους
τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος, ὑπὸ
δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἶρηκεν. Horum prima
de Sesonchosi (Psammetichum nominare debe-
bat) Musurus ipse videtur composuisse, reliqua
ex scholiis ad Apoll. Rh. 4, 264, transcripsit.
DIND. — 21-41 iisdem fere verbis apud Suidam
s. Βεκκεσέληνε. Ψαμμήτιχος Suidas. Ψαμμήτιχος
V. hic et infra. — 22 ἠθέλησε γυνῶναι Suid. — 23
legebatur προσβύτεροι. — 24 δὲ πάνυ Suid. — 26
τι et ἀρτίτοκα addita ex Suida. — 28 ἀς Suidas.
αἷς V. — 31 ὁ add. ex Suida, qui 33 τὴν om. — 34
τῆς add. ex Suida. — 35 φιλάτων, 37 βέκκος Sui-
das. βόκος V. βέκκε G. βέκος Herodotus 2, 2, et
codex Reg. 2821. In quo alii scholion sequenti
simile ita conceptum: Ἦρισαν πρὸς ἀλλήλους περὶ
ἀρχαιότητος Φρύγες καὶ Παφλαγόνες. ἐμβαλόντες
οὖν εἰς οἶκον ἀρτιγενὲς νήπιον, προσέταξαν τῇ τούτου
μητρὶ ἵνα μετὰ σιγῆς εἰσιῶσα τοῦτο θηλάξῃ. αὐξη-
θέντος οὖν τούτου καὶ πρῶτον εἰπόντος βέκ, ὁ Φρυ-
γιστὶ ἄρτον δηλοῖ, ὃν ἔγενετο ὅτι Φρύγες ἀπάντων
εἰσὶν ἀρχαιότεροι.

401 Ald. καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων· Χάρις
ἔστιν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἐφη Διονύσιος ὁ
Ἄλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας. οὐκέτι γὰρ ὁ
Ζεὺς κωμωδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὀμηρος καὶ ὁ στίχος
(excidit ὁ) Ὀμηρικός. Quæ Musurus ex Demetrio
περὶ ἐρμηνείας § 150 transcripsit, memoria errore
Dionysium Halicarnassensem nominans.
10 Ἄτλαντίδος R. Antiquitus Leontidis fuit, post-
modum Attalidis. DIND. — 12 δὲ om. R.

404, 16 μηδεμίαν θερμασίαν ἔχων Ald. — 17
seqq. μετεωρισθεὶς δὲ καὶ ἐπαρθεὶς ἢ ἐμπεσῶν habet
V., cetera omittit.

405, 24 κύστιν τὴν κοιλ., τὴν V. φύσαν et φύσα

libri. — 25 post πέφυκε Musurus addidit κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε. τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις· τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς, κοιλία· ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α'.

408, 33 ὁ Ἄγαρνεὺς suspectum est, et ex nomine simili corruptum videtur, qualia sunt ὁ Ἄταρνεὺς vel ὁ Τυανεύς. Tyanensis Apollonii librum de sacrificiis Atheniensium (περὶ θυσιαῶν) memorat Philostratus p. 156. DIND. — 34 λέγει R. — 36 ἄτας Ald. — 37 θύοντες ἔορτ. V.

409, 41 seqq. κατ' οὐκ ἔσχον ἀμελήσας. οὐκ ἐκίνουν—διαρραγῆ R. οὐκ ἔσχον ἀντὶ τοῦ οὐ διείλον. οὕτως ἐκλινεν Ἀττικαῖς. εἰώθασιν—διαρρηῆσαι V. — 44 παρέχοντες V. χαρίζομενοι Ald.

410, 51 νοητῶν αὐτῆς ἀρτύσ. V.

411 προσεράντισεν. ὡς ἐπὶ κοιλίας ἐχρήσατο τῇ λέξει R.

414 ἐπίπνον, τλητικὸν Victor.

416 οἱ γὰρ φιλόσοφοι ἐν τῷ τρίβωνι διεχειμάζον μόνω μῆδὲν ἐσθίοντες V. αἰσθάνοντες Vict.

417 οἶνον τ' ἀπέχει· τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης—μὲν αὐτὸν φησὶ πλείστον—πράττειν. ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον Ald. R. habet ἀνοήτων, τῶν ἀφροδισίων. — 7 τοιαύτης om. G. — 8 τοῦ τὰ μωρὰ V. τὰ om. G. — 9 vide Platon. Sympos. p. 220, A.

419, 15 τῆ om. V. — 16 τῷ ὅπλω V., qui 17 καὶ ἐτὶ 19 τοὺς omittit. Ibid. ἀντιπραττομένου R. — 23-25 δυσκόλως κοιμωμένης, καταπονούσης τὸν βίον R. Postrema tantum, καταπονούσης τὸν βίον, habet V., pergitque θυμρεπιδείπνου δὲ τὰς.

421, 27-29 θύμβρα, εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ ὄηλον ὅτι λάχανα μόνον ἦσθιον εὐτελεῖ Ald. Veram scripturam habuit Suidas s. Θυμρεπιδείπνου. Scholion codicum Reg. 2820 et 2821: Θύμβρη ἢ καὶ θύμβρον οὐδετέρως λέγεται, βοτάνη τις ἐστὶν ἐλαχίστη καὶ φαύλη· ἢ ἰδιωτικῶς καλοῦσιν θρύμβην. τὸν οὖν εὐτελεῶς, etc. ut in Junt.

422 R. om. οἰονεὶ ἄκμων. Solum παιδεύεσθαι habet V., om. G. παῖεσθαι Hermannus.

427 οὐκ ἀποτεύξῃ. ἀντὶ τοῦ τεύξῃ ὧν ἐθέλει Ald. πεπαιδευμένος habent R. V., om. G.

432 καὶ τὰς V. γνώμας μεγάλας. δημηγορίας Ald.

434, 52 καὶ τὸ νόημα V. τῷ νόημα G. πεποιήται om. V. — 53 sq. διολισθεῖν δὲ τὸ ἐκφ. V. — 2 ποιητικῶς λόγων scribendum ex Reg. 2821.

436 προσπολοισὶ δὲ om. R. Totum scholion om. V., sed habet gl. πρόσφυξι, quod om. G.

438 codex Reg. 2820: Κοππατίας ἵππους ἔλεγον τοὺς ἐν τῷ μηρῷ κάππα ἔχοντας. ἄλλοι δὲ φασὶ τοὺς ἄνω καὶ κάτω χωροῦντας καὶ κοπτομένους τοῖς δρόμοις οὗς οἱ θρασεῖς τῶν ἵππων ποιοῦσιν. — 10 κακῶν δι' ὧν R.

439, 14 τρέμετρον dicit quia in Aristophane legit nūn οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὁ τι βούλονται. HERM. — 22 ἡ σύνταξις αὕτη, 24 μὲν γὰρ G. — 26 προσπόλοισ R. δηλονότι om. V.

441, 27 κακοῦν et καὶ om. R. — 29 ἐκεῖνο V. ἐκεῖνω G. — 32 ἐπενέγχοι R.

445 ἀναιδῆς Ald. pro σκλ., τολμ.

446, 38 ἐκάλουν βδελυρόν (βδελυρόν G.), ὡς καὶ Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Τιμ. V. — 40 βδελύεσθαι R. V.

448 Scholia ad hunc v. sic interpolata sunt in Ald. κύρβις: Ἡ σανὶς, ἔθθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. λέγει οὖν, εἰ τὰ τε ἄλλα δόξαίμι τοῖς πολλοῖς, καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἠδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὅτι οὖν παθεῖν. Ἄλλως, κύρβις, ὁ περιεργός, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἢ μνήμων. καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες, οὗς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας· κύρβις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ζύλα λευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἢ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄζων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, « ἰσχὺν δέ, » φησὶ, « τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἕκατόν ἔδωκεν ἐνιαυτοῦς, καὶ κατεγράψαν εἰς ξυλίνοισι ἄξονας ἐν παισὶ τοῖς περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λειψανά τινα διεσώζετο. » καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἰρηκέ που « πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν φρύγουσιν ἠδὴ τὰς κάγχυρας τοῖς κύρβεσιν. » ἔνιοι δὲ φασὶν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι. Quorum illa Ἀπολλόδωρος—περιέχονται ex scholiasta Apollonii Rh. 4, 280, sequentia ex Plutarchi Vita Solonis c. 25 vix ullo verbo mutato sumpsit Musurus. DIND. Quem vide ad HSteph. Thes. v. Κύρβις. — 46 ὁ περιεργός Suidas s. Κύρβις. ὁ om. R. V. — 48 κύρβις δὲ, 49 ὑπομείναιμι ὅτι οὖν V. — 6 post ἀλώπεκα addit Ald. καὶ Σοφοκλῆς (Aj. 103), ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου. — 8 εἰσωθῶν καὶ ἐξωθῶν Ald. Correxerit Portus. ἀναιδῆς exponitur κίναδος in Reg. 2821. — 9 ὁ τετριμμένος V. ὁ περιτετριμμένος Ald. — 10 ἡμεῖς τρυπᾶν Suidas, qui om. τρύμα—φαμέν. τρύμην δὲ R. — 11 καὶ τρύμμα R. εὐτόνος V. εὐτόνων R. εὐτόνωσ Suidas. λεπτολόγος καὶ εὐστόμος Ald. — 12 περιγενομένος Hermannus. περιγενομένον Ald. — 13 τριὸς in τρυσσός mutat Hermannus, collata Hesychii glossa, Τρυσσός: νοσερός, ἀσθενής, λεπτός. Quod τρυσός potius scribendum. Sed scholiasta fortasse τρυσσίβιος scripserat, Aristophanis utens vocabulo v. 420. DIND.

449, 15-19 Ald. μάσθλης: ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμὸς, ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον, μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῦν, ἄλλο δὲ ποιῶν, οἷονεῖ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. — 15 κυρίως ὁ G. — 21 τὸ δὲ εἶρων ὁ πάντα εἰ καὶ εἶρων. V. — 22 ἀπατῶν καὶ ὑποκριτής R. — 23 τὸ δὲ γλοιὸς τὸ V. — 27 διολισθάνειν hic et infra Suidæ codex Paris. A s. Γλοιός. Scribatur διολισθάνειν. — 29 καὶ ἄλλα, 30 ἄλλα δὲ Ald. et Suidas. — 31 τούτους γλοιούς G. — 32 ἡ γλοιός—τρόπους om. Suidas, qui 34 μιτροῦ καὶ ῥυπαροῦ. Ald. μιτροῦ. — 35 πῶς ἐστι additum ex Suida. — 36 τὸ μοχθ. Suidæ codex Paris.

450, 39 φανερός κλέπτῃς. ὅτι βασιανίζομένοις αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἡ κέντρων τουτέστι Ald. — 43-48 apud Suidam sic scribuntur, ἡ κέντρων ὁ ἐκ πολλῶν συνεραμμένους. ἐπεὶ τοιαῦτα τοῖς ὑπόζυγίοις συρράπτοντες καλοῦσι κέντρωνας. ὡσαύτως καὶ λόγους ἐκ διαφόρων συνελεγμένους καὶ ἓνα σκοπὸν ἀπαρτίζοντας, οἳ εἰσι τὰ Ὀμηρόκεντρα. οἱ δὲ τὸν λείδορον ἀκούουσιν, οἷον κεντροῦπον. — 45 οἱ ἐκ τῶν ἄλλων Ald. Correctum ex Suida. — 50 τοῦ στρέφω R. τοῦ στρόφιγγος Ald. οἷον om. V. — 51 post πράγμασι addit Ald. λέγεται δὲ στρόφιγγς τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσει, καὶ αὐτὸ πάλιν ἀνιέναι φεράν.

451, 54 ματιολογῶς δὲ V. ματαιολογῶς δὲ G. Sic Ald., ἦτοι ὁ κρουσιμέτρης. μάτιον γάρ, εἶδος μέτρου. ἡ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος, ἡ ὁ μυκτηριστής. ὁ δὲ ἦρωδιανός. ἡ μάταιον, τὸ ἐλάχιστον. ἦτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. Cum Ven. fere consentit Suidas s. h. v. — 1 μικροσφάγον R. μάτιον G. μάταιον R. V.

455, 9 χορδῆ—ἐντερον om. G. ὑπερβολῆ—τοιούτων om. R.

456 in V. sic scriptum, ἡ περίοδος ἐννεακώλος, ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον προσωδιακὸν (scr. προσοδιακὸν) δωδεκάσημον. τὸ γ' ἰαμβικὸν πενθημιμέρες. συνῆπται δὲ καὶ τὸ ἐξῆς ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμέρες. καὶ γὰρ τὸ β' (scrib. δ) ἔπος, τὸ καὶ δακτυλικὸν πενθημιμέρες. καὶ τὸ ζ καὶ τὸ η' συνῆπται (scrib. πενθημιμέρες τῶ ε, καὶ τὸ ε τῶ ζ. καὶ τὸ η' συνῆπται) δὲ τῶ ἐξῆς ὄντι ἀναπαιστικῶ. καὶ γὰρ τὰ β' (id est τὰ δύο, *ambo*) τῶν λεγόμενων χοριολέων. (Versum dicit ἄξια σῆ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.) ἡ περίοδος ἐνδεκάκωλος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον τροχαϊκὸν—τὸ ε' ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ζ ἀναπαιστικὴ προσωδιακὴ (scr. προσοδιακὴ) περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η'. ἀλλὰ συνῆπται τῶ ἐξῆς ἰαμβικῶ πενθημιμερεῖ. τὸ ι' δακτυλικὸν (adde κατὰ τροχαϊκόν. τὸ ια τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικόν. Apparet hæc ita esse transponenda ut primum de periodo ἐνδεκακώλῳ agatur,

quæ comprehenditur verbis λῆμα μὲν—ὄψομαι, deinde de ἐννεακώλῳ, ἄρα γε τοῦτ'—μετὰ σοῦ. Me- tra quomodo descriperint metrici veteres, ex ipsis eorum verbis manifestum est. In scholio Veneto memorabile est quod κῶλα συνῆπται dicuntur; ut in schol. ad Eq. 973, ubi de systemate versuum glyconeorum agitur, συνῆπται δὲ τῆ λέξει καὶ μόνον διακρίνεται τὸ φερεκράτειον, quo indicatur ternis quibusque versibus in unum conjungendis pherecrateam subjici. Ceterum V. per totum scholion scribit ἐφθημιμερές et πενθημιμερές. DIND.— 16 sq. τὸ ε φερεκράτειον ἀτελές V.

471, 43 τὰς δίκας πάσας πράγματα κἀντιγραφὰς Ald.

474 σὺν τῆ σῆ φρενὶ βουλευομένους μετὰ σοῦ. οὐδέτερον (δὲ addit G.) ἐπεκράτησε V.

476, 49 εἶπε γὰρ V. Totum scholion om. G.

488 παρέλκει τὸ ἀμέλει R. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει. Ἀττικῆ ἢ σύνταξις V., omisso παρέλκει. Scholion om. G.

490 ἔπαιξε δὲ διὰ τοῦ ὑφαρπάσαι, ἀνιττόμενος τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κάκεινος ἐκ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ἔλαθε τὸ κυνηδόν Ald.

497, 28 ὕπερ καὶ V. — 29 νοουμένων τὰ R. — 39 γυμνωθέντα τούτου Hermannus. γυμνασθέντα τούτου Victor. Regius 2821 γυμνωθέντα τούτων.

499, 43-50 V. ita, οἱ γὰρ μέλλοντες — ἵνα μὴ τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια (adde κρύψωσι), ἢ ἵνα μὴ πολλάκις ἐχθροὶ ὄντες καὶ μὴ ἔχοντες ἀπόδειξι αὐτοῖς παρεισνεγκόντες τὸ ζητούμενον ὑποβάλλωσι, omittens Ἔθος — εἰσιέναι. — 48 θεάσωνται R. V. — 49 γενομένου, et μὴ τι πάντα ἱμάτια R.

504, 1, ἐντετηκῶς V. — 2 κυστερὶς ἐκ. R. νυκτερινὸς ἐκ. V.

507 μᾶζαν τῶ μ. δεδευμένην Ald.

508, 22 τῶ Kusterus. τὸ Ald. — 23 δι' ἄλλου. Ernestius volebat δι' αὐτοῦ (certe διὰ τοῦ αὐτοῦ), quod sic Pausanias, qui ipse oraculum Trophonii adiit, 9, 39. At contra Philostratus Vit. Apollon. 8, 19: ἀναδίδωσι δ' ἡ γῆ τοὺς μὲν οὐ πόρρω, τοὺς δὲ πορρωτάτω. καὶ γὰρ ὑπὲρ Λοκρούς ἀναπέμπονται, καὶ ὑπὲρ Φωκέας, οἱ δὲ πλεῖστοι περὶ τὰ Βοιωτῶν ὄρια. Vide ibi Olearium. HERM. οὗτος ὁ V. — 24 Στυμφήλου V. Στυμφέλου Ald. — 27 scribatur ἐργολάβησαν. — 29 vide de hac fabula Valckenar. ad Herodot. 2, 120. — 30 Κερκύονι V. hic et infra. Καρκύονι G. Κερκύονι Ald. — 32 αὐτόσε Valckenar. l. c. ἐκτόσε Ald. αὐτόσε κατὰ φυγὴν om. V., qui διὰ Μίνωος. — 37 εἰς τὸν, 38 ὑπὲρ τὴν τ. α. ἐχυσιν Ald. — 39 καταφ. ἄμα Κερκύονι εἰς V. — 40 ὡς om. V. — 43 ὁ δὲ Τροφώνιος Ἐργείνος (Ἐργ. om. G.) εἰς Λεβαδίαν τ. Β. φεύγει, οὗ κατορυγὴν V. τῶν Βοιωτῶν Ald. et 44 τελευτήσαντι δὲ αὐτῶ. — 45 ἐφάνη αὐτοῖς, 46 περιελείπετο V. — 50 μὲν τότε ναὸν ἐπ.,

1 ὑπόσιον ἂν εἴη, et σημήνη V. — 2 ἐξ om. V. ὑπορρωγος Gelenius. ὑπορρωγα Ald. ὑπορρωγμοῦ V. ὑπ' ὀρρωγμοῦ G. — 3 τοῦτο, et ἔκριναν ἀρμάτιον (τινα hic addit G.) ἀφ' ἑαυτῶν τινα κατελθ., 5 προήνεγκε μὲν μελ. V. προσήγαγε μελ. Ald. — 8 λόγγαξ ἐχ. et τοὺς ὄφεις Ald. — 9 καὶ om. V. ante πολλοί. — 10 ἀνεπέμφθησαν Suidas s. Τροφώνιος. ἐπέμφθησαν Ald. δι' οὐ στομίου κατήλθον, πολλοὶ δὲ καὶ διὰ Suidas, ex quo ἡμερῶν additum. — 11-21 est in Regiis 2820 et 2821, qui 19 ὄθεν ἡ παρ., ἐν Τρ. μ., ἐπὶ τῶν κατηφῶν λεγομένη. — 21-31 descripsit Suidas l. c. paucis verbis mutatis. — 25 ὠρισμέναις ἡμέραις, 30 συναντώντων Suidas.

509, 35 στραγγεῦη Ald. στραγεύη V.

510, 47 τὸ addidit Hermannus. — 53-28 in codice Regio. 2821. — 20 διὰ Φιλωνίδου Regius, ut emendaverat Hermannus. Vict. καὶ Φιλ. — 24 ἐπηνέθη Regius.

516, 32 sq. corrigendum ex Regio ἐπαὶ δὲ ὁ χρωμ. — γίνεται, αὐτὸς δὲ κατὰ v.

518, 39-41 παράβασις τοῦ χοροῦ R. V. — 41 ἐκτὸς προτ. R. — 42 οὕτως V. et, ut videtur, R., in quo literæ evanuerunt. ἀπαγγέλη R. Ald. ἀπαγγεῖλη V. — 43 εἶδη δὲ τῆς παραβάσεως ἀπλᾶ γ καὶ κατὰ σχέσιν V. — 46 τῇ ἀναπ., 47 πν. ὁ μακρός V. — 1-9 ἐπτά δὴ (δὲ Kusterus) — νενευκία, ex Hephæstione p. 135 ducta. — 5 ἀποδιδῶται et ἐνῆ Hephæstio. ἀποδίδεται et ἦ Ald. — 25 ἀργόν. Abundare dicit præpositionem. HERM.

520, 33 τῇ Dobræus. τοῦ Ald.

523, 35 τοῦ διδάξει θερέψαι τὸ δρᾶμα ὡς ἐπὶ βρωμάτων V. sine δὲ λέγει.

525. Vide Geelium in Bibl. crit. nova vol. 4, p. 8. HERM.

528 εἰς (scr. οἷς) τὸ ἐμὲ ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐστιν ἢ ἔλλογίμοις Ald. ἐν λογίμοις R.

529, 48 σοφὸν μειρ. V. — 50 λάγνος conjecit Hermannus. — 52, 53 om. V. εὐδοκίμησαν hic R. οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν Ald.

530, 3 οὕτως ἐπέτρεπον V. — 4 τὸ om. R. Pro sequentibus Ald. δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. οὐ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτοῦ καθίει τὰ δρᾶματα ὁ ποιητῆς εὐλαβούμενος· ἀπὸ δὲ τῶν Ἰππέων ἤρξατο εἰσιέναι. νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινα εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα· ὡς δὲ τινες, τριάκοντα. Ineptum commentum de ætate oratorum notavit Schœmann. De comitiis p. 106. Legem de choregis obversatam esse scholiastæ suspicatur Dobræus: de qua vid. Æschines C. Timarch. p. 2, 23. Geelium in Bibl. crit. nova vol. 4, p. 12 citat Herm. δι' αὐτοῦ R. — 6 διὰ ἑαυτοῦ R. V.

531, 14-16 om. V. Φιλωνίδης Kusterus. Κλεωνίδης Ald. Φιλωνίδης καὶ Καλλίστρατος om. R. Vide de hoc loco et quibusdam in præcedentibus

scholiis egregie exponentem Bergkium ad fragm. Aristoph. p. 14 seqq. ἐπαὶ οὐ Dindorfus. ἐστὶν οὐ R. Legebatur οὐ γὰρ.

534, 29-38 in Ald. Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοιφόρους. ἐν ᾧ Ἡλέκτρα παραγινόμενη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. αὕτη, φησὶν, ἡ κωμωδία ἀδελφῆ οὕσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χοιφόροις Αἰσχύλου Ἡλέκτρα, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνώουσα καὶ παραγινόμενον, πρὸς τὸν τάφον, ὅπως αὐτὸν γνωρίσει, ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γὰρ, εἰάν τι ξύμβολον ἴδῃ ἐκείνων. — 33 πότε R. — 38 ἐπιγνώσεται om. V. De sequentibus v. Stanlei. ad Æsch. Choeph. 166, p. 119 Butl. — 44 τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐπαινέσαντες πάλαι recte Reg. 2821.

538, 1 V. habet φ. χαριεντιζόμενοι (sic).

539 totum scholion om. V. ἢ ἐξ ἄκρου om. R.

540 Ald. τοὺς φαλακροὺς: Εὐπολις, ἔσωψα τοὺς φαλακροὺς, τοῦτο δ' ἀδωρησάμην, quæ om. R. V. ἔσωψα τοὺς φαλακροὺς Aristophanis verba sunt, τοῦτο δ' scholiaste est, corruptum ex τοῦτο διὰ, ut ex scholio codicis Brunckiani apparet, ἀδωρησάμην autem ex Eupolidis fragmento est quod ad v. 554 affertur, corruptum ex κάδωρησάμην.

DIND. — 11-13 εἶδος ὀρχήσεως κωμικῆς ἀσχημοσύνης. ὅτι τρία εἰσὶ εἶδη ὀρχήσεως — σίκυνης δὲ σατυρικῆς καὶ κόρδαξ κωμικῆς V. Totum scholion om. G. — 13 σικυνίς R. Conf. grammaticum in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 610, et annotationem ad Athenæum 14, p. 610, B. DIND. Reg. 2821 κόρδαξ — ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς καριδάς.

541, 22 Προσαπαλιός Casaubonus ad Athen. 7, 22. Προσαπαλιός Ald.

542, 24 sq. τοῦτο εἰς om. R. Σέρμωνα V. λέγουσι G. Pro his Ald. in præcedente scholio post Ἐρμιππον addit οἱ δὲ Σισέριμον τὸν ὑποκριτὴν. — 27-34, pro his Ald. τὸ δὲ ἀφανίζων, ὃ ἐστὶν ἐκτοπίσας, καὶ ἀποφυγὸν τὰ σκώμματα, δι' ὧν εἶδει σοφρονίζει τοὺς κακῶς πράττοντας· ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα, ἢ τὸ ἀφανίζων, ἀντὶ τοῦ ἀφανεῖς ποιῶν, τουτέστι περικαλύπτων τῷ γέλωτι τὰς εἰκῆ διεσκευμένους αὐτοῦ κωμωδίας καὶ εὐτελεῶς πεπλασμένους. — 27-30 in R. scholio præcedenti sunt præposita. — 34-38 recentioris grammatici annotatio, non cogitantis Lysistratam, Vespas, Pacem, Aves posteriores Nubibus fabulas esse. 40, 41 Σιμέρωνων — Σιμέρωνω codex. Simplex histrionis nomen Ἐρμων fuit, ut in scholio codicum R. V. scribitur, compositum cum Σίμος autem Σιμέρωνων fuit. Si constaret scriptas ab eo comædias fuisse, quod ex verbis Aristophanis temere collegit scholiasta codicis Cantabrigiensis, nomen ejus restituendum foret Epimerismis Homericis in Cramerii Anecdotis vol. 1, p. 102, 8.

τὸ δὲ παρὰ μιμηερῶν « ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλαὶ
νῶν αἱ γυναῖκες » εἰ μὲν περισπᾶσεις, ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ
γυναῖκες etc. DIND.

543, 45 ἀλλὰ καὶ ἑαυτῶν, 49 ὡς μετὰ V.
κατὰ λόγον G.

545 glossam οὐ μέγα φρονῶ habet R. — 2 δὲ
λείπει V. λέγει om. G.

546, 5 ἴσος V. (non G.) καὶ οἱ ἄλλοι κοινῶν. Ald.

549, 11 πρὸ δὲ τούτου ἐστὶν V. ἢν G. verbum
omittit Ald. — 12 Ἀνδρῶτιον οὗτος V. — 14 conf.
schol. Pacis 48. — 17 ἢν Κλέωνα-κλωπῆς om. V.
— 20 sq. ὕστερον Ἰσάρχου Kusterus. Legebatur
ὑστερον. Ἰσάρχος δὲ φησιν. Ib. ἀφ' οὗ Ald. Correc-
tum ex scholio superiore. — 25 δευτέρων Elms-
leius in Diario classico fasc. 11, p. 136. Lege-
batur δύο. — 29 Ἰππέας. Delevi quod addebatur
ἔτυπα ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν. In principio scholii po-
nebat Ruhnkenius. DIND. Glossam ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν
habet R.

550, 32 κοῦκ ἐτόλμησ' αὐτὶς lemma addidit
Ruhnkenius. ἀρκέσθαι V. ἠρκέσθαι G. — 33 πρώτῃ
Ald.

552 legebatur κατὰ τοῦ κῶλου τύπτουσι, quæ
verba om. V., R. autem infra ponit post δευτέρων
Νεφελῶν sic scripta, λέγει ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ κῶλου
τύπτουσι. — 37 ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι κοιμῶδοι κατα-
πάττουσιν V. ἢ καταπατοῦσιν Ald. — 38 καταπατ-
τόντων V. δ δὴ λέγουσι κοκέτρειν (i. e. κολετρῶν)
addit Victor. οἱ δὲ τὸ V., quæ verba in R. legi
non possunt. ἢ τὸ Ald. — 40 πρότερος Herman-
nus. Libri πρώτος. Μαχαριαῶς V. (non G.), et τῶν
β N. — 50 εἰς — ἐχθρὸν τὸν β. Ald. Quæ pergit Εὐ-
πολις δὲ ἐν τοῖς — ἀδωρησάμην. Κλέων ἀποδνήσκει—
λάρον δῶρον. (Hæc Κλέων—δῶρον ex scholio v.
549.) καὶ τὴν μητέρα: τὴν Ὑπερβόλου. τὴν δοκοῦ-
σαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισι. πολλὰ κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἐρ-
μιππος. ἐκστρέψας: πάντα — ἔλαβεν. ἢν Φρύνιχος:
φέρεται etc.

554, 4 sq. ἅπαντα — μεθύσῃν om. R. — 7 Ἀριστο-
φάνει Kusterus. Ἀριστοφάνης Ald. — 8 conf. schol.
Equit. 1291. κάκεινος Hermannus. κάκεινος Ald. —
9 ξυνεποίησα schol. Equit. Scribebatur συνεποίησα.
τούτω addidit Hermannus et ἀδωρησάμην scrip-
psit. ἀδωρησάμην Ald. hic et in scholio v. 540.

556 sic Ald., φέρεται Ὑπεύθυνος Φρυνίου. (Ejus-
modi fabula Phrynichi non exstitit. Vid. Meinek.
Hist. Com. p. 152.) μήποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς
γραῦν ἐκκειμένην τῷ κῆτει. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβόλῳ
ἂν λέγοι αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος ἦσθιεν. Ἄλλως. εἰσῆγε
(Hermannus κῆτει, καὶ ἴσως ἐν ὑπερβολῇ ἂν λέγοι,
αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος. ἦσθιεν) εἰσῆγε) γραῦν Φρυνίου
ἐπὶ κῆτους ἐσθιομένην, κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας,
διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἢν δὲ καὶ αὐτὸς κοιμῶδιος

ποιητής. — 17 αὐτῆ R. Scribendum αὐτὴν, aut ὅτι
αὐτὴν, aut τὸ ἦν. DIND.

557, 20 καθ' αὐτοῦ R. — 21 γὰρ om. V.

559, 24-27 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέξεων εἶπεν ἐγγέλειον.
ἐμνημόνευσε γὰρ ἐγγέλειον ἐν Ἰππεῦσι, ὅπερ οἱ—
πεπόνθασιν V. R. Glossam ἀντὶ τοῦ τῶν λέξεων habet
R. — 29 addit Victor. glossam ἐγγέλειον, δρᾶμα οὕτω
καλούμενον, et scholion non minus absurdum, ἐν
τῷ τῶν Ἐγγέλειον δρᾶματί φησιν ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι
οἱ βουλόμενοι θηρεῦσαι (θηρεύσειν Reg. 2821) ἐγγέ-
λεις, εἰ μὴ ταράξωσι (Reg. ταράξαιεν) τὸ ὕδωρ, λα-
βεῖν (hoc ex Regio addidi) αὐτὰς οὐκ ἰσχύουσιν.

560 sic in R., ὅστις ἐκείνοις τέρπεται, τοῖς ἐμοῖς
μὴ προσίτω.

562, 34-36 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐλεύσεσθε τοῦτο (τοῦτο
om. V.) παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεγκεν ὅτι φρόνιμοι δόξετε
εἶναι (εἶναι om. V.) R. V. — 36 εὐνοί μοι Dobræus.
εὐνομοί Ald. — 37 τῷ γ Hermannus.

563, 41 ἄδειν, ἐπὶ τὸ ἄδειν εἰς Hermannus. —
48 χοριάμβου Regius 2821 et Hermannus. χορι-
αμβικοῦ Ald. — 4 θάλας Hephæstio p. 56. θάλλος
Ald. — 11 συμπτύκτοις Hephæstio. συμπτύστοις
Ald.

566, 27 ποιεῖσθαι, 28 μετὰ ταῦτα δὲ τὸν V.,
qui 30 post δηλῶν pergīt, Ἄλλως. εἰκότως δὲ—ἐξ ὧν
αἱ νεφέλαι. Quæ post scholion v. 572 posita sunt
auctore R.

570, 51 ὡς τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς πᾶσι τοῖς ἐμφύ-
χοις παρεκτικόν· ἢ τροφέα ἅπαντων ζῶων, φυτῶν καὶ
ζωοφύτων Reg. 2821.

571, 3 γεννάρχης Ald. — 4 δὲ om. R. — 5 ἐξ ὧν
R. V.

580, 17 γινομένη om. R.

582, 26 τὸ δὲ ψεκάζομεν ἀντὶ τοῦ συννέφειαν V.
— 27 ἐχαλεπήνομεν R. ἐχαλεπήναμεν Ald. ἐστου-
γιάζομεν [sic] V. (non G.) ἐστουγιάσαμεν Ald.

583, 30 παρὰ τῷ ἐν Σοφοκλέους (Σοφοκλεῖ G.)
Τεύκρω V. τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους Ald. — 32
οὐρανοῦ ἀπήστραψε, βρ. V.

584, 36 βοηδρομιῶν Kuster. βοηδρομιῶ Ald. In
V. hoc scholion infra positum est post χειροτο-
νουμένου sic scriptum, ἐκλειψίς δὲ καὶ σελήνης ἐγέ-
νετο τῷ β ἔπει ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομιῶν.

585 ἀπὸ τῶν λύχνων ἢ μεταφορὰ—φαιίνω. ἄλλως
τουτέστι—χειροτονουμένου V. τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν
συστείλας. ἀπὸ τοῦ λύχνου δὲ ἢ μεταφορὰ. οὐχ ὡς τοῦ
ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ
στρατηγήσει Κλέων. οἷον παρ' Ὀμήρω, δύσσομαι—
φαιίνω. ἡλίου δὲ ἐγένετο κατὰ τινὰ τύχην ἐκλειψίς
Κλέωνος χειροτονουμένου Ald. Emendavi ex V.,
qui utrumque scholion habet, et ex R., qui in
altero verba ἀπὸ τῶν λύχνων—τούτο δὲ omittit.

DIND. — 41 στρατηγοῖη V. non G.

587, 44 Τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλὴν om. V. — 45

φασί Kusterus. φησὶ V. Ald. — 46 Ἄθ. ἤσκητο V. et Suidas s. Ἀθηναίων δυσβουλία. Legebatur ἐν-σκηψαὶ αὐτοῖς. — 47 βουλευέσθαι μὲν, ἀποκλίνει δὲ καλῶς Ald. — 48 τοῦτο τὸ V. — 49 om. V. et Suidas. — 50 εὐτυχεῖ V. εὐτυχεῖς Ald. εὐτυχεῖν Suidas. Emendatum ex Athenæo 10, p. 425. — 51 τῆς Ἀθηναίων Kusterus. Reg. 2821 Π. πρὸς Ἀθηναίων εἰρείσας (sic) ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ ἤττ., δυσβ. ἐνέβαλεν Ἀθηναίους, ἦν Ἀθηναῖοι παλιν μετέβαλε πρὸς τὸ βέλτιον. Scholion 589 om. V.

591, 7, ὅτι—τοιούτους om. V. — 8 πέτρων R. — 14 δὲ Hermannus. ὁ Ald.

595, 24 τῶν περὶ ἀνδρῶν R. Terpandri versum integrum servavit Suidas, ἀμφὶ μοι αὐτῶν (duo codd. αὐτῶν. Corrigendum αὐτῆς ex scholio Ravennate) ἀναχθ' ἐκατηβόλον ἀδέτω φρήν· ubi ἡ φρήν Ernestius, rectius Hermannus ἐκαταβόλον ἀδέτω ἢ φρήν. DIND. — 30 τῶν διθυραμβοποιῶν Ernestius. — 38 ἀντιστροφος. ἔφαμεν V. — 39 τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς, ἄστινας, 40 ὡσπερ οὖν κἀναυθὰ τὸ ἀντ. V. — 41 ὡσπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ V. — 44 τοῦ θλου Ald. — 45 καὶ δεῦρο V., qui 51 ἢ et οὕτω om. — 52 ἵππονόμαν δεσθ' V. — 1 Φοῖβε V. omisso ἀναξ. — 11 αὐτοῦ Ernestius. τοῦ Ald.

596, 17 sq. Ald. ἐστὶ δὲ ὄρος Δήλου ἢ Κύνθος· τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτρων ἐπωδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἐξῆς οὕτω. ἐστὶ δὲ παραγῶγος ἀντὶ τοῦ ὑψικ.

599, 19 τὸν Ἥλιον εὐθ. ἢ Ἄρτεμις Ald. — 20 ἢ ἐρὸς Ἐρ. R. ἢς ἢ Ἐρ. Ald.

600 τῆς γὰρ—ἦν ἐνθα σε κόρρι αἱ τῶν Λυδῶν παρθένοι ὡς Ἄρτεμι τιμῶσιν V.

604, 26 μετὰ δάδων om. V. — 28 Δ. ἐν πεύκαις V. δὲ πεύκαισι Ald. Mutavit Dindorfius ex Ran. 1211. νευρῶν V. — 30 παρθένοις σὺν Δελφίσι restitutum ex scholio Ranarum. σὺν παρθένοις Ald., omisso Δελφίσι. — 31-33 habet R. δὲ καὶ V., qui 32 ὁ ante θεός om. — 33 pergit V. τὸ δὲ Βάκχαις Δελφίσι ἐμπρέπων, ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. Δελφίσι καὶ (scrib. δὲ) ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικοῦσαις.

607, 39 τοῦτο om. R., totum scholion V.

609, 52 conf. schol. Pluti 322. φησιν R. V. — προθεῖναι Ernestius. προσθεῖναι libri. ὅπερ ἐν χρήσει γέγονεν V., qui 7-9 sic, ἀρχαῖον ἔθος τὸ ταῖς ἐπιστολαῖς προσθεῖναι τὸ χαίρειν, καὶ οὐκ ἐστὶ Κλέων ὁ πρῶτος οὕτως ἐπιστεῖλας, ὡς φασὶ τινές.

615 Καὶ—εὐεργετήσιν in fine scholii collocat V., post scholion v. 618 habet R. — 15 δὲ ὑμᾶς om. R. V.

616, 17 sq. solum συνταράττειν habent V. Ald. — 18 sq. γράφειν [sic] δὲ ἐξ ἑκατέρου τὸ ταράττειν, καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ V.

619, 36 κατὰ λόγον τὸ εὐτ., 37 γὰρ τοῦ V. τὸ

om. R. — 38 τὴν ἐορτὴν V. ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἐορτὰς ἀνάγκη Ald.

621, 41 verba διαβάλλει τοὺς ποιητὰς habet R. ante scholion v. 618. Reg. 2821 ἀπαστία γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ πάω πῶ τὸ κτῶμαι, οὗ ὁ μέλλων πάσω ἀφ' οὗ καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν παρὰ ποιηταῖς.

623, 6 ἱεροὶ Ernestius. ἱερεῖς Ald.

624, 13 ἄλλως praeposit V. et γὰρ om. — 14 ἱερῶν R. ἡμερῶν V. — 16 μόνον V. pro Ἰπέρβολον.

625, 22 ὡς ἂν ἀξίων ἦν Hermannus.

627, 28-30 πάλιν—ἀμαθία om. V. — 31 χαριεντιζόμενον Ald. — 32 Μέλιτον. V. Ald. Deinde V. διαβάλλει εἰς ἀθεότητα τὸν Σ., omittens διὰ τῆς πολυμαθίας Aldinae, quod ex scholio Ravennate in πολυθείας mutavit Dindorfius et lacunam indicavit: « Fortasse τοῦτο δὲ excidit. » — 36 τὴν ἀναπνοὴν Ald.

629, 41 τοὺς μωρούς ἀπὸ τῆς σκαῖας addit Ald.

630, 44 σκαλεῦματα σμικρὰ καὶ λεπτὰ Ald. — 45 νοήματα καὶ μικρὰ σκ. R. σκαριφεύματα Suidas s. Σκαλαθυρμάτια. — 46 sq. ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, οἶονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιοπίστα Ald. et similiter Suidas.

633, 50 ἀντὶ τοῦ ἐξελλθε habet R., ἐξελλθε φησὶ V. Scholion futile legitur maximam partem apud Favorinum in Aldi Hortis Adon. fol. 54 recto. DIND. — 4 μετὰ κῦμα Ald. — 15 τὸν ἀσκάντην δὲ τὸν G.

638, 23-25 in fine scholii v. 643 ponit R. ὅτι διαφέρει V. — 24 πατήρ μέτρου ὁ ῥυθμός, Longini dictum fragm. 3, 1. Conf. Maximus Planudem in Walzii Rhetoribus vol. 5, p. 473. DIND. ὁ om. R. Ald. In Reg. 2821 scholion est de utilitate studiorum, in cuius fine haec, δέον οὖν ἐστὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ μέτρων μανθάνειν· οὕτω γὰρ ἂν καὶ πολλὰ τῶν ποιητικῶν στίχων παραφθαρῆντα τῷ χρόνῳ διορθῶν ἔχοι τις.

639, 26 Λεῖπει—μαθεῖν om. G., 27 et 28 om. V. μουσικός Ernestius. κωμικός Ald. Conf. schol. v. 641. — 29 δὲ om. R. πάλιν V. Qui sic scribit sequentia: ἀπεκρίνατο. ὁ μὲν γὰρ τὰ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρα, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργῶν (scr. γεωργικῶν) μέτρων ἐδέξατο. λέγει δὲ ὅτι ἐγὼ χθὲς ὑπὸ μετρητοῦ ἐξημιώθη δὺο χροῖνικας. ἀλφίταμοῖβοι δὲ οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες ὡς (scr. καὶ) πιπράσκοντες (ὡς π. om. G.). Conf. schol. v. 643.

640 ἀλφίταμοῖβοι οὖν οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες καὶ πιπράσκοντες R. reliqua scholii parte omissa. 643, 51 ἐκτέης R. ἡμιακτέον V. — 8 χρ. ἡμιακτέον V. χρ. διὰ διεφθόγγου ἡμιακτέον Ald.

644, 10 sqq. Inepte scholiasta περιδου, quod est a περιδιδόναι, ab verbo περιδεῖν derivat. — 15 δίδει Ald. Seqq. ex scholio v. 639 petita sunt.

647, 23 ἀσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν Ald. male interposita interpretatione verbi ἐπαίειν, ut observat Hermannus.

649, 26 κοιν. ἐταίρους V. τὸ δὲ ἐπαίειν ἀντὶ τοῦ αἰσθ. V.

651 codex Taurin. Κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸς στίχως ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπονδαίου, ὃ μέτρον καὶ πυρριχαϊκὸν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὕτω κληθέν. ἔλεγον δὲ τοῦτο σὺν ὅπλοις κινούμενοι. — 30-40 in Ald. ὅπλα. ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους. τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωροῦντο αἰόντες τὰ ὅπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ ᾠρῶνται ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ, οἱ αὐληταί. (Hoc qui scripsit in codice suo post ᾠρῶνται aliquot syllabarum lacunam invenit, quam ego ex V. explevi.) κατὰ δάκτυλον: ἀριθμητικόν ἐστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ ᾠρῶνται οἱ αὐληταί. ὃ κατὰ δάκτυλον ῥυθμὸς ἐστὶν ὃ ἐν ἴσῳ λόγος· ὃ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδαίου καὶ πυρριχίου καὶ τροχίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῆ, ἢ βράσει δυσίν, ἀναπαιστικῆ καὶ Ἰονικῆ. Emendavi ex R. V. DIND. Ad illa scholii Aldini verba ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ hæc annotavit Hermannus: « Hemiolium dicit e tribus pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapæsticam efficiunt. Sic versus ithyphallicus τροχιαϊκὸς ἡμιολίος dicitur ab Hephæstione p. 48; v. schol. ejus p. 52. Quæ sequuntur, ita nos emendavimus, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον· καὶ ἔχει.— Hemiolium rhythmum dicit, qui e duobus dactylis et spondeo constat, ut recentior scholiastes, et enarrator Hephæstionis p. 91, de versu heroico: κατ' ἐνόπλιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδαῖον, οἷον,

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Hunc rhythmum ne quis dubitet hemiolium esse, addit hæc: ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον, quo ostendat spondeum parem esse dactylo, atque idcirco etiam dimidiatam dipodiam anapæsticam. Confundit enim numerum κατ' ἐνόπλιον, qui in versu heroico dicitur, cum eo, qui vocatur προσωδιακός. Propterea hæc adjicit, καὶ ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, dactylis scilicet in prima et secunda sede anapæsti vicem sustinentibus. Prosodiacus enim versus spondeo constat et duobus anapæstis, quem grammatici Ionico majore et choriambō metiuntur:

— ο ο | — ο ο —
αὐτὰ δὲ σὺ, Καλλιόπα.

Vide Hephæstionem p. 49, et scholiasten ejus p. 52. De eodem prosodiacō κατ' ἐνόπλιον illa sunt intelligenda: ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. Sed imperitus homo ita loquutus est, quasi in eadem sede omnes pedes bisyllabi admitterentur. Verum nihil aliud vult quam reperiri in isto versu pedes bisyllabos omnes, si binæ semper syllabæ conjungantur:

— | ο ο | — ο ο | ο —

id quod alius scholiastes clarius sic dixit: ὃ δὲ ἐνόπλιος, ὃ καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδαίου καὶ πυρριχίου καὶ τροχίου καὶ ἰάμβου. Vide Elem. doctr. metr. p. 351 sq. — 31 Kour. V. et Suidas s. Κατ' ἐνόπλιον. Κρητικὸς G. Κουρητικῶν nomen pæoni tertio tribuit scholiasta Hephæstionis p. 161. Idem p. 82 palimbacchium nominat ἐνόπλιον. Vide Platon. De rep. 3, p. 400, B, schol. Plat. p. 401, Aristot. fr. rhythm. p. 300, Aristid. Quint. p. 34-40. HERM. ἀπὸ τούτου εἰς R. — 32 Κουρήτας V. Κρητικὸς G. — 33 Suidas: Κατὰ δάκτυλον: εἶδος ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν, ἢ ῥυθμοῦ καὶ κρούματος — Santenium ad Terent. Maur. p. 84 citat Hermann. Veneti ῥυθμὸς Dindorf. correxit ex Suidæ l. c. et ex Hesychii gl. Δάκτυλος: οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος καὶ κρούματος. ᾠρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα οἱ αὐληταί. — 35 ἐστὶ ῥυθμὸς R. — 36 ἴσον λόγον vocant, si altera pars pedis prioris mensuram æquiparat, quod est in dactylo et anapæsto. Vide schol. Hephæst. p. 11. HERM. προσωδιακὸς R. V. ὃ καὶ προσοδ. Hermannus. — 39 οὗτος ἐν τῇ τριπ. R. V. In fine V. ἰαμβικῆ καὶ χορικῆ. — In Junt. scholion est κατ' ἐνόπλιος (error tythothetæ pro ἐνόπλιον) ὃ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδαῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον « ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. » λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. Quæ transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, 62. DIND.

653, 41 τὴν παραγραφὴν recte corrigere videtur Dobræus. Intelliguntur autem duo puncta (:), quibus ad personas distinguendas utebantur. Quo significatu παραγραφὴ dictum ex schol. Pac. 444 memorat Dobræus, idemque scholio Ran. 1432 restituit. Adde schol. ad Pac. 1334. DIND. Qui 45 ἂν addidit. — 47 verba ὅταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν temere huc esse illata ipsum illud ὅταν ostendit, quod non habet quocum construatur. Proxima in hanc fere sententiam corrigenda videntur, ὃ δὲ Στρεψιάδης οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἐτέρου. ὡς γὰρ ἄγροικος

« καὶ οὗτος » (scil. ὁ δάκτυλος) ἔρει « οὐδὲν ἦπτον, »
δείξας τὸν μέσον, etc. DIND.

655, 12 καὶ μετὰ πλεονασμοῦ Dindorfius. Vict.
et Reg. 2821 καὶ μεταπλασμόν. Lobeck. Paralip.
p. 175 κατὰ πλεονασμόν.

661, 15 Καὶ om. V. — 16 προσίληπται V. — 17
ὅτι κατὰ τοῦτον R.

663, 23 ἐσθ'; ἀλεκτροῦν Brunckius. ἐστιν. ἡ
ἀλεκτροῦν Ald. — 24 οἰμώξουσα Brunckius, recte,
ut videtur, quamvis veteres Attici οἰμώξομαι di-
cere soleant. DIND. — 25 ex Aristophanis Dædalo
hæc afferunt Athenæus 9, p. 374, C, et Photius
Suidasque s. Ὑπηνέμια, quo confirmari videtur
quod Clemens Alex. commode ab Ernestio allat-
tus narrat Strom. 6, p. 628, multa communia
fuisse utriusque Dædali. Vide Bergkium ad Ari-
stoph. fragm. p. 129 seq. — 26 ἐνίοτε om. Athe-
næus. Certis temporibus, inquit, multæ gallinæ
perpetuo irrita pariunt ova. Verno tantum tem-
pore hæc fieri auctor est Plinius 10, 80. HERM.
Porsonus ἐν ἴσσι· πολλαὶ etc. βία additum ex
Athenæo, Photio, Suida. — 27 ὑπηνέμια Ald. Cor-
rectum ex iisdem grammaticis. — 28 καὶ huc
transposuit Hermannus. Legebatur ante ὑπηνέμια.
— 29 παῖς δδ' ἔνδον Heinsius. — 31 Theopompi
verba apposuit Athenæus l. c., ἀγθομαι δ' ἀπο-
λωλεκῶς | ἀλεκτροῦνα τίκτουσαν φᾶ πάγκαλα.

667, 34 ὁμνύς V.

669, 36 παγίδα V. — 37 ἡ σκάφη ἐν ἧ R. et
ἀναφύρειν.

670 R. habet ἰδοῦ, φησι, διήμαρτες. V. τὴν
κάρδοπον.

673, 41-51 sic in Ald., ὥσπερ καὶ Κλεώνυμον:
σύ, φησι, τὴν κάρδοπον καλεῖς ἀρσενικῶς, δέον θη-
λυκῶς ὥσπερ Κλεώνυμον ἄρρενα καλοῦσιν τινες, οὐ-
δὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν. ταυτὸν
δύναται σοι: ὅσον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν
κατάληξιν. ὁ ἐστὶ, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι.
ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικῶδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον,
καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέ-
γων ὁμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἰς ἦν· καὶ ὡς
γυναικίζόμενον αὐτὸν οἱ ποιηταὶ διαβάλλουσιν. — 42
αὐτὸν post ποιηταὶ ponit V. — 45 τῇ αἰσχύνῃ V.
Ald. — 49 ἄλλως præponit V. τοῦ om. R. — 50
εἰσὶν R., qui ὅτι om.

676, 52 ὁ Κλεώνυμος om. V. — 1 θυία V.

691, 19 τὴν om. V. — 21 δειλίαν αὐτὸν κωμωδεῖ.
Κρατίνος V. Κράτης Ald. Σερφίους καὶ ἀλαξ. V.
δερφίους Ald. — 23 δὲ καὶ παραπροσθευτὴν V.

695 καὶ ἐνόησον G. ἀντὶ τοῦ σκέψαι καὶ διανοή-
θητι περὶ τῶν ἰδία σοι συμφερόντων πραγμάτων Ald.

698 ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου habet R. — 33 οὐκ ἀντήμι
σε ἐλόντα ποιῆσαι τι Ald.

699, 34 καὶ τμημενὸς emendandum videtur

Dindorfio. τήμερον G. — 36 ἐν Ὀλκασίν Ald. ἐν
τῇ Εἰρήνῃ R. V. et Suidas s. Τήμερος. Conf. Din-
dorf. ad fragm. 354. — 37 ἄρα om. V.

700, 39 εἰσοδυναμεῖ τὸ νῦν R. — 45 διτροχαίου
Ernestius. τροχαίου Ald. — 47 χοριάμβου Ernestius.
διτροχαίου Ald. Reg. 2821 ἐκ διαύμβου, χοριάμβου
καὶ διαύμβου. — 7 καὶ ἀνάκρ. V. ἀνάκρινε καὶ (καὶ om.
R.) δοκίμαζε huc retulit Ruhnkienius (ad διάθρησι).
Legebatur ad v. 702 ante περιφέρει, consentien-
tibus R. V.

701 ἐπὶ πολὺ V. τρέπει R. στρέφε Ald.

703, 13-19 sic in V., ἐὰν ἀπορήσης εἰς τι, τα-
χέως εἰς ἄλλο πῆδημα καὶ διανοήμα μετάβηθι. δια-
βάλλει δὲ τὸν Σωκράτην ὡς καὶ αὐτὸν ἐν ταῖς συζητή-
σεσιν, ὅτ' ἂν στενοχωρῆται — ὑποτίθεται. — 21 ἐὰν
ἡ διάνοια εἰς Suidas s. Μεταπήδα. ἐὰν εἰς διάνοιαν
R. V. — 22 καὶ τὸν Σ. V.

707 totum om. V.

710, 30 χρόνον R. κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ald. — 31
πεποίηται R.

719, 45 ὅτι καὶ G. — 47 τὸ ὑπὸ γῆν recte Reg.
2821.

721, 54 παραμ. om. etiam Suidas s. Φροῦδος. — 2
φρουράς ἄδων V. — 5 post φρουρὰν addit Ald. παρὰ
δὲ τὴν λέξιν τὴν φρούδῃ τοῦτο πεποίηκε. Ibid. διγῶς
δὲ λέγεται ἡ γραφή Suidas. — 6-9 τὸ μὲν φρουρὸς
ἄδων, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἄδων φρουρὸς. τὸ δὲ φρουρὰς
ἄδων, ἀντὶ τοῦ φυλάττων· ἐπεὶ φύλακες ἦσαν τῶν
φροντιστηρίων θυρῶν Ald. καὶ τὸ μὲν — τὸ δὲ Suidas.
τὸ δὲ — καὶ τὸ V. — 8 καὶ addit G. post ἐπειδὴ. — 9
post θυρῶν addit V. ἄλλως δὲ τὸ φρουράς ἄδων ἀντὶ
τοῦ διαγρυπνῶν, Suidas autem φρουράς δὲ ἄδων ἀντὶ
τοῦ ἀγρυπνῶν. Post διαγρυπνῶν in V. sequuntur
illa οἱ γὰρ φρουροῦντες — φρουράς ἄδων. Sic etiam
apud Suidam, omissis tamen postremis καὶ οὕτως
— φρουράς ἄδων. — 16 ἐκ τῆς τῶν Regius.

730, 34 ἀρνοῦ V. et Suidas s. Ἀρνακίδα. ἀρνός
Ald. — 35 δέον δὲ V. εἰπεῖν ὅτι τίς R. — 36 ἀρνακι-
δῶν V. hic et infra. ἀρν. ἐν ἧ μὲν ἐστὶ περιβόλαιον
R. ἀρν. σισύραν Ald. — 37 ἔπαιζε δὲ V. παρονομάσας
Suidas. παρνομούσας R. παρνομήσας V. ὀνομάσας
Ald. τῶν ἀρνῶν Ald. et Suidas. Post ἀρνεῖσθαι ad-
debatur τοὺς δανειστάς τὸ (τὸ om. R. V.) ἐξ ἀρνα-
κίδων. τὸ ἐξ ἀρνακίδων omittit Suidas, habet vero
τοὺς δανειστάς, quod delendum esse vidit Kuste-
rus. Post ἀρνακίδων pergat R. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπο-
στερεῖν, reliquis omissis. — 43 καὶ ἐπιθείη Regius.

733, 49 συνειληφέν τι V. quod correctum ex
Suida qui ἀντὶ τοῦ εἰληφας (εἰληψε codex Leid.)
τι ἀναρτίσαι V. ἀναπτῆσαι Suidas.

734, 1 καὶ μιμ. — εἰαυτὸν habet Suidas. ἐρμύ-
λοντα V.

740, 9 κατασπάσας Ald. Conf. schol. ad v.
106. ἀτρεμήσας V. Ald. — 15 τῷ μηρῷ Harlej. 5.

742, 20 τὰ πράγματα Suidas s. Δικαιῶν. — 21 τὸ δὲ σκοπῶν ἀντὶ V. — 22 ποιῆ R. — 23 ἐπὶ τῶν νομισμάτων Toupius Emendat. vol. 3, p. 52. Conf. schol. Ran. 78.

743, 27 μένε ἐφ' ἡσυχίας V. Qui post κόρεις addit, τὸ δὲ ἀπορεῖς ἀντὶ τοῦ κἄν ἀπορῆς εἰς νόημά τι, quae correxit Dindorfius. — 40 τοῖς εἰς v Reg.

744 sic in Ald., ἀφείς ἀπελθε : ἔασον τὸ ἀπορούμενον· ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ ὅσον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἐξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἐνιοὶ δὲ ζυγώθρισον, συνάρμωσον, σύμπλεξον. κίνησον δὲ αὐθις, ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίστησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγοστάτησον, ἴσωσον. — 46 ζυγώθρισον G. hic et infra. ζυγώθρισον R. — 49 τὴν θύραν post ἀναζυγοῦν collocat G. — 50 σύμπληξον etiam Suidas s. Ζυγώθρισον.

745, 51 ἄλλως praefixum in V.

749, 7 διαβάλλονται δὲ οἱ V., in quo illa Ἄττικοὶ βαρύνουσι οἱ κατὰ Μένανδρον ὡς δαμάλην in principio scholii posita sunt. — 8 μέγρι καὶ νῦν Suidas s. Θετταλῆ γυνῆ, ubi καὶ om. cod. Paris. A. αἱ Θετταλαὶ om. R. αἱ Θεσσαλαὶ V. Hermannus νῦν αἱ φαρυ. παρ' ἡμ. Θετταλαὶ x. — 9 ἡ Μηδεῖα Suidas. φυγοῦσα R. Ald. — 11 Menandri comædia fuit Θεττάλη. Codex Regius : Αἱ ἐκ Θετταλίας γυναῖκες λίαν ἦσαν γοήτων καὶ μάγων ἔργα ἐπιτελοῦσαι· καὶ μὴ μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες. φασι γὰρ περὶ τῆς Μηδεῖας ὡς ἦν ἡλικία ἐκ Κόλχων ἔφρευε μετὰ τοῦ Ἰάσονος, ἐν Θετταλίᾳ τὸ αὐτῆς βαλάντιον μεστὸν ὄν φαρμάκων λάθρα πεσὸν ἀπόλεσεν. ἢ περιτυχόντες οἱ Θετταλοὶ ἐξ αὐτοῦ πάσης φαρμακευτικῆς καὶ γοητικῆς ἀνεπλήσθησαν τέχνης.

751, 14 sq. ἔστι δὲ αὕτη περιφερῆς V.

752, 17 ὡς ἔσοπτρον Suidas. φησὶ R. V. — 18 τοῦτω Suidas. τοῦτω V. οὔτω Ald. — 19 Πυθαγόρα V., non G. πύθαγος corrupte Suidas. Vide Menag. ad Diog. Laert. 8, 36. διὰ τοῦ καὶ V. Ald. — 20 εἰς addidit Dan. Heinsius. — 22 στήναι Suidæ ed. Mediol. et, ut videtur, codex Paris. A. Legebatur σταίη. — 23 κἀκείνον V. et Suidas. ἀτενίσαι Suidæ ed. Mediol. Legebatur ἀτενίσαι, quod est in Suidæ codd. ὁ om. R. V. et Suidas. — 25 ἐπὶ om. R. V. Apud Suidam vulgo ἐν τῇ σελήνῃ, sed ἐν om. tres codd., τῆς σελήνης habet Paris. A.

755, 33 τίη τιητὶ λείπεσθαι φέριστοι V. τιητὶ δὲ λείπεσθαι ἀριστοι Ald. Ex Homero correctum.

756 scholion illatum videtur ex integriore codice Etymologici M. p. 137, 28, ubi nunc hæc tantum leguntur, ἴστίον ὅτι πᾶν νόμισμα — εἰώθησιν ἀργύριον καλεῖν, καὶ οἱ μὲν ῥήτορες ἐνικῶς, οἱ δὲ κοινικοὶ ἀργύρια πληθυντικῶς. DIND.

758, 40 κατηγορίαν addidit Dindorf. — 42 τὸ πέντε ἐφύλαξε, id est πεντατάλαντος dixit, non πεντατάλαντος. Fortasse tamen scribendum τὸ ε ἐφύλαξε, cum Porsono. DIND.

763, 14 τὸν om. R. — 19 τὰ τε Hermannus. Vulgo, etiam in Reg., τὰ γε.

768, 26 τροχοειδές, ἢ ἠλέκτρον Suidas s. Ὑάλη. — 27 καὶ om. R. χρίσαντες καὶ ἠλίω θερμήναντες Suidas. — 28 ὅτι εἰ V. διὰ τῆς ἠλέκτρον Suidas. — 29 προσαγάγοιμι Suidas. Libri προσάγοιμι. τοῦ τε γρ. V. — 30-33 ὅτι—οὐ in principio scholii collocat V. sic scripta, καὶ διὰ τοῦ κρυστάλλου δυναμένους ἐναύειν· παρὰ δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἠλεκτρος μὲν ἐστίν, ἕλεος δ' οὐ· tum pergit, ἄλλως, κατασκευάσμα etc. — κεκαυμένον Hermannus. κεκαυμένης Junt. καυομένης Reg. — 36 τὸν Hermannus. αὐτὸν Junt. In Reg. est τὸν δ. λ. αὐτὸν, τὸν ἰδ.

770, 39 Exceptorem dicit. De quo vocabulo vide utrumque Glossarium Ducangii. Codex Reg. Γραμματεὺς κυρίως ὁ τοῦ δήμου, δε βρωμαϊκῶς ταβελίων καλεῖται· ὑπογραφεὺς ὁ τοῦ βουλευτοῦ καὶ τῶν κριτῶν· γραμματιστής δὲ ὁ χαμαιδιδάσκαλος, ἦτοι ὁ τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν λοιπὴν προπαίδειαν παραδιδούς.

773, 54 εἰργάσατο cod. Regius. τριηργάσατο Junt. — 4 καὶ γὰρ καὶ G. ἔστι γὰρ καὶ V., recte, si λεγόμενον corrigatur.

776, 19 μὴ ἀποδεικνύουσιν V. — 21 ἐξετινύετο τετραπλοῦν V. ἐξετίννε τετραπλοῦν Suidas s. Ὀφλήσειν. ἐξέτιε τετραπλή Ald. Quod in διπλῇ recte mutare videtur Dobræus. Scribendum igitur διπλοῦν. DIND. — 22 εἰς τὸ δικαστήριον (δεσμοκτήριον Ernestius) Ald. — 23 καὶ ὁ τοῦ ῥήτορος Ἄριστοχείτονος πατήρ V. et Suidas.

783, 31 ληρότης Dindorfius. Codex ληρό...

784 τὸ δὲ ναὶ περισσόν V.

788 ὡς ἐπιλανθανόμενος V.

790, 39 ἐπιλήσμονι R. Ald. ἐπιλησμοσύνη Suidas s. Ἐπιλησμοτάτον. ἐπιλήσμοσι Gaisfordus ex versu Cratini apud Hephæst. p. 14. ἐπιλησμονή Abresch. in Act. Traj. 1, p. 229. ἐπιλησμονή Dindorfius, « ut δυσφρόνη et εὐφρόνη pro δυσφροσύνη καὶ εὐφροσύνη dicta novimus. »

792, 42 καθεστηχέναι, ἢ ἐκαστρέφειν τὰ πράγματα καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν Suidas s. Γλωττοστροφεῖν.

800 sic in Ald., ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. φρονουσῶν τὰ Κοισύρας· ἀντὶ τοῦ, μεγάλα φρονουσῶν. εὐπτέρων δὲ, τῶν εὐγενῶν. ἢ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτοὺς διαβάλλει. Nonnulla excerpit Suidas s. Εὐπτέρων. — 50 τῶν φοροῦντων τὰς V. — 53

τοῦ Μεγακλ. G. Deinde δραπέτις αὐτῆς ἡ μήτηρ vel simile quid requiri observat Dindorfius.

804, 13 ἰάμβος δ. ἀκατάληκτος et 14 sq. χοριαμβικόν—ἐφθήμερής om. G. 19 καὶ ἰάμβου addidit Hermannus.

807, 30 ἂν θέλης G. ἐὰν θέλης V. ἐὰν βούλει R.

811, 36 τὸ om. Junt. — 37 ἵνα τὴν γενεὴν συντάξωσι, ληροῦσιν, 38 ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον, 41 ὕστ. ἐπαγάγης MS. E (Reg. 2820). — 47 ἐν addidit Hermannus. — 48 ἀπολάψεις Suidæ codex Paris. Legebatur ἀπολάψης et ἐκπίη, quod ex Suida correctum. — 49 sq. ἀπολάψεις, ἀφαρπάσεις, ἀποκερδάνεις V. et, omisso ἀπολάψεις, R. — 52 λάψαντες Ald.

812 τούτεστι συμβαίνει, ἔθος ἔχει ἄλλως ἀποβαίνει ἢ ὡς προσδοκᾷ τις. εὐμετάβολοι γὰρ εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου ἐπὶ τι μάθημα ἐρχόμενοι Suidas s. Φιλίει γὰρ πῶς. — 3 εὐμετάβολοι (sic G. εὐμετάβουλοι V. εὐμετάβλητοι Ald.)—γινώμαι om. R., habet V. — 4 ἀσύμβουλοι—ἐλίσκονται, quæ in Ald. leguntur in fine scholii v. 800, huc transposuit Ernestius.

814, 7 οὗ codex Reg. 2821.

815, 15 κατελείφθησαν Suidas s. Ἄλλ' ἔσθιε. κατελείπησαν R.

817, 27 ταῦτα Hermannus. Legebatur ταῦτα. V. περιᾶται καὶ δ. — 28 μὴ δὲ ὄντος μὴ δὲ διανομίζοντος V. Δία ante νομίζοντος collocat R. — 30 δὲ τοῦ Ernestius.

821, 34 τὰ δὲ ἀρχαῖα ἀντὶ τοῦ V. qui λῆρα om.

824, 37 ὡς ἐπὶ τούτῳ φθονούντων τῶν δ. Hermannus. ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων (φθονούντων R. V.) δ. Ald. Dindorfius conjicit ὡς ἐπιφθονούντων τῶν δ. Post μυστήρια hæc verba collocat R.

830 hoc ordine V., τινὲς ἐδέξαντο—μῆλον ἐκάλεσαν. ἄλλως. Ἀρισταγόρας—κωμωδοῦσι. ἄλλως. τοῦτο παρ' ἱστορίαν—αὐτὸν εἶπεν. — 45 τοῦτο παρ' ἱστορίαν λέγει, 46 ἐπειδὴ V. — 48 Ἄρ. — 51 sic in Ald., ὁ Μήλιος, ἀντὶ τοῦ δ ἀσεβῆς, Ἀρισταγόρου γὰρ τοῦ Μηλίου μαθητῆς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπὶ ἀθεΐα οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρου, ὅς χρήματα παραθέμενός τινι καὶ ἀποστερηθεὶς, εἰς ἀθείαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἄττικοι. οἱ δὲ, ἐπειδὴ τις Ἀρισταγόρας διθυραμβοποιὸς ἐξωρχήσατο τὰ Ἐλευσίνα. — 48 sq. ἐγένετο δὲ καὶ Ἀρισταγόρας Suidas s. Σωκράτης. Et huic et scholiastæ Διαγόρας restituendum arbitratur Hermannus ob scholion Ran. 323. — 52 post κωμωδοῦσι Suidas τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βλασφημῶν addit, sequentia οἱ δὲ—δασύν omittit. — 53 τῶν μαθητῶν Ernestius. Legebatur τῶν Μηλίων. — 1 ἐδέξαντο V. et Suidas ed. Mediol. τὸν et 5 οὕτως om. V. αὐτὸ Suidas. Deinde V. ἀντὶ τοῦ Διαγόρας. — 7 ἔδραμεν V. et

Suidas. ἐφ' οὗ V. — 8 Μῆλον ἐκάλεσαν V. — 15 διὰ om. R. — 16 ἄλοιτο V. ἄλοιτο R.

832 R. cum lemmate μανιῶν.

834, 27 λείπεται δὲ εἰς V., correctum ex R. ἢ ἢ εἰς om. R.

835, 30 ἄλλως. ὡς V., in quo hæc ὡς—σμικρολογίαν post εἶπε φειδωλίας posita sunt. — 31 ταῦτα—οἱ φιλόσοφοι et 33 seq. ἃ γοῦν—φησὶν om. V. — 42 ἐκκομισθῆναι Suidas s. Καταλούη. εἰσκομισθῆναι R. V. μετὰ τὴν ἐκκομίδην τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν Ald. — 44 τρυφὴν Suidas. τροφὰς R. V. — 45 λαμβάνει, ὡς G. — 46 καταλούει G. καταλούειν V., qui om. βίον δὲ—καταναλίσκεαι. — 47 εἰς τὰ λουτρά Suidas.

841, 52 βηματικῶν R.

842 ἀντὶ τοῦ et παχὺς om. V.

845, 3 τὸ δὲ εἰσαγαγῶν [sic] ἔλω ἀντὶ τοῦ κατ. V.

846, 10 οὐχ ἔξει Ald. ἴασιν οὐκ ἔστιν ἐξιέναι τὸν θ. R. — 11 τὰ πρὸς τὴν ταφὴν ἐπ. V., qui ἵνα—θάνατου om.

853 cod. Reg. 2821: Γηγενεῖς τούτους εἶρηκεν ἢ διὰ τὸ δίκην μυρμηκῶν ἐν ὑπογείοις εἶναι, ἢ διὰ τὸ νεκροῖς εἰκέναι κατὰ τὴν χοροῖαν· ὅμοιοι γὰρ νεκροῖς οἱ περὶ Σωκράτην.

855, 20 ὑπὸ—ἐτῶν om. V. — 21 γήρους G.

857, 24 ἀνάλωσα V. et Suidas s. Καταπεφρόντικα. ἀνήλωσα G. R. ἠνάλωσα Ald.

859, 30 ἀνάλωσε Suidas s. Δέον. ἠνάλωσε Ald. Deinde διδούς πεντήκοντα ταλάντων Suidas. Decem talenta numerat Plutarchus in Vita Periclis c. 22, quindecim grammaticus in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 608. — 31 εἰπεῖν Ald., correctum ex Suidæ ed. Mediolan.: nam codices εἰπεῖν. — 33 Κλεάνδρον Suidas. Πλειστιάνακτα Ald., correctum ex Suidæ cod. Paris. A, et Thucydide 2, 21. — 4 Κλεάνδρω—Πλειστιάνακτι Ald. Correctum ut supra. Πλειστιάνακτα iterum infra Ald. — 49 ἐφόνευσαν. Minus crudeliter scholiasta prior ἐδήμευσαν dicit. ἐφυγάδουσιν Dobræus. — 54 Κλεάνδρω R. V.

860, 4 τὸ δὲ πειθόμενος ἀντὶ τοῦ ἔχ. V.

862, 7 ἐξέτι V. ἐξέτι σοι G. — 8 τραυλίσαντι δὲ ψελλίζοντι V., qui g et sequentia omittit, sed habet glossam ἐκκλησιαστικόν, qua caret G. ἡλιαστικόν δὲ ἀντὶ τοῦ om. R. ἐκκλησιαστικόν dicit consueto grammaticis errore pro δικαστικόν. Conf. ad schol. Pluti v. 329. «Vid. Bæckh. OEcon. publ. Athen. vol. 1, p. 248, Schæmann. De comit. p. 69, et præfationem meam in Nubes.» HERM.

864, 13 sq. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίαις τὰ Διάσια τοῦ Διός. ἀμαξίδα δὲ πλακοῦντος εἰδῶς τί φησιν, ἢ νῦν etc. V. — 14 δὲ om. V.

865, 17 τὸ δὲ ἀχθῆσθαι ἀντὶ V., qui hæc τὸ δὲ—μάθω post ἐπέισθης collocat, et om. δηλονότι, et 18 om. δὲ.

868, 20 νήπιος γάρ ἐστιν R. V. sine a. τοῦ. Regius 2821 : Νηπίτιος ὁ μὴ φρονῶν, ἀλλ' ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι ἤτοι τοῦ φρονεῖν. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νηπίτιος γίνεσθαι καὶ τὸ νήπιος κατὰ συγκοπὴν, ὅτε ἐπὶ τοῦ ἀφρονος λέγεται.

870 in verso ordine τῶν—κρεμάμενος. τὸ ὄργανον—γράφεται R. ἀλλὰ σύ γ' αὐτός : ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένος εἶης αἰεὶ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων—γεωμετρικῶν. κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν Ald. Duplex in libris inventa fuit scriptura κρεμαστῶν et κρεμαστῶν.—24 τὸ ὄργανον R. V. κρέματα V. — 26 γράφεται om. V. τῶν κρεμαστῶν R. τῶν κρεμαστῶν V. Ald.

872, 29 ἐρεῖ Ernestius. ἔριν Ald. Ad præcedentem versum hoc scholion est in Regio : Τὸ καταρῶμαι κοινῶς μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὡς τὸ « τὴν συκῆν ὁ θεὸς οὐχ ἀπλῶς καταρῶσατο ». Ἀττικῶς δὲ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα.

873, 32 διακεχρησὶ G. διακεχρησὶ R. V. φησὶ διακεχρησὶ τοῖς χεῖλεσι Ald.

875, 35 δὲ τὴν om. R.

876, 42 ἀξιοπιστεύονται Suidas s. Ἀναπιστηρίαν : de quo verbo vide Lobeck. ad Phrynich. p. 567. ἀξιοπιστόν τι αἰεὶ Ald. — 43 ἔλαττον τοσοῦδε Suidas. ἔλαττοῦνται τόνδε Ald. — 45 καινῶν Suidas. κοινῶν Ald.

881, 53 περιέτμενον Suidas s. Σίδια. — 2 βατράχους G. Ald. ἔγλυψε G. εἰλυψε V. γλύφουσι R. Ald. et Suidas. — 5 δὲ om. R.

885 δὲ ἐμαθεῖν—μαθήσεται om. R., sed habet glossam παντὶ τρόπῳ.

889 Τὸ τοῦ χοροῦ—διαλέγονται. ἄλλως. διπλῆ—ἀναπαιστικά. ὑπόκεινται—μαχόμενοι V.—15 εἰσθεσις ἀναπαιστικῇ Hermannus. εἰς θέσιν ἀναπαιστικὴν Ald. ἐν θέσει ἀναπαιστικῇ V. διὸ καὶ Ernestius. καὶ διὰ Ald. — 16 οὐδὲ τελ., 19 πρόσωπον διαλέγεται V.

891, 35 τὰ addit V. post δὲ, om. G. Dindorfius : « Malim ταῦτα. » — 38 σῆς om. V.

907, 49 ante ὡς habet Ald. ἵνα τὴν γολὴν ἐμέσω. — 50 ψύγρας. ἢ τὸ V.

908 μηδὲν ἀρμολόμενος. ἐσχατόγηρος ἢ ὑπερίφανος R.

910, 6 τὰ (ἐμοὶ τὰ V.) παρά (περὶ V.) σου R. V. — 8 τὸ δὲ βωμολόχος ἀντὶ τοῦ, 9 παρά τὸ ἐν τῷ τοῦς λοχῶντας ἐν τοῖς βωμοῖς (τοῖς βωμοῖς λοχῶντας τὰ G.) V. Codex Regius : Οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐνεδρεύοντες καὶ τὰς θυσίας ἀρπάζοντες καὶ κατεσθίοντες βωμολόχοι ἐκαλοῦντο· λέγεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάντων κακῶν. ἐνοὶ δὲ φασὶ τὴν βωμολογίαν φλυαρίαν καὶ πολυλογίαν σημαίνειν, παρόσον ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι τινες ἀντὶ τοῦ—ἐχρῶντο.

911, 15 τὸ om. R. — 16 μ. αὐτὸν εἶναι V.

913, 20 χρυσῶ Kusterus. Legebatur χρυσοῦ μολ. καὶ R.

916, 27 ὡς om. V.

919, 35 καὶ τῶν Ἑλλ. Ald. Ruhnkenius πλανηθέντων τῶν Ἑλλήνων, ὅτε, uti scriptum in Regio. — 42 ἄρτους κραύρους Ruhnkenius, qui de hac voce dixit ad Timæum p. 168. — 46 ψηφίσματα Suidas s. Πανδελειταῖος. ψήφων ψηφίσματα Ald. — 48 Χείρωσιν Suidas (χειρωσῖα cod. Paris. A). Χείρωσιν Ald. — 50 Δυστρόπους om. V. — 52 scribendum esse φιλόδοκος monet Dindorf.

928, 3 ἐμβριμίζοντα καὶ ὑδρίζοντα V. Habet R. α. τοῦ ἐνυβρ. et glossam τὰ μειράκια. — 5 λυμαινόμενα V.

926, 6 διδάξει et τὸ δὲ Κρόνος om. R.

934, 15 ἐκθέσει Hermannus. εἰσθέσει Ald.

939, 26 φοιτᾶν ἀπαρεμφάτως Ald. — 27 ἐνλογιμωτέρω R. ἔλλογιμωτάτω Ald.

947 εἶδος σφηκός ἢ ἀθρήνη. καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελίττης συνεχῶς. ὁ δὲ—μελίττη τὴν ἀθρήνην φησὶ V. — 33 Ἀριστοφάνης R. Addit Regius 2821, ἕτεροι δὲ τὰ κοινῶς κανάρια λέγουσιν εἶναι, παρά τὸ ἀναθορεῖν ἤτοι ἀναπηρᾶν.

949, 47 ἀντισπάστου codex Reg. ἀντισπαστικῶν Ald.—1 glossam θαρροῦντες habet V., non G.

958, 14 post καλεῖται legebatur ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων ὡς ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο ὡς εὐπεποιημένον. Hermannus, ἐπεὶ αὐτὸ ἄγαν, ceteris ejectis, quæ versum ὅτ' ἐγὼ ἤνθουν exponunt. Dindorf. : « Ἐπεὶ servari potest, si sententia sic redintegretur, ἐπεὶ κατακόρως αὐτῷ ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοφάνης, ut loquitur scholiasta Pluti v. 487 » — 16 ἐπεδέχετο G.

962. Hoc scholion Hermannus eruit ex verbis scholii Aldini modo allatis.

964 V. habet ἐσπούδαζον δὲ εἰς κιθάραν μανθάνειν. — 21 τότε Ernestius. τότε μανθάνειν Ald.

965, 23 κωμήτας δὲ ὅτι τοὺς V. omittens τὸ γ. — 24 ἔλεγον Ald. — 35 γίν., τοῦτο τὸ R.

967 sic in Ald., εἶδη ἁσμάτων ἀμφοτέρα, τὸ, Παλλάδα περσέπολιν θεάν, καὶ τὸ, Τηλέπορον τι βόαμα. τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναι φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ (Reg. 2821 ἐστὶ δὲ τὸ μὲν A. τοῦ M. u.). ἔχει δὲ οὕτως

Παλλάδα περσέπολιν κληΐζω πολεμαδόκον ἀγνόν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

τὸ δὲ, Τηλέπορον τι βόημα, μὴ εὐρίσκεσθαι ὅτι ποτ' ἐστίν. ἐν γὰρ ἀποσπάσματι εὐρεῖν Ἀριστοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ φασιν αὐτὸ Κυδίδου Ἐρμιονέως, Τηλέπορον τι βόημα λύρας Ald. τὸ δὲ Κυδίδου Ἐρμιονέως, τ. τι β. λ. Reg. — 41 ἄσμ. φησιν ὡς

Ἐρ. Φρόν. V. — 44 περσέπολιν R. V. περσέπολιν Suidæ codex Paris. A s. Τηλέπορον, ubi verba Παλλάδα περσέπολιν Ἀθάναν leguntur, sed Παλλάδα abest a codd. Paris. et Leid. κληίζω R. V. πολεμοδόκον V. ἀγνήν G. — 45 δαμάσιππον om. R. V. Ad didi ex scholio Aldino. δαμνηπῶλον est apud scholiastam Aristidis vol. 3, p. 538, δαμόπωλον apud Tzetam Hist. 1, 683. Iidem finem hujus versus initiumque sequentis addunt αἴστον παρθένον. Suspectum tamen est αἴστον quum propter se ipsum tum propter unius dactyli defectum. Ceterum Lamprocli an Stesichoro hi versus tribuendi sint in medio relinquit scholiasta Aristidis, Stesichorum confidenter nominat Tzetza, qui sua ex scholiasta Aristidis sumpsit. DIND. — 46 ἡ τῆλ. R. βόημα V. — 47 πότε ἐστίν V. — 48 ἀριστοφα R. ἀριστοφάνους V. Fragmentum codicis dicit in bibliotheca Alexandrina ab Aristophane grammatico repertum. — 49 Κυδίου Bernhardyus apud Buttmann. ad Platon. Dialog. ed. novæ Heindorf. vol. 1, p. 67. Κυδίδου R. V. — 3 legebatur περσέπολιν δεινήν θεὸν ἐγρεκῦδοιμον ποτικληίζω. Verba δεινήν θεὸν ἐγρεκῦδοιμον memoria errore aliunde sunt illata. δεινήν, ἐγρεκῦδοιμον Minervam vocat Hesiod. Theog. 925. Verbi autem ποτικληίζω syllabæ ποτι ortæ sunt ex præcedenti περσέπολιν. Aristophanes autem quod Παλλάδα περσέπολιν δεινάν scripsit, δεινάν, usitatum illud Palladis epitheton, versus explendi causa adjecit. Omisit qui hunc locum imitatur Dio Chrys. vol. 1, p. 427: καὶ νῦν ἐπὶ ταῦταις ταῖς ἐλπίσιν οἰκεῖτε τὴν πόλιν καὶ τοὺς υἰείας παρασκευάζετε, ὡς δυνατοὺς ἐσομένους χρῆσθαι τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς δημοσίοις πράγμασιν, ὅταν ἰκανῶς καθαρίσωσιν ἢ Παλλάδα περσέπολιν, ἢ τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν, ubi Παλλάδα περσέπολιν Ἀθηνᾶν legitur, Ἀθηνᾶν ab interprete illato, ut in loco Suidæ s. Τηλέπορον. Contra de verbis τηλέπορον τι βόαιμα λύρας, Aristophanes omisit incommodum metro vocabulum λύρας DIND. — 6 Κυδίδου legebatur. 969 Ald. κάμφειν: ἀντὶ τοῦ εἰ κακοηθεύσοιτο-κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ὥδην ἀνενέγκοιτο, ὅσον κατασχόντων τῷ μαλθακῷ τῆς φωνῆς. — 13 προενέγκοιτο Suidas s. Βωμολογεύσαιτο. προσενέγκοιτο R. V. 971, 16 scribebatur Μιτυλ. V. Μιτυλληναῖος. — 17 παρὰ Παναθηναίος V. Παναθήναια Ald. et Suidas s. Φρῦνις. — 30 fieri potest ut ex Suida intulerit Musurus. DIND. — 24 Ἀριστοκλείδῃ Suidas. Ἀριστοκλείτω Ald. σχεδίους ἔοικεν Suidas s. Φρῦνις et sub Σχέδιον, ubi ταῦτα δὲ σχεδίους ἔοικε tanquam Aristophanis verba afferuntur. Conf. Kuster. ad schol. Ran. 78. — 25 οὐκ ἂν ἐσιώπων, 27 κατακλάσας Suidas, qui ἔθος—ψυχρός omittit. Codex Reg. κωμωδεῖται δὲ ὅτι πρῶτος τὴν ἀρχαίαν

κωμωδίαν ἐκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ πᾶν ἄμουσος καὶ ψυχρός. — 28 Ἀριστοκράτης. Valckenarius apud Burgesium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστόξενος. Burgesius ipse Φερεκράτης: quod probabilius. Phrynus memoratur in fragmento Pherecratis ex Chirone apud Plut. Moral. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. DIND.

973, 34 εὐκόσμως V. et Suidas s. Ἐν παιδοτρύβου. εὐκοσμίως Ald.

975, 42 αὐτῶν R. V. — 43 τοὺς ἐραστάς V., non G.

980 glossam μαυλιζων habet R. Thomæ M. scholion ex cod. Paris. ap. Ducang. Gloss. p. 890: Ἐκιδίδου ἐαυτὸν εἰς λαγνείαν, καὶ προαγωγὴν τὴν καὶ μαυλιστριαν, ποιῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ σχημάτων τινῶν.

981, 3 ἀντὶ τὴν R. ἀ. τοῦ τὴν V. — 4 ἔτεμον Ald. δὲ om. R. V. Addit Ald. φησὶ διὰ τὴν κεφαλὴν, quæ in V. sic scripta sunt, φησὶ δὲ τὴν κεφαλὴν, ἔχουν τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλωδῆς.

983, 7 τουτέστι κίχλας. ἔτεροι δὲ V.

984, 10 τοὺς κρωθάνους Ald. — 14 sq. τὰ λεγόμενα Διάσια ταῦτα καὶ Διυπόλεια (Διυπόλεια V.) R. V. — 16 δὲ om. R. τὸ δὲ τεττίγων ὅτι (adde ἀρχαῖον) τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν τουτέστι κρωθῦλους· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ V. — 18 τοῦ φαίνεσθαι G. διὰ τὸ φαίνεσθαι R. V.

985, 24 Κυκίδης διθυράμβων π. V. Hinc corrigit Dindorfius Photium p. 160, 19, Κηδίδης: διθυραμβοποιητῆς ἀρχαῖος. — 30 Διυπόλεια Suidas s. Βουφόνια. Διονυσίου Ald. — 32. Βουφόνια ἑορτὴ R. Διυπόλοις V. — 33 φησὶ R. V. — 34 sq. καὶ τούτου—τυθέντα ex R.; prima tantum verba καὶ τούτου χάριν βοῦν θύουσιν habet V. — 36 Θαύλωνα Suidas s. Βουφόνια et Θαύλων. Βαύλωνα Ald. In scholio Regii codicis βουφόνια ἑορτὴ πολυτελής vocantur.

986 omittitur videntur R. V. — 39 τροπωσ. Regius, Ald.

988, 48 post ἀσπίδα pergīt V., τὸ ἐξῆς τὴν ἀσπίδα τῆς Τριτογενείας. καὶ (scr. ὡς) ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιθηφορούντων αὐτῶν, δέον περικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. unde Dindorf. correxit vulgatum διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι.

994, 19 addebatur ἕπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ, e proximo scholio illatum.

995, 21 πληρῶσαι V. Deinde γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν. Ald. — 28 sqq. Moschopuli scholion editum a Creuzero ad Plotin. De pulcritudine p. 370.

997, 41 γὰρ om. R., qui 45 habet glossam ἐκπέσης, et 50 τοῦ πατρός.

1001, 2 sq. καὶ τάχα—Τριφάλῃτι om. R. προκέφαλοι Suidas. προσκέφαλοι V. — 3 Γεωργίος φησὶ καὶ Suidas. — 4 Δήμιψ V. Δήμιος G. om. Suidas s.

Υώδεις. — 5 εἰς Ἰπποκράτους (Ἰπποκράτου G.) V. εἰς Ἰπποκράτους Suidas ibid. τε om. Suidas s. Ἐμβόλιμοι et Υώδεις. δὲ Suid. ed. Mediol. s. Τοῖς Ἰπποκράτους. πόδας G. pro παιδες. ἐκβολίμοι L. Dindorf. in Thesaurο Stephani s. Ἐμβόλιμος. Legebatur ἐμβόλιμοι. — 6 βληχῆτά V. βληχῆτά Suidas s. Βληχῆ. κοῦδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου Kusterus et Bentleius. καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου V. Ald. et Suidas s. Βληχῆ et Τοῖς Ἰπποκράτους: nam s. Ἐμβόλιμοι et Υώδεις hæc verba omisit. Fritzschi probante Bergkio κοῦδαμῶς τοῦ σοῦ τρόπου. Vide Meinek. Com. I, p. 477-79. — 8 καὶ Δημ. V. In Regio post hæc nomina, διεβάλλοντο εἰς ἀπαλότητα καὶ φρενῶν ἐλαφρίαν. — 9 τὸ δὲ κλιτομάμμαν (βλιτομάμμαν G.) ἀντὶ τοῦ μωρόν. καὶ γὰρ τὸ κλιτὸν V. βλιτόν G. 1003, 16 τοῦ τριβόλου. καὶ ἐκτραπέλου R. V. — 17 σκληρά V. ὀγκηρά G. καὶ ἀπόβλητα post σκληρά ponit R. Regius, Trib., ἥτοι ἐπιτριβοῦσας λέξεις τοὺς τῶ λέγοντι αὐτάς πλησιάζοντας. 1005, 36 αἱ addidit Hermannus. — 39 κέρριμον. Vide Meursii Lect. Att. 4, 6. Kust. — 40 μορία δὲ κ. λ. V. ἢ om. R. — 41 δένδρα Suidas s. Μορία (in codd.: δένδρα in ed. Mediol.). δένδρον Ald. — 42 ἀσκομένοι R. V., non G. — 48 δένδρεσι κατάκομον Regius. 1007, 1 εἰδ. β. om. R. — 2, 3 est etiam in Reg. — 4 ὁμοίως καὶ ἡ ἀπραγμα. V. — 5 sq. ἡ ἀπραγμοσύνη ἀντὶ τοῦ οὐ (οὐ om. V.) πολυπράγμων ἦν R. V. — 6 τὸ δὲ ψιθυρίζει, ἀντὶ τοῦ om. R. V. — 7 ἡρέμα V. Ald. — 8 προλαλεῖ V. 1013, 19 σωφροσύνης ζῦμβολον. οἶον μὴ φλυαρολογεῖν Ald. — 20 τὸ δὲ et μεγάλην om. V. τρυφήν Ruhnkenius. Libri τρυφήν. 1017, 27, οἶον V. 1022, 32 sq. οὗτος ὡς κιναιδὸς καὶ εὐμορφος καὶ θηλυμανῆς κωμωδεῖται. δεύτερος δὲ Ald. κωμωδεῖται post εὐμορφίαν ponunt R. et Suidas s. Ἀντιμάχου. — 34 Ψαδάκος Ald. Correctum ex Suida, qui Ψεκάδος. Conf. schol. Acharn. 1150 — 36 τάχα — εὐμόρφω, additamentum ineptum, quod om. Suidas. Addidi δ. DIND. Reg. οὗτος ἱστοριογράφος ἦν ὡς φασὶ ποιητής. 1033 Ὁ δίκαιος δηλ. om. G. δηλονότι om. V. 1038 ἤττων λόγος (hoc om. V.) ἀντὶ τοῦ ἄδικος, ἡ ποιῶ (καὶ ποιῶν V.) αὐτοὺς ἤττηθῆναι R. V. 1040, 11 λαχόντα Hermannus. 1042, 17 αὐτῶν V., qui ἐλέγξω αὐτόν om. 1047, 21 Τὸ μέσον λαβῶν σε ἀφυκτον ἔγω R. Τὸ ἐξῆς λαβῶν σε ἀφυκτον ἔγω V. — 22 ἡ δὲ μεταφορά V. λαμβάνει δὲ τὴν μεταφορὰν G. 1050, 28 καταδοῦναι δωρεάν τῶ V. — 29 φασιν om. V. — 30 sq. in V. est οἱ δὲ φασὶ τὴν Ἀθηναίων

χαρίσασθαι τῶ Ἡρακλεῖ θερμὰ λουτρά, ὡς Πείσ. Regius ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶν, τῶ δ' ἐν omittens, et ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδοθῆναι τῶ Ἡρακλεῖ θερμὰ ὕδατα dicit. Ἡρα nominatur ab schol. Soph. Trach. 633. ἐξανῆκεν Ernestius.

1053 Ὡς τὰ αὐτὰ V., qui τῶν εὐγ. δ. om. — 39 ὅτι τὸ ἄνω R. et ἔστιν om. cum G.

1063, 43, 44 τινές — μάχαιραν infra post ἀπαλέξεν τὰ θηρία habet V. paullo aliter expressa, Ἄλλως. ἐν τοῖς ἐν Πελία ἄθλοις διὰ τὴν σωφροσύνην ἔλαβεν ἡφαιστότευκτον μάχαιραν ὁ Πηλεὺς. Valckenarius ἐν τῶ ἐπὶ Πελία. De omnibus his fabulis videndi Apollodorus p. 255 seq. et Heynius ad eum p. 785, schol. Apollonii ad 1, 224, Verheyk. ad Anton. Liber. p. 257, Suidas in Ἀταλάντῃ. HERM. — 2 πρᾶ R. πατέρα jam conjecerat Valckenar. ad Callimachi fr. p. 114. πατρίδα Ald. — 3 Φθίαν libri. — 4 καθαιρεῖται R. — 7 Ἰολκὸν R. ἰαολκὸν V. Recte Regius. — 12 ἐβουλήθη V. — 13 τὴν om. R. — 14 ἀπαλλάξεν V. De μάχαιρα addit Regius, δι' ἧς καὶ τοὺς Λαπίθας κατεπολέμησε.

1065, 23 διαίσεις V.

1068 om. R. V. — 30 γεννωμένους Regius, qui hæc pluribus verbis narrat. — 33 ἐνέθηκεν Ernestius. — 34 addit Ald. ἄλλως. ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γυνῶναι βουλομένη εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίος φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφραρέντων, ἀγανακτήσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλείῳ ἐρασταίς φησιν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεσσαλίας φησὶ Χεῖριωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρον βουλομένον τὸν Πηλέα ἐνδοξόν γενέσθαι, μεταπέμψαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα, τοῦ Μυρμηδόνοσ, καὶ λόγους διασπεῖραι ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῶ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἤξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξείσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη. Quæ Musurus ex scholiis Apoll. Rh. 4, 816, intulit uno alterove verbo mutato.

1070 Regius cod. τὸ μὲν χρόνος παρελιηπται ἀντὶ τοῦ μωρός· τὸ δὲ ἵππος ἀντὶ τοῦ μέγας, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ « ἵππομανῆς Αἴας » ὁ μεγάλως μανείσ.

1072 λείπει om. V. Glossema prius ad ἀνεστίν, alterum ad μέλλεις ἀποστειρεῖσθαι refertur. τὸ ἐὰν σωφρ. V.

1075 τοῦτο καλεῖται ἀπ. V.

1083, 2 ἄλῶντας R. V. non G. — 3 ἠκίζοντο V. Ald. et Suidas s. Ραφανίς. recte R. καθίσαν εἰς, 4 τούτων Ald. et Suidas. Iidem θερμὴν τέφραν. λεπτήν τέφραν R. V., errore veteris librarii, qui in memoria habuisse videtur v. 178, καταπάσας λε-

πτὴν τέφραν. — 5 addit V. ὅτι καὶ παρεπιπυκνῶνται ἐπιπραττομένοις (scr. ἐπιπαττόμενοι) εἰς τὸν πρωκτόν.

1084 R. hæc tantum habet τοῦ εἶναι εὐρύπρωκτος.

085, 11, sq. τὸ μέντοι ἑβδομον καὶ ἐνδέκατον τρίμετρα καὶ τὸ δέκατον πενθημιμερές Ald. Correxuit Hermannus. Octavum versum dicit καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει, undecimum καὶ τουτονὶ γοῦν οἷδ' ἐγὼ κάκεινονί, decimum τοὺς εὐρύπρωκτους. Nam sic versus sunt descripti in Ald.

1087, 18 εἰς τοῦτο om. V. λείπει ἢ εἰς, ἵνα ἢ εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἔλλειψις ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῆς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι Ald. νικηθῆς ἐμοί R., εὐρ. εἶναι R.

1091, 24 ἐπειδὴ, 25 καὶ διὰ ποικ. V.

1103, 29 φησὶν om. R. — 31 ἀχθεσθαι σὺν αὐτῷ V.

1107 γὰρ κολαζόμενοι παιδεύονται V. Ceterum κόλαζε, non δίδασκε lemma præfigendum erat.

1108, 45 ὀξύνεις, ἣν εὐστομον ποιήσεις Ald. — 46 φημὲν V., om. Suidas s. Στομώσης, ex quo ἀντὶ τοῦ additum. — 47 sqq. μαχαιρῶν. τὸ ἡμέτερον μέρος τῆς γνάθου. τουτέστι δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ δικηδίοις V. — 49 post δικηδίοις addit R. ἀντὶ τοῦ δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας.

1111 παρέλκει τὸ ἀμέλει. πάντως δὲ τοὺς πεπαιδευμένους δεξιούς ἔλεγον V.

1115, 2, τὸ ἐπίρρημα τῆς παραβάσεως Ald. Postrema delevit Hermannus. — 10-12 in V. est ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ οἱ χριταί. Ὁμηρος, μητέρα δῆτοι θυμὸς ἐποτρύνει, ἀντὶ τοῦ ἢ μήτηρ. — 12 ἦτοι R. pro εἴ οἱ. Apud Homerum est ἐφορμάται.

1119, 20-22 est recentioris grammatici annotatio, quem vitiosa decepit scriptura τεκούσας, de qua in annotatione ad hunc versum dixi. DIND. — 22 ἐστὶν εὐχερὲς Aldina: quæ infra in ea pagina, quæ v. 1381-1411 Br. continet, fragmentum habet scholii in vulgatis edd. omissum. Id sic scriptum est: τεκούσας καὶ φυλάττει ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῆς ἀμπελου· λίαν γὰρ ἐστὶν εὐχερὲς βεῖν ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο. Inde βεῖν addidimus; quod de fructibus dicitur. Postrema verba e scholio ad v. 1114 petita sunt. HERM. Mirum est quod de editione Aldina narrat Hermannus. Neque enim in meo neque in quinque aliis quæ inspicere licuit editionis Aldinæ exemplaribus ullum alterius quod Hermannus dicit scholii vestigium vidi. Judicet igitur de hac re qui F. A. Wolfii exemplar Aldinum possidet, quo usus est Hermannus quum scholia ederet. Illud autem εὐχερὲς βεῖν, quod etiam Schneidero fraudem fecit ad Theophrast. vol. 3,

p. 398, ex εὐχερεῖς esse corruptum docet codicis Veneti scriptura. DIND. In numero exemplorum quæ Dindorfius inspexit si non est illud quod ego possideo, olim J. M. Gesneri et postea L. Kulenkampii, septimum accedit. Quare suspicor in illo Wolfii exemplo casu servatum esse folium, cui damnato typographus aliud substituit. Eo modo etiam Theocriti exemplaria Aldina differunt, de quibus v. Reiskii præfat. p. vi, et Euripides J. Lascaris, de quo dictum in Wolfii Analectis litt. vol. I, p. 472 seqq. HERMANN. ἀχμὸν et τὸ δὲ et ἀντὶ τοῦ om. R.

1125, 27 ἐπειδὴ γὰρ V. ἐπειδὴν γὰρ — γένηται R.

1130, 35 διαβάλλεται R. et 37 om. φησιν. — 38 τότε Suidas. πρότερον V. οὐ θαμὰ V. οὐδαμᾶ Suidas.

1131, 50 εἴσεσις et εἰσι γὰρ R. — 51 δὲ om.

V. — 52 ἡρίθμου τὰς ἡμέρας Ἀθ., 1 ἕως 1 τρίτης, 2 ἡμεῖς κα V. δεκάτην Dindorfius ex scholio inferiore. ἐνάτην Ald. ἐνάτην V. ἐνάτην R. G. φθίνοντος om. V. — 3 αὐτὸς φησὶν R. ἐνάτην Dindorfius indidem. Legebatur ὀγδόην. — 4 legebatur δευτέραν καὶ εἰκάδα. Dindorfius: «Scribendum δευτέραν εἰκάδα καὶ ἐν. Est hoc alius scholii initium. Δευτέραν εἰκάδα idem significat quod τὴν εἰκοστήν δευτέραν. Similiter et supra et infra aliquoties: nisi his locis omnibus notæ numerales κα' κβ' sunt restituendæ.» — 8 τὴν λ V. — 9 quæ post ἐνην τε καὶ sequuntur in R. legi non possunt. In Θ. et Regio sæpe memorato 2821 scholion hoc est, οἱ Ἀττικοὶ οὕτω διήρουν τὸν μῆνα, πρώτη Ἰσταμένου, δευτέρα Ἰσταμένου μέχρι τὸν δέκα. εἶτα μία ἐπιδέκα, δύο ἐπιδέκα μέχρι τῆς ἐνεαδεκάτης. τὴν δὲ εἰκοστήν ἔλεγον μεγάλην εἰκάδα. εἶτα ἀναποδίζοντες τὸν ἀριθμὸν τὴν μὲν κα δεκάτην ἔλεγον φθείνοντος (φθίν. Reg.), τὴν δὲ εἰκοστήν δευτέραν θ', τὴν δὲ κγ' η. καὶ καθεξῆς οὕτω τὸ φθείνοντος περιτιθέντες (προστιθέντες μέχρι καὶ τῶν λ'. ἐνην δὲ καὶ νέαν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐφεξῆς μηνὸς ἐκάλου Reg., qui hic finit scholion) ἤγουν ζ' ε' δ' καὶ τρίτη καὶ β' ἤγουν κβ'. εἶτα τὴν τριακοστήν ἐνην καὶ νέαν ἔλεγον, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ τέλος τε καὶ ἀρχὴ ἐκ τῆς σελήνης ἀριθμούμενος μὴν ἔχει. τὴν κα' ι, τὴν κβ' θ', τὴν κγ' η', τὴν κδ' ζ', τὴν κε' ε', τὴν κς' δ', τὴν κζ' γ', τὴν κθ' β' καὶ τριακοστήν ἐνην καὶ νέαν. Lexicon rhetor. in Dobræi appendice ad Photium p. 668 confert Dindorf. — 17 post ἡγησαμένου Hermannus posuit quæ in fine proximi scholii leguntur ὥστε ἢ μὲν — τετράς λέγεται. — 19 idem «fortasse ἐπακτέον» — 27 ταύτην δὲ Hermannus. Vide Harpocrat. s. Ἐνη καὶ νέα.

1134, 41 ὑπερόρους R. V. Ald. et Suidas s. Ἐνη καὶ νέα. Correctum in editione Londinensi Thesauri Steph. p. 6957. ὑπερημέρους Ernestius

φασιν V. ὄρων Suidas. ὡς ὄρων Ald. quæ om. V. In R. literæ evanuerunt inter φησὶ ἐννην positæ. — 42 δὲ om. R. καὶ R. Suidas. καὶ V. ζ' posuit Dindorfius. — 43-46 om. Suidas, qui 47 τὰς γὰρ, 48 διήρουν Ἀθηναῖοι, 49 ἀπαριθμοῦντες, 50 ἄχρι τῆς ἰβ', 51 τὴν δὲ καὶ ὑστέραν δεκάδα. Ald. δεκάδα. Dindorfius: «Corrigo ὑστέραν εἰκάδα. Sic vicesimum primum mensis diem vocari dicit, oppositam cogitans τὴν μεγάλην εἰκάδα, quo nomine vicesimum diem esse appellatum traditur in scholio superiore l. 24 et Florentino in annotatione ad l. 9 posito.» — 52 μετ' αὐτὴν Suidas. μετὰ ταύτην Ald. — 53 τε om. Suidas.

1136, 54 δεκάτας V. et Suidas s. Πρυτανεῖον. δεκάδας R. Ald. Conf. Polluc. 8, 38. — 1 καταβάλλοντες (hoc accentu) G. ἀποβάλλοντες R. πρυτανεῖον Suidas. Legebatur πρυτανεῖον. — 2 πρυτανεῖα δὲ om. V., qui τὰ νῦν καλ. (λεγόμενα G.) — σπόρτουλα in principio scholii collocat. «Aliud erant apud Romanos sportulæ, et aliud πρυτανεῖα apud Athenienses: quæ proinde male scholiastes hic confundit. Nam sportulæ apud Romanos iudiciis cedebant: πρυτανεῖα vero apud Athenienses ad fiscum sive ærarium redibant. Vide præter alios Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocrat. p. 252 et nos ad v. 1182, ubi rem hanc clarius exponimus. KUST. Vid. Casaubon. ad Athen. vol. 3, p. 395 ed. Schweigh., Schneiderrum ad Xenoph. De republ. Athen. p. 107, Buttmanum in Bibliotheca critica quæ Hildesie: edebatur, a. 1821, fasc. 5, p. 394. Addit Ald. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργυρίον τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφοτέροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. Ἄλλως. δίκας, ἐκταγὰς αὐταὶ γὰρ εἰς τὸ πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τι θησαυροφυλάκιον. Priora μέμνηται — ὁ διώκων illata ex Harpocrate s. Πρυτανεῖα. DIND. Posteriora δίκας — θησ. sunt in Regio codice.

1142, 4 ὀλίγον ἤττον φρ. R. V. — 6 ὅς περιεγ. V.

1147 θαυμαστῇ Junt.

1150, 26 ἀποστερήσεις R.

1154, 28 καὶ addidit Dindorf. — 37 καὶ ἀντιστάσου Hermannus. ἀντισταστικοῦ Ald. — 43 legebatur τῷ ἰς', quod falsum est. Scholiastes videtur legisse ut nos emendavimus, ἀπιθί σοι λαβών. Atque ita hæc verba eodem metro sunt, quo illa, αἶε σοῦ πατρός, in quibus scholiastes primam in αἶε corripuit. HERM. Fallitur. In Regio scriptum ἀπιθί σὺ λαβών, respondens sedecimo ὄδ' ἐκεῖνος ἀνήρ, cum hac explicatione: τὸ γὰρ θι κοινή ἐστι συλλαβή, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου. γρῶνται δὲ ταῖς τοιαύταις κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ ἰαμβογράφοι

ἐν μόνοις δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ἐν ἰαμβικοῖς δὲ οὐδαμῶς. — 44 ταῦτα ἐκ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους V., qui 45-49 ἐπιφέρει-βράν omittit. — 46 ἢ τις Hermannus. Scribebatur ἦτις. ἐν om. R. — 48 τὰρα Hermannus. γὰρ ἄρα Ald. — 50 ὑπέρτονον δὲ om. V.

1156 Victorianum scholion Thomæ M. tribuitur apud Ducangium Gloss. s. Κεφάλαιον.

1160 παρὰ τὰ εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μοι στομῶσεις αὐτόν. ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης V. — 6 ἀκολ. τὸ R. — 7 αὐτόν ἐπὶ μὲν θάτερα οἶαν δικιδίους Ald.

1161 V. τὸ δὲ πρόβολος προστ.

1163, 13 προενεγκτέον V. προσνεκτέον R. προσνεγκτέον Ald. — 16 Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν Suidas s. Λυσανίας. Ζεῦ ἄνοτος ἄγοιτο Ald. — 17 κατ' Ἀτρεΐδαν Bentleius. Legebatur καὶ Ἀτρεΐδαν. Hermannus τὸν Ἄτρ.

1170, 22 ἰὸ ἰὸ R. ἰὼ καὶ τὸ ἰὼ Harlei. 5. καὶ τὸ ἰὼ καὶ τὸ ἰὼ ἐνταῦθα ἐπὶ γ. λαμβάνεται: τὸ δὲ ἰὼ ἐπὶ γ. λαμβανόμενον περισπ. Reg. — 23 εἰ πρὸς ἀναφώνησιν R.

1171 Ὡς om. V. ὠγριάσαντα V.

1172 εἰς, ἐν ἢ om. R.

1174, 30-37 εἰώθασι — λέγειν τί λέγεις σύ; καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. ἀκριβῶς πάνυ. πλεονάζει R. τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν — λέγειν τί, καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. τὸ δὲ ἀπεργνῶς ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἀκριβῶς πάνυ. τὸ δὲ ἐπανθεῖ ἀντὶ τοῦ πλεονάζει, ἀκμάζει V. — 32 τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν κἀνὰ χεῖρα Suidas s. Τί λέγεις σύ, omisso ἐχρήσατο.

1176, 38 κακοῦργον Suidas l. c. et s. Βλέπος. τὸ om. R. V. — 39 οἱ γὰρ Ἀθ. διαβάλλονται ἐπὶ ἀναιδείᾳ V. Apud Suidam (s. Βλέπος) οἱ γὰρ Ἀ. ἐ. ἀ. διεβάλλοντο. — 40 τὸ δὲ — λέξεως in scholio v.

1179 post ὁμολογουμένῳ habet V. Addit Ald. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικούς ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἰκανοῦς εἶναι λέγειν. Apud Suidam (s. Τί λέγεις σύ) τοὺς γὰρ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ δραστικοῦς εἶναι διεβάλλον.

1179, 44 post ὁμολογουμένῳ addit V. τὸ δὲ γ. πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως (ex superiore scholio) ἐννην τε καὶ νέαν. — 45-50 Ald. δύο. ὅτι οὐ δυνατόν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι· καὶ δείκνυσιν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἐννη, τὸ δὲ τῆς νομηνιας ἢ νέα. Ἄλλως. παίζει ἐνταῦθα ἐρωτῶν, ἐννη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα; ὥσπερ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρυάϊνα καὶ ἀλεκτρυῶν. ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ἐννη καὶ νέα. ἢ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχὴ τέ ἐστι τῶν ἐπιλοιπῶν καὶ νέα. ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὐξήσιν· et ad v. 1189, εἰς δύο ἡμέρας: ἐγγχειρεῖ λέγειν ὅτι οὐκ ἐστὶ μία ἡμέρα ἐννη καὶ νέα, ἀλλ' ἐστὶ δύο· ἐννη μὲν ἢ λ', νέα δὲ ἢ νομηνια. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην ἔχῃ τὴν τριακοστὴν ὄλην

εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποτομία ζημιω-
θῆ. ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ
δήμῳ. οὐ γέρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σό-
λωνος (c. 25) παραθέσθαι. « συνιδὸν γάρ, φησι, τοῦ
μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης
οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτε ἀνίσχοντι συμ-
φερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ κα-
ταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν
μὲν ἔταξε ταύτην ἔννη καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ
συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν
ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς
ἔοικεν, ὁρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου·

τὴν δ' ἐφεστῆς ἡμέραν νομηνηίαν ἐκάλεσεν· τὰς ἀπ' εἰ-
κάδος οὐ προστιθεῖς, ἀλλ' ἀφαιρῶν, καὶ ἀναλύων, ὥσ-
περ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἡρί-
θμησεν. » Plutarchi locum quemadmodum hic de
suo adjecit Musurus, ita priori scholio post αὐ-
ξησην hæc addidit Francinus in ed. Junt. Πλάτων
(scrib. Πλούταρχος) περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανεῖσθαι
(p. 827), τὴν δὲ τράπεζαν ἢ καλὴ Αὐλῆς, ἢ Τένεδος
ἀντικισμῆσαι τοῖς κεραμέοις καθαρωτέροις οὔσι τῶν
ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, ὥσπερ
οὐ καθ' ἡμέραν ἐπιρρυπαίνοντος τὴν πολυτέλειαν· οὐδὲ
ἀναμνήσαι τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνιας, ἣν ἱερω-
τάτην ἡμερῶν οὖσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ

καὶ στόγιον. — 46 αὐ R. pro οὕτως. — 47 τῆ λ, 48
τὴν λ, 49 αὐτῷ V. ἐν αὐτῷ R. Codex Regius: « Ὅτι
εἰ καὶ ἀλλαγῶ διὰ β' νν εὐρηται τὸ ἔννη, ἀλλ' ἐναυθα
πανταχοῦ ὁ Ἀριστοφάνης δι' ἑνὸς ν τῆ ἔννη χρῆται.
φυσικῶς γὰρ δι' ἑνὸς ν ὀφείλει γράφεσθαι καὶ δασύ-
νεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐν γίνεται. αἰολικῶς δὲ διπλασιά-
ζεται τὸ ν καὶ ψιλοῦται.

1181, 51 ἄπερ ἂν R. — 4 τῆς μιᾶς εἰσι τὰ G. —
5 ἀλλὰ om. G. τῆς om. R. V.

1184, 10 πρότην Reizius. τριακοστὴν πρότην Ald.

1189 δίκαις κλήσιν δηλονότι V. καλεῖται G.

1191, 20 αἱ καταβολαὶ V. et Suidas s. Θέσεις.
αἱ δίκαι καὶ αἱ μεταβολαὶ Ald. In R. literæ super-
sunt ταβολαί, præcedentes evanuerunt. — 21
ἄπερ Ald. ἄπερ Suidæ ed. Mediol. — 22 δραγμῆ
R., in quo evanuerunt verba τῆς δίκης. ἐδίδοτο γάρ.
Ald. Ἄλλως. θέσεις τὰ δικαστήρια, παρὰ τὸ τοὺς
δικαζομένους δραγμῆν τῷ δημοσίῳ δίδοναι. « Confu-
dit cum parastasei. » Вокснн. De œcon. civ.
Athen. vol. 1, p. 372.

1192 glossam οἱ ἐναγόμενοι habet R., οἱ ἐναγόμε-
νοι καὶ κατηγορούμενοι V. — 24 συνειδοῖεν Din-
dorfius. Legebatur συνίδοιεν. — 29 μιᾶς ὅτε πα-
ραστ., 30 καταλυθῶσιν V. — 31 οὖν om. V. αὐτοῖς
ἢ τριακοστῆ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλήσει
συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικά-
ζοντο Ald.

1195 ἀπαιτούμενοι V.

1196 Ald. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νομηνηίᾳ.

1197. R. V. inferius habent glossam οἱ ἀρχον-
τες. — 38 δὲ om. V. — 39 ὑπὸ Ernestius. ἀπὸ V.
Ald. δικαζόντων V.

1198 καταβαλεῖν Dindorfius. Vide ad schol.

1199. καταβάλλειν Ald. — 45 ἀπὸ τοῦ Ald. Cor-
rectum ex scholio v. 1200. — 47 προλαμβάνοντες
καὶ προσεθίοντες Ald. τὰ om. V. — 50 τῶν προ-
σφαγίων Suidas.

1199, 5 addit Ald. οὐκέτι γὰρ οἰδοται αὐτοῖς ἢ
σκέψις ἢ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθύς ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν ὀρ-
μῶσι.

1200, 6 προὔθενθυσαν δὲ προελ. V. προελιμβεύ-
σαντο, προελιχεύσαντο Ald. — 7 ὑπὸ τοῦ Ald. ἀπὸ
τοῦ V. ἢ additum ex Suida. — 8 προὔθ. εἰς (hoc om.
Ald.) ἡμ. μ. R. om. V. et Suidas.

1201, 11 θεατὰς Suidas s. Νενημένην. Legeba-
tur δανειστάς.

1205, 21 νοῆσαι V. νῆσαι G. et Suidæ editio
Mediol.

1206, 24-26 τοῦτό μοι εἰποῦσι (εἰπωσι G.) καὶ οἱ
φίλοι καὶ οἱ δημόται, τὸ ὧ μάκαρ ὧ Στρεψιάδες. ὡς δὲ
ἀγροικὸς ἐσφάλη περὶ τὴν κλίσιν· ἔδει γὰρ — ἀναλογίαν
V. Στρεψιάδῃ μὲν ἢ κλητικῇ· ἀλλ' ἵνα παῖξῃ εἰς τὸ ὄνο-
μα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν καὶ ὡς ἀγροικὸς ἐπταῖσεν
Ald. — 31 ἐπίτριτον τρίτον Hermannus. Aberat
τρίτον. — 36 τρίτου addidit Reizius. — 40 sq.
ἱαμβικὴν τρίμετρον ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόγματιν
Ald. Correxerit Reizius. Triplicem rationem distin-
guendorum versuum commemorat scholiastes:
primam, ut vulgo,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες,
ἦνίξ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,

alteram,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες, ἦ-
νίξ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,

tertiam,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες, ἦνίξ' ἂν σὺ νικᾷς
λέγων τὰς δίκας. HERM.

1214, 3 αὐτῷ, 4 τὸ R. — 5 φασίν V., non G.
9 ὁ γὰρ δανείσας et 10 τὸ om. V. βίπτειν R. — 12
οὔτε γὰρ V.

1216, 16 ἀπαναισχυντῆσαι R. et Suidas s. Ἀπε-
ρρυθῆσθαι. ἀπαναισχυντῆσαι G. ἀναισχυντῆσαι V.
Ald.

1218 μαρτυρήσοντα φησὶν ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δι-
καστήριον R.

1219, 24 Dindorfius addidit αὐτοῦ.

1222 ὑπερβατόν. καλοῦμαι — νέαν. ἔστι δὲ ἀπὸ
κοινοῦ καλοῦμαι R. ὑπερβατόν. ἀλλὰ — νέαν. τοῦτο
δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον V. Codex Reg. τὸ κα-
λοῦμαι παθητικῶς. οὐκ ἔστιν ἀπτικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεογῆ

τικῶν λαμβανόμενον, ἀλλὰ δικαστικῆ λέξις ἐστίν, ὡς δηλοῖ τὸ παρόν.

1223, 30 ἢ περὶ R. γάρην, ἐν ᾗ Ἄττ. V.

1225 codex Reg.: Ψαρός, ἢ ὁ ποικίλος κατὰ τοὺς ψᾶρας, ἢ ὁ ταχύς ἀπὸ τοῦ ψαύειν τῆς αὔρας· ψαυρός ὁ ψαρός· οἶνει ὁ ψαύων καὶ πλησιάζων ἦτοι ἰσοδυναμῶν τῷ τάχει ταῖς αὔραις τοῦ ἀέρος.

1229 glossam τὸν ἀήττητον habet R., τὸν μηδὲν καταβαλόντα V. Suidas, Ἀκατάβλητον: ἀήττητον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τουτέστι τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Ex his correxi quod legebatur τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Qui τὸν μηδὲν καταβάλλοντα interpretatus est grammaticus, eo sensu dictum accepit quo τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα λόγον dixit Aristophanes v. 245. DIND.

1233, 50 μεθερμηνευτέον Hermannus. Recte Regius: ἴνα: ὅπου. τὸ ἴνα μεθερμηνευτικόν ἐστὶ τοῦ ταῦτα (versu praeced.).

1135, 51 ζημιωθῆναι R. — 53 οὗτω γὰρ V.

1237, 4 κεράμω ἢ ἀσκού V. Genitivum ἀσκού ponit Suidas s. Ἄσκι. — 5 οἱ (sic) σηχόμενοι — (13) τρίπονται habet Θ. — 6 ἄμα καὶ R. Ald. ἄμα δὲ καὶ Suidas, qui βρέχομεν. — 8 αὐτὸν διαβάλλει Θ. — 9 ματτόμενα V. γίνεταί Suidas. γίνονται V. Ald., quae addit ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον (μέτρον Θ.), omissa in V. et Suida. — 10 sq. ἢ — βυρσῶν om. V. — 11 ἦτοι G. ἦτοι ὅτι V. ἢ Ald. ἢ δι' ἀσκὸν ἢ δι' ἀγγεῖον Θ. — 12 καὶ ἀσκού Θ. — 15 ἐμβάλλονται Hermannus. — 16 ὥσπερ Suidas. καὶ ὡς Ald. Quod ex καὶ ἄλλως corruptum videri posse observat Dindorf. — 18 τοῦ Στρεψιάδου, 19 ὅς ἐπὶ ὁμολογουμένοις Suidas.

1238, 24 ἐξ χοῆς (χοῶς V.) χωρήσεται om. R. καὶ παροιμία ἐξ χ. χ. ἐπὶ τῶν παραληρούντων. τουτέστιν ὁ ἐγκέφαλος etc. Suidas s. Χοῶ. — 25, 26 ἄμα δὲ — ἐμπεφρακτότων Suidas. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου τοῦ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου· ὡς ἐὰν ἐμπεφρακτότων R. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου, ὅς ἐὰν σηχθῆ, πλέον χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακτότων V. — 28 πρὸς τὰ ἀνωτέρω Kusterus. πρὸς τῷ ἀνωτέρω Ald. — 29 τέλειον χωρήσει Ald. Correctum ex scholio proximo. — 30 ἐμπεφρυγῶτων ἀποπεπλημένων Hermannus. — 39 similiter disputatis addit Regius, ἐπεὶ δὲ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων εὐρήται χοῶς, δηλονότι ἀπὸ τοῦ χοῦς γίνεταί, ὡς ἀπὸ τοῦ βουῆς βόας.

1240, 43 ἐκκαγχάζει V. Ald. ἀκούσας om. V. τοῦ Hermannus. Legebatur καὶ τοῦ. — 46 ἀλλὰ Hermannus. ἀλλ' ἢ Ald. ἀλλ' om. R. V, recte, si τοὺς ante ἄλλους deletur. DIND.

1241, 48 Ἄντι — εἰδότη om. G.

1246, 5 ἐκβάλλειν V. Verbum ἐκβάλλειν non aptum. Exspectes ἐκφέρειν. DIND.

1248, 8 σκαφίδιον Dindorfius ex scholio v. 66g.

σφαγίδιον V. Ald. — 9 αὐτῶ V. — 11 ὑπὸ Hermannus. ἀπὸ Ald.

1252 omittit V.

1253 habet Suidas s. Ἀπολιταργεῖς. In Ald. λιταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῆ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψη ἀπὸ τῆς θύρας ἣτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ, ὁ δηλοῖ ταχὺ καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησιν, ἀποδραμῆ. — 17 ἀποδραμείς G. hic et 20. ἀποσκιρτήσαι V., non G. — 18 ἀπὸ om. G. — 19 καὶ τὸ λίαν Suidas (et Regius). καὶ τὸ λύον R. τὸ λείον V. Conf. schol. Pac. 561 et Etymol. M. — 20 καλεῖ V. Addit Reg. λέγεται δὲ τοῦτο ἰδιωτικῶς ἀπολιταρεῖσθαι.

1255, 22 σοῦ θήσομαι V.

1256 Τὸ δὲ προσποβαλεῖς R. V. — 25 τὰς — μνάς V. non G. ταῖς — μνάς (sic) R. — 27 ἐπὶ τῇ Suidas s. Παρακαταβολή. ἐν τῇ V.

1258, 32 εὐθ. τουτέστιν ἀπ. R.

1259 in V. est προαναφώνημα τὸ ἰώ μοι μοι καὶ τὸ ἔα. διὸ διπλῆ καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ'. — 38 βραχυκατάληκτον. Nam scholiastes ἔα extra versum legebat. HERM.

1261, 42-45 in Ald. παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ παιδῶν· ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφρόνησε τὸ ἰώ μοι μοι. Καρκίνου δὲ παῖδες, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, καὶ Δημότιμος. καὶ οἱ μὲν χορευταί· Ξενοκλῆς δὲ τραγωδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾶν, κατειρωνεύεται αὐτοῦ Ald. De filiis Carcini conf. schol. Ran. 86, Pac. 782. — 44 Ξενοκλῆδος δὲ R., licet paullo ante Ξενοκλῆς habeat. — 45 δέον γὰρ V.

1263 οἶον om. R.

1264, 54-6 in Ald. τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπόλεμου. διὸ καὶ ἐπήνεγκε· τί δαί σε Τληπόλεμος. ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγωδεῖ, εἰρηκῶς, ὡ σκληρὸς δαίμων. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἀνω εἰρηκέναι, ἰώ μοι μοι, καὶ, ἀνὴρ κακοδαίμων. Εὐφρόνιος δὲ φησὶ, τὸ, ὦ Παλλάς, ὡς μ' ἀπόλεσας, Ξενοκλέους εἶναι ἐκ τοῦ Λικυμνίου, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπόλεμου ἀνηρημένου, διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτὸς, τί δαί σε Τληπόλεμος ποτ' εἰργασταὶ κακόν. καὶ τὸ χρυσάμπυγες παραπεποιῆσθαι. — 1 Ληκυμν — his R. V. ὑπὸ R. — 2 τί δὲ R. V. — 4 sq. Ξενοκλεῖ εἶναι φησὶν εἶναι τὸ (Ξενοκλεῖ φησὶ τὸ V.) χρυσάμπυγες (χρυσάμπυγες V.) παραπεποιῆσθαι τοῦτο. ἐπεὶ R. V. χρυσάμπυγες emendatio Hermannii est. Scholion codicis Regii 2821: Φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος, — (ut supra 46, 47) — δαινοπαθοῦντας. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τριῶν ὄντων παιδῶν αὐτῶ, ὁ μὲν εἰς τραγικὸς ἦν ποιητής· οἱ δὲ λοιποὶ δύο ὑποκριταὶ ὄξυφωνότατοι. ἐπεὶ οὖν ὁ δαινεῖστος οὗτος ὄξυφώνως τὸ οἶμοι ἐβόησε, κωμωδῆσαι βουλόμενος τοῦς τοῦ Καρκίνου παῖδας ὁ ποιητής, ἔνα τούτων εἶναι λέγει τὸν δαινεῖσθην. οἱ μὲν φασὶν ὡς ὁ Τληπόλεμος οὗτος, ποιητής ὢν, πεποίηκε τὸν Φιλό-

ζενον ταῦτα τὰ ἱαμβία (sic) ἄδειν ἀπὸ τοῦ ὦ σκληρῆ δαίμων μέχρι τοῦ ὡς μ' ἀπόλεσας. ἄλλοι δὲ φασιν ὡς Σοφοκλῆς ἐποίησε τὸν Τληπόλεμον ταῦτα λέγοντα. εἰκότως νῦν τούτοις ὁ δανειστής χρῆται διὰ γὰρ ἵπποτροφίαν ἐπτώχευσεν. εἶκοι δὲ μᾶλλον τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ταῦτα. διὸ καὶ ἐπάγει· τί δὲ Τληπολέμος σε κακὸν εἶργασται; ὡς τοῦ Τληπολέμου ταῦτα εἰπόντος. τὸ δὲ ὦ Παλλὰς λέγει ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φρόνησις ἢ με πρὸς ἵπποτροφίαν κινήσασα ἀπολώλεκας, ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ Ἀθηναῖα. πολεμικὴ γὰρ ἢ θεὸς καὶ ἐπιστάτης ἀρμάτων.

1269 λείπει τὸ ἀτυχῶς ἐμοί R. Correxerit Dindorf.

1271, 15 εἰρηκέναι ἀνὴρ κακοδαίμων καὶ ἰώ μοί μοι R. V. ἐπήγαγε τὸ ὄντως om. R.

1273, 22 syllabæ inter ληρεῖς et κατὰ evanuerunt in R. μὴ κατ' οὐδένα V. — 24 ἀπόνου V. ἀπ' ὄνου G. — 27 ἀπὸ τινος νοῦ Suidas s. Ἀπ' ὄνου. — 35 αὐτὸν Hermannus. αὐτοῦ Ald.

1277, 38 τὸ om. R. κατὰ κοινοῦ Ald.

1279, 42 Σωκράτην V.

1286 in fine addit V. τὸ θηρίον τοῦτο τί ἐστὶ καὶ τόκος.

1290 κατὰ τὸ σιωπώμενον. Neque enim de his rebus coram spectatoribus disputatum erat. DIND.

1298 ἀναχωρεῖς G. ἀναχωρῆ V.

1299, 3-12 in Ald. ἄξεις; ἐπιαλῶ: ἡ γραφὴ δισση, καὶ ἐπὶ ἄλω, καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ περισπωμένως τὸ ἄξεις ἀπειλητικῶς χρῆ λέγειν· οἶον ἄξεις, ὀρμήσεις τούνηθεν, ἐπεὶ ἄλῶ σε· ὅ ἐστιν, ἐξελάσω σε· εἰ διφθογγογραφεῖται· καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς περ ἵππον παρήγορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφὴν, ὡς ἠθικῶς λέγοντος, οἶον, ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν, ἀντὶ τοῦ, ἀπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον· κἀκεῖθεν τραφήση. Cum R. V. fere consentit Θ., nisi quod ab initio sic scribit, ἡ γραφὴ δισση περισπωμένως καὶ παροξυτόνως. καὶ πρὸς μὲν τὸ ἐπ. — 3 σειραφόρον V., non G. σειραφόρον καὶ R. — 4 τὸ ἐπὶ ἄλων V. Corrigendum πρὸς μὲν τὸ ἐπὶ ἄλω (ἄλων grammatico relinqui debuisse animadvertit Dindorfius; conf. 12 ἐπιθαλῶν) τὸ σὺ, πρὸς δὲ τὸ ἐπεὶ ἐλῶ τὸ σέ. ἐπὶ ἄλω qui legebant, ἄξεις ab ἄγειν, qui ἐπεὶ ἐλῶ, ab ἄσσειν derivabant. Monuit Dobræus. Deinde ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλῶ V. — 5 ἐπὶ ἄλων καὶ ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλω V. Vulgo ἐπιαλῶν. — 6 ἐπεὶ ἄλῶ G. — 7 ἄλῶ V. — 8 ἐλῶ σε Θ., qui διώξω. διώκω R. V. κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν om. R. — 10 ἀπάξ. σεαυτὸν σ. V. — 11 ἐπὶ τῷ V. Θ. Ceterum V. in textu habet ἐπὶ ἄλων, in margine γρ. ἐπεὶ ἄλῶ. τῷ ἀλήθειν, οἶον ἀπαγε σεαυτὸν ἵππον Θ., qui 12 sq. τινές δὲ—μέλλων omittit. — 14 πέμψω σοι Θ. Ald. δὲ τὸ Hermannus. ἐν τῷ Ald. — 18 ἠθικῶς Ald. — 25 κινήσω, συντρίψω Hermannus. νικήσω, συντρίψεις codices. Regius συντρίψω se.

1300, 27 ἄλλως μήποτε, 28 εἰ μὴ ὅτι ἄξεις V.

1303, 32 τρία κῶλα V. — 33 ἡμιόλιον R. Sequentia ad 51 omittit etiam Θ., qui in fine addit, κορωνίς δὲ καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κῶλων ἰη', ὧν τὸ πρῶτον ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ ἐν εἰσθεσεὶ κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον ἰωνικὸν ἡμιόλιον. τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ κατακλίσεως (scr. κατακλείσεως) καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ ἐνδεκασυλλάβου. — 39 παιόνιον Ald. Et sic alibi non raro. — 40 τρίμετρον Hermannus. ἡ ἱαμβικὸν τρίμετρον Ald. — 48 τροχαϊκῆς Hermannus. διτροχαϊκῆς Ald. — 49 πρώτῃν τοῦ πεντεκαίδεκάτου (Φερεκρατείου Hermann.) χώραν Ald. — 54 δὲ om. R.

1308 lemma πρᾶγμα' addidit Dindorfius. καλόν R. V.

1309, 7 σοφίσασθαι R. V. Sequitur in G. ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν.

1320, 12 καὶ om. R.

1321, 15-21 in Θ. διπλῆ ἢ εἰσθεσις εἰς ἱάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους εἴκοσι τρεῖς. — 21 τοῦ τοῦ ὦ γείτονες. σχετλιαζῶν V. — 22 ἀπὸ τοῦ, 24 Σωκράτους et τοῦτον V. — 25 φιλοτιμούμενῳ Hermannus. Legebatur φιλοτιμούμενος.

1323, 28 καὶ πάση V. — 29 λέγει V. Idem habere videtur R.

1328 omittit G.

1338, 39 τοῦ ἐνεργητικοῦ R. εἶναι καὶ G. Suidas in principio scholii addit ἐπαίδευσάμην δι' ἑτέρου· αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.

1345, 8 βούλεσθαι (καὶ addit G.) V. Deinde ἀν delendum monet Dindorfius.

1349 ἐφ' ὅ R.

1352, 13 ἔλεγε V. — 14 ὅταν τοῦ R. Ald. ὅτ' αὐτοῦ V. — 15 ὄρχοιτο G. ὄρχηται Ald. Sequentia ita in R. V. Θ. διὸ καὶ ἐκλέγονται ἡ τετράμετρα ἢ ἀναπαιστικά (ἀνάπαιστα Θ.) λέγειν (λέγων V. λέγοντες G.). ὁ γὰρ βυθμὸς βράδιος προσπίπτει τούτοις.

1353 est in Θ. στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ λγ', ὧν τελευταῖον « ἐξέφερον ἂν καὶ προδυσχόμεν. »

1354, 25 πάντες V.

1356, 32 ἐξ Valckenar. ad Herodot. 6, 50. καὶ Ald. « Sic ἐπίνικοι ὀρομέσι inscripta fuerunt carmina Simonidis memorata ab Herodiano in Bandini Catalogo codd. Flor. vol. 2. p. 146. » DIND. In Regio post versum eodem modo scriptum, ἦν δὲ ὁ κριὸς οὔτος ἐξ Αἰγίνης παλαιστῆς ἐπίσημος, οὗ νικήσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ γράφει ἄσμα ὁ Σιμωνίδης. — 37 δένδρον ἀγλαῖον. Recte, ut videtur, Valckenar. ἀγλαοδένδρον. Verba poetæ non integra attulit Scholiasta. DIND. Hermannus coniecit δένδρεων (vel δενδρεῶν) ἐσελθὼν τέμενος ἀγλαῖον

Διός, non feliciter. — 40 τῶν τοῦ om. LB. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, ἐπήξασθ' ὁ κρῖος οὐ κακαίως. ἦν δὲ οὗτος ὁ κρῖος παλαιὸς αἰγινήτης Harl. 5. Idem in lemme τὸν κρῖον ὡς ἐπήχθη.

1357 ἀρχαῖον ἔφη ἀντὶ τοῦ μωρόν. παραιτοῦνται γὰρ— πίνειν habet Θ. — 45 τὸ additum ex Θ.

1358, 50 κρῖος πεφριγμένας ἀλήθουσιν Θ.

1364, 6 ὡσπερ—δάφνης om. Θ. et 8-14. — 9 μουσικῆς Ald. μουσικῶν R. V., cui Dindorfius de suo subiecit ἀγώνων. ἔτι Hermannus. ἐπεὶ libri. Ald. ἀεὶ φαίνεται. — 11 ἔχοντας ἐν τῇ R. V. ἔχοντά τι τῇ Ald. διήγησιν V. In Regio, Ἡ ἔτι ἐν Αἰσχύλου δρᾶματι εὐρηταί τις μυρρινοφόρος ἄδων· ἢ ἔτι κλάδους κατέχοντες μυρρίνης ἦδον τὰ Αἰσχύλου ποιήματα.

1367 in V. ἀσύστατον, ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντεθέντα (ser. συντιθέντα) ἢ ξυνιστώντα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη. τὰ γὰρ Αἰσχύλου δρήματα φαντασίαν—πραγματείαν V. — 25 στόματι ἔχοντα, his τὸς μύθους addit V., quod ex superiore scholio irrepsit. Glossam ἀντὶ τοῦ τραχύν habet R.

1371, 41 K. ὦ μακάριε V. — 43 sq. ταῖς ἀδελφῆς συγγίνονται V. Ἄλλως om. R. — 46 τοῦ additum ex V., in quo est τὸν παῖδα τοῦ Αἰόλου μακάριον διαφθεύοντα. φθείροντα Ald. et Regius, qui Κανάρην scribit. — 47 δὲ παναθηναίος V. ἔξῃ Reg. — 49 ἐπάγων om. V. — 50 τὸν ἀλεξίκακον Ald. τὸ ὦ ἀλεξίκακε Reg.

1381, 7 τοῦ ἄ ἐν τῇ νῶ ἔχεις V.

1382 lemma Aldinae μαμῶν correxit Dindorf. παιδῶν V. παιδίων λαλούντων Ald. ζηῶσι G.

1395, 23 τὸ δέρμα addit Hermannus.

1399, 44. Versu 1415 non habebat scholias in suo exemplo verba τῆ δῆ. HERM.

1417, 22 πάλιν additum ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, et Tryphone De tropis in Museo Cantabrig. 1, p. 49. — 27 ἄρ' Hermannus. ἄρ' Ald. — 28 vide Ruhnken. in Reiskii Orator. vol. 7, p. 829. HERM.

1421 ἐν ἡθ. ἔρωτ. ἀντὶ τοῦ—ἀνήρ. V.

1423, 37. Hic νεωτέρων τις est scriptor scholiorum in Regio 2821. — 41 ἔγωγ' αὐτὸς, 42 ἐπεὶ, 43 συνάπτοντες οὐκ οἶδα πῶς ἀν τὸν λόγον συμπερά-

νοίεν. ἢ τὸ, 45 ἐρώτησιν, ὡσπερ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ, οὕτως, οὐκ. Reg.

1426, 2 συγχωρῶμεν R. om. G.

1429, 8 εἰς om. V., qui 11 φησὶ pro δηλονότι, quod om. G.

1432, 14 ἕως τοῦ οὐ ταῦτα τοῦ Ald. τοῦ πρὸς ταῦτά Reizius. τοῦ δοκοῖη Dindorfius.

1437 ὁ πρεσβύτερος καὶ τὸς V.

1438 Ald. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικίσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1440 πρόσγω R.

1441, 43 μεσφδικὴ τριάς, δύο ἐκατέρωθεν. Legebatur μεσφδική, τρία ἐκατέρωθεν. At stropham putat hæc verba esse:

τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον κακόν.

τί δ', ἦν ἔχων τὸν ἦττω.

antistropham autem hæc:

ἔς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.

Quæ media sunt, μεσφδὸν vocat, et tribus trimetris constare putat, ut ante dixit, hoc modo:

λόγον, σὲ νικήσω λέγων, τὴν μητέρ' ὡς
τύπτειν χρεών; τί δ' ἄλλο γ' ἦν ταυτί ποιῆς,
οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν.

Hos versus alii, ut in vulgatis edd., in quattuor versus dividebant, quorum tres priores dimetri acatalectici essent, quartus autem trimeter: unde illa addit, τινὲς δὲ τὸ μέσον τετραπόλων. HERM.

1452, 49 τὸ τελευταῖον Hermannus.

1468, 17 καὶ εὐγενείας V.

1473 post σφαίραν (25) ponit V., præmisso ἄλλως. — 22 ὄντος δίνου G.

1477, 34 ἐκβάλλοντος V.

1478 ad verbum in Regio; quare mirer si sint hæc in R. V.

1507, 29 τὴν περιφορὰν Hermannus.

1508, 33 ὁ Ἑρμῆς: nam Mercurio hi duo versus tribuuntur in R. V. — 34 τὸ δὲ ὡς ἦδ. om. R.: una cum sequentibus γράφεται καὶ οὐς ἡδίκων, quæ habet R., omittit V.

1510. In V. subscriptum κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου. παραγέγραπται ἐκ τῶν Φασίου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.

VESPÆ.

ARGUMENTUM I. 4 παύσειν R. Ald. — 7 ἐαυτῶ μὴ προκείμενον, 10 ἦνυον R. — 13 εἶναι hic V., post πρεσβύτερος Ald. Hoc et σχεδὸν om. R. — 14 scribebatur ἐξάριεν. — 17 μόνον τοῦτο ποιεῖ Ald. τοῦτο ποιεῖν μόνον et cum Aldina τὸς—δικάζειν Brunckii editio. — 19 πολιτευτικῶς Ald. — 20 ἐκφέρει V.,

SCHOL. ARISTOPH.

qui συνεχῶς et μέλλων—φέρει ψῆφον omittit. — 21 ἀποδικάζουσαν Brunckii editio. καταδικάζουσαν R. Ald. — 22 τοῦ ποιητοῦ ἐκ R. V. — 23 εἶναι V. Ald. — 28 ἀρτόπωλις Portus. ἀρτοπόλης V. Ald. — 29 γελοιοποιεῖ Ald. — 36 libri Ἄμμονίου. Correctum nomen ex aliorum scriptorum locis,